GÖLGE YAŞATAN

Türk Edebiyatı

HAKAN AKDOĞAN

DK DOĞAN KİTAP

GÖLGE YAŞATAN

Yazan: Hakan Akdoğan

Dijital yayın tarihi: Mayıs 2011 / ISBN 978-605-111-882-6

Kapak tasarımı: Dipnot

Dijital format: Atalay Altınçekiç

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Caddesi, Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İstanbul

Telefon: (212) 373 77 00 / **Faks**: (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Gölge Yaşatan

Hakan Akdoğan

Önsöz ya da itirafım

Bu romanı yazarken yine aynı yanılgıya düşüyorum aslında. Kendimde kalan son sırrı anlatıyorum. Benim için önemli olan ve sadece benim bilmem gereken şeyleri yazıyorum. Başımdan geçen garip olayları, yaşamımdaki ayrıntıları başkalarının okuyacağı kelimelere teslim ediyorum. Burada yazının büyüsü de ortaya çıkıyor, onunla yaşadığım bir gecenin, sevişirken üç boyutuyla tattığım hislerin resmini harflerle çizebiliyorum. Bir sahilde duyduğum yosun kokusunu, tepemde çığlık atan bir martının sesini okuyana duyurabiliyorum. Sonunda görüyorum ki yine kendimi ele vermişim, bu en sevdiğim işi yaparken bile yenilmişim. Hayat, kendini anlamaya ve anlatmaya çalışmaktan başka bir şey değilmiş. İnsanlara anlamak istemedikleri ya da en baştan yanlış anlamaya yatkın oldukları şeyleri anlatmaya çalışmanın sıkıntısı ise en kötüsü. Aslında ben kendi yaşamımı yazmıyorum; yazdıklarımı yaşıyorum.Yazdıklarım yaşantımdan parçalar değil, yaşantım yazdıklarımdan parçalar taşıyor. Neden yazıyorum? Bilmiyorum. Belki kendime kendimi kanıtlıyorum. Tatmin ediyorum egomu. İnsanlara bir şeyler kanıtlamaya çalışıyor da olabilirim. Ne kötü, hep birilerine bir şeyler kanıtlamak, canımız acısa da kendimizden parçalar keserek vermek zorundayız. Kendimiz olamıyor, kendimiz kalamıyoruz. Bizden olmamız istenen kişi oluyor, başka yerlerde başka kılıklara bürünüp, oynamamız gereken rolü oynuyoruz. Mutluluklarımızı bile olması gerektiği gibi değil, sahtece yaşıyoruz. Ya düşler? Düşlerimizi unutmuyor muyuz? Hayallerimizi bir kenarda terk etmiyor muyuz? Tek özgür olduğumuz mekânın kurmaca mekân olduğunu bilmiyor muyuz?

Sanırım bu duvarlar arasında salt özgürlüğü sadece kelimeleri ucundan köşesinden birbirlerine ekleyerek düşünce çıkrığında eğirdikten sonra

dokumaya başladığım bin bir renkli cümlelerde yaşıyorum. O kadar özgürüm ki yazarken, kâğıtlara bir sürü yalan sıralayıp kendimi bile kandırabilirim. Kandırıyorum da. Sizi de kandırıyorum. Olmadık tipleri sokuyorum hikâyeye. Kendimden birer parça koyuyorum hepsinin içine. Garip mekânlar yaratıyorum. Siz de oturup bunları olmuş gibi okuyorsunuz. Düşlerimi anlatıyorum. Gerçekleri katıyorum hayallerime. Yoksa hayallerime gerçekleri mi katık ediyorum? Ben mi sizi aldatıyorum, yoksa siz mi beni? Ya da siz de, ben de baştan razı mıyız tüm bu olup bitenlere? Yoksa anlattıklarım gerçek mi, yaşanmış mı? Sizin yaşadıklarınızı mı anlatıyorum size? Kendinizden bir şeyler mi buluyorsunuz okuduklarınızda? Yaşanmamış olayları yaşanmış gibi, bilinmedik mekânlarda kurgulayarak bir büyü mü yapıyoruz birlikte? Geçmiş zamanı bugüne yamayarak meydan mı okuyoruz ölüme? Yoksa geçmişten mi sesleniyoruz geleceğe doğru, bugünü atlayıp? “Ben” ile “sen”i birbirine mi karıştırıyoruz isteyerek? “Ben” yazarken “sen”e, “sen” okurken “ben”e mi dönüşüyor? 1.tekil ve 2.tekil arasında bir şahıs kargaşası mı yaşanıyor, yazma ve okuma sürecinde? Ya da 3.tekilin yaşamını mı sürdürüyoruz? 3.tekil kadar yalnız mıyız hepimiz? Şimdi bunları yazan kişi ben miyim? Yoksa yazar az sonra okuyacağınız gibi 3. tekil şahısın kimliğine bürünüp çıkan mı? Kendinizi kötü hissetmeyin. Ben de sizi kandırıp kandırmadığımı bilmiyorum.

Romanın bana düşen kısmını bitirdim. Yazarken kahramanların yüzlerini boş bıraktım, onları siz doldurun diye. Şimdi sıra sizde. Yaratma sürecine siz de dahilsiniz. Okuyan herkes kahramanların yüzlerini kendi anılarından süzdükleriyle dolduracak. Her okunuşta yeni bir roman yazılmış olacak böylece. Yanlış mı? Belki de. Aslında hatam burada başlıyor. Romanın gizini açıklıyorum, bunu sadece hissettirmeliydim oysa ve öyle yapmalıydım ki bunu, bitime kadar farkına varamamalıydınız. Ama olsun. Bu oyunun bir parçası olduğunuzu baştan kabullenmeniz benim için daha gerçekçi. Mekânlar sizin, zaman ve kahramanlar da. Alın elinize hayal boyalarınızı ve anı fırçasıyla girişin size çizdiğim çizgilerin

içini boyamaya. İster kara boyayın, ister mavi; bir denizi. İsterseniz beyaz akıtın kanı, kırmızı yağdırın yağmuru. Ölümün rengini bulun, hüznün ve şehvetin de. Bir tek aşkı alaca yapın ama. Her renkten biraz damlatın ona.

Gölge Yaşatan

1

“Şimdi, hemen, her şeyi anlatsam kurtulabilir miyim? O korkuyu, o korkunun acımasız çağrışımlarının bedenime, düş gücüme verdiği hasarı, bilincimin derinliklerine yerleşmiş görüntülerin giderek yayılan yaralara dönüşürken hissettirdiği ağrıyı, karabasanlarımla durmadan kalabalıklaşan geçmişimin hiç hazırlıklı olmadığım zamanlarda karşıma dikilerek yarattığı sıkıntıyı, sancıları durmaksızın artan üzüntülerin yüreğimde bıraktığı izleri, ayrıntıları her seferinde değişen günlük küçük ölümlerimi tanımlayabilirsem rahatlayabilir miyim? Sanmıyorum. Sadece deneyeceğim. Sahibi olmayan, bedensiz bir gölgeyim ben. Benden geriye kalan, çocukluğuma ait renkli bir hüznü, bugüne kadar taşıdığım garip bir korkuyu, en önemlisi de o engel olamadığım tutkuyu anlatma çabası olacak. ‘Geçmiş güzeldi’, palavralarından atmayacağım. Sadece geçmişteki kötülükleri kolay unutmadığım için söylemiyorum bunu. Bugün de kötü. Gelecek de kötü olacak. Unutkanlık hastalığına kapılmış bireylerden kurulu, toplumsal belleğini yitirmiş bir kalabalıktan öteye gidemeyen insanların içinde geçmişe özlem duymak, suçlardan örülü yaşam duvarına bir tuğla daha eklemekle eş değil midir? Eklemeyeceğim.”

Ses kayıt cihazını kapattı. Küçük kırmızı ışığı, pilin bittiğini işaret ediyordu. Söylediklerini düşündü. İyi bir giriş yaptığından emin olmak istiyordu. Dinlemek için bandı geriye sardırdı. Numaratör sıfıra gelince durdurdu. Sesini dinlemek için düğmeye bastı. Elinden geldiğince gizemli bir ton yaratmaya çalışmıştı. Sesinin rengini beğenmedi, ama söyledikleri başlangıç için tatmin ediciydi. Düğmeye basıp teybin kırmızı ışığını söndürdükten sonra düzensiz aralıklarla yanıp sönen sokak lambalarının yansıyan sarı ışığından başka bir renk kalmamıştı. Ev sadece koyuydu.

Koyu, tanımsız bir renkti. Karanlığın, salt karanlığın rengi olmalıydı bu. Ölüm sessizliğini evin alt katından gelen bir gıcırtı bozuyordu. Zaten ses öyle düzenliydi ki zamanla sessizliğin bir parçası oluyordu. Sessizlik, kibriti yaktığı anda yırtıldı. Sol elindeki dikdörtgen kutunun sağ yanına kibriti ateşlemek için yerleştirilmiş zımparaya benzeyen kâğıda kibritin ucundaki ateşleyici maddeyi sürttüğü anda çıkan ses, uzun süredir içinde bulunduğu sessizliğin aslında ne kadar derin olduğunu fark etmesini sağladı. Bir anda parlayan ateş gözlerini aldı. Karanlığı gördü kibritin aleviyle. Gözlerini kıstı. Az sonra içine düşeceği koyu rengi aydınlattı bir kibrit boyu ateşle. Işıklanan duvarları izlerken küçücük odun parçasının çıtırtılarını bile duyduğunu sandı. Kibritin yanan kısımları kararарak aşağı doğru eğildi, ateş, işaretparmağı ile başparmağını tehdit etti. Nefesiyle söndürmedi. Yangın teninde son buldu.

İkinci kibriti çıkarttı kutudan. Yaktı. Pencerede, tavanda, eşyalarının karanlıktaki izlerinde gezdirdi bakışlarını. Beyaz duvarda siyah çerçevesini seçebildiği tablonun hafızasında canlandırabildiği ayrıntılarını bir araya getirmeye çalıştı. Birer kumaş, belki kâğıt parçasına dönüşmüş/dönüştürülmüş saatler/zaman asılmıştı ağaç dallarına, duvarlara. O ince bıyıklı marjinal adamın, Dali’nin çizimiydi.

Bir kibrit daha. Az değil; yirmi iki çeşit çiçek bir araya getirilmiş köşede, her dalı farklı türden bir ağaç oluşturulmuştu sanki. En büyük olanın adı Franny’ydi. Onun hemen yanında biraz daha kısa olan Zoe’ydi. İkisini de birer hafta arayla almıştı. Zoe ilk geldiğinde çok yalnızdı. Franny’yi yanı başına getirince canlanıverdi. Diğer çiçekler ise farklı zamanlarda aynı kişi tarafından armağan edilmişti. İsimleri yoktu.

Dördüncü kibrit karanlığın yüreğine saplandı. Bir can taşıdığına inandığı sallanan sandalyeye dokundu. Yılların yorgunluğunu eklemlerinde hissederek arada bir çıtırdıyordu. Yüzlerce kitap okumuştu,

yüzlerce kez uyuya kalmıştı sallanırken. Birlikte büyüdüklerini söyleyebilirdi.

Son kibriti yaktı. İyice alevlenene kadar elinde tuttu. Halıya attı. Önce tüyler tutuştu hafifçe. Pis bir koku yayıldı. Ateş söndü. Çiçeklere baktı. Franny'nin karaltısını seçebiliyordu. Ses kayıt cihazını ağzına doğru götürdü. Ortadaki büyük düğmeye dokundu başparmağıyla. Sanki başkalarının duymasını istemiyormuş gibi sessizce konuşuyordu.

"Ayaz vardı. Bir de Timur. Ayaz arkadaşımdı. Timur kardeşim. Ayaz'la oynardık. Timur'dan korkardık. Pantolonlarımızın dizlerini yeşil yama varmış gibi boyayana dek çimlerde yuvarlanırlardık. Güzeldi yüzü. Gülüşü hâlâ aklımda. Beni de mutlu ederdi gülünce. Rüzgâr estiğinde kollarımızı açar, derin derin nefes alırdık. Yağmur yağarken koştururduk bağıra bağıra. Uzaklardan gelirdi bulutlar, bilirdik. İyice ıslanırdık. Köpeklere, kedilere yemek artıklarını verirdik. İsim koyardık hepsine. Sonra unuturduk isimlerini, kavga ederdik. Biz severdik. Timur kovalardı. Bir şey diyemezdik. Kaçamaklara bayılırdık. Arada bir başımıza gelecekleri bilerek ortadan kaybolurduk. Her defasında beklediğimiz başımıza gelirdi.

Öldü Ayaz.

Hastaydı. Konuşuyorlardı. Anlamadım. Zaten 'sen anlamazsın' demişlerdi. İnanmadım hasta olduğuna. Ayaz da inanmadı. İnandı da unuttu sanki. Ben mi unutturdum ona? Hep koştuk. Islandık yağmurda. Güldük. Bir süre sonra koşmak istemedi. Gülmek gelmedi içinden. 'Olmaz' dedi. Koşmuyordu, bağırıp çağırmıyor, ağaçlara tırmanmıyor, karşı mahalleyle oynadığımız maçlara katılmıyordu.

Sıradanlığın dışında bir şey beklenemeyecek bir gündü. Dışarı çıkmadı Ayaz. Öldü Ayaz.

Odama kapandım. Babamın alkol kokan nefesi bile hırçınlığını yitirmişti. Ayaz'ın ölümü babamın anneme karşı saldırılarını bile dindirmişti. Timur sahte bir sevecenliğe bürünmüştü. Mutluydu sanki. Ama benim yanımda hiç konuşmuyor, beni hırpalamıyordu. İki gün sonra annem ceketimi, pantolonumu, gömleğimi ve papyonumu bıraktı yatağımın üzerine. 'Giyin' dedi titreyen sesiyle. Giyindim. Tek soru sordum anneme, tek cevap aldım. 'Çocuklar cennete mi gider ölürlerse?', 'Evet, hepsi.' Bir soru daha sordum, cevap alamadım. 'Benim ölmemi neden istemiyorsun o zaman?'

Ayaz'ın mezarının başında insanlar ağladı. Bilmediğim bir dilde dualar okundu. Sürekli topraktaki kabarıklığa bakıyordum. Orada mıydı? Gerçi toprağın kabarıklığı Ayaz'ın bedeni kadardı hemen hemen, ama garip bir his vardı içimde. Sanki başka bir yerdeymiş, bedeni toprağın altında değilmiş gibi geliyordu bana.

Eve döndük. Bir daha Ayaz'ı görmedim. Artık sadece Timur vardı hayatımda."

Ses kayıt cihazını durdurdu. Yere bıraktı. Komiser yardımcısını düşündü. Bu aleti neden ona vermişti? Neden Timur'la ilgili her şeyi kaydetmesini söylemişti? Kızdı biraz.

Önemli olan düşleriydi. Ama onlarla ilgilenmemişti. İlgilenmiş gibi görünmek için bir doktora göndermişti. Doktor bir defter ve kalem hediye etmiş, her şeyi yazmasını rica etmişti. Güzel bir kadındı. Ama sadece mesleğinin gerekliliği nedeniyle yardım ettiğini düşünüyordu Kerem. Oysa içten olmalıydı. Öyle geçiştirilecek, küçümsenecek bir durum değildi bu. Zamanla fark edecekti nasılsa. Gurur meselesi yapmayacak, deftere her şeyi yazacaktı.

Kibriti yoktu. Bildik sıkıntıların alışıldık etkileri oldukça hafif kalıyordu yaşadıklarını tanımlamakta. Düşleri daha saklanır saklanmaz sobelenmiş bir çocuğun kırgınlığıyla terk ediyordu bilinçaltını. Bitirilmemiş kavgaların, tüketilmemiş sözlerin ortasında kıvranıyordu çocukluğu. Yarım mutluluklara yamalak avuntular katıyordu. Bölük aşklara pörçük heyecanlar, kırık anılara dökük imgeler yapıştırıyordu. Yalan gülümseyişlere yanlış anlamlar yüklüyordu. Önüne bırakılmış bir top yaşam kumaşından elbiseler dikmeye çalışıyor, beceremiyordu. Kimileri yaşamaya bir "sanat" diyordu. Eğer öyleyse bu sanatın en kötü sanatçısı olmalıydı. Evcilleşmiş gülümseyişi, gittikçe yabanileşen suskunluğuna yenik düşüyordu. Söylenememiş, anlatılamamış, daha da ileri giderse, hayata geçirilememiş düşler, hayallenmemiş sayılırdı; ifade edilmesi yasaklanmış düşüncelerin düşünce sayılamayacağı gibi. İşte Kerem'in düşleri de bunlardandı, hepsi ana rahminde ölen ceninler gibiydi; kaygan, kokuşmuş ve nefessiz. Kabuklanmış, ama içten içe iltihaplanmış cıvık yaralara benziyordu umutları. Bir ruhla çiftleşmiş bedenini yaşamın o azgın organına sunuyordu, istediği gibi kullanması için. Ona uygun görülmüş bir kavanozun içindeydi; kavanozu kimilerinkinden geniş, kimilerinkinden dardı. Sağı, solu, önü, arkası duvardı. Aslında Kerem kendisinden saklanıyor, kendisini sobeliyordu. Hem yeniyordu, hem de yeniliyordu. Bu adaletsiz döngüde bir iz bırakabilmek için, varlığını yaşama işaretleyebilmek, "ben de buradaydım diyebilmek" için çırpınıyordu. Kurtulmak için kelimelerden kayıklar yapıyordu. Batıyordu.

Uzaklara bakıyordu. Işıkları parıldayan bu durgun kentte, sessizce yağan dingin bir yağmurun, içinde bir yerlere işleyen o eşsiz kokusunu duyarak, küçüklüğünden beri onu koruduğuna inandığı karanlıktaki vazgeçilmez huzurla hayatın tam ortasında duruyordu. Bu kentte, bu köşeye bucağa sinmiş yaşam kaçkınlarının, hayat kapanlarından her seferinde ucu ucuna kurtulmayı başarabilen, ama her an kapana yakalanmaya aday alkoliklerin, gözlerinin feri kaçmış orospuların içinde,

uzaklara bakmak umut veriyordu kimi zaman, kimi zaman da korku. Kaybettiği, kaybetmemek için çaba harcamadığı, ellerinden kayıp gitmesine izin verdiği günler eskidikçe hissettiği sızı derinleşiyor, boğazındaki düğüm büyüyordu. Sanki zaman, anıları aşındıracağına yüreğini törpülüyordu. Yağmur sokakları, kaçışan insanları, pencereleri, düşüncelerini ıslatırken İlgü'nün gözlerini düşlemeyi kolaylaştırıyor, saçlarının kokusunu anımsatıyor, varlığını, yaşadıklarını gerçekliyordu. Bu kenti biraz daha çekilir kılıyordu.

Geceydi. Küçüklüğünden beri üzerine nasıl çöktüğünü bir türlü anlayamadığı yalnızlık saplantısı üşüşmüştü yine bedenine, bedeninden çok düşlerine, düşüncelerine. Geçmişi, geçmişten gelen görüntüleri, rüyalarına giren acılarını tanıdığı adamın gözlerini unutmaya çalışmak yetersizdi. Kendi yaşamı kadar gerçekti hayalleri. Ürkütücüydü. Yerinden kalktı. Perdeyi kapattı. Ortalıktaki ufak tefek kutulara, dağılmış, belki de bilerek dağıtılmış kitaplara, yerlerinden oynatılmış mobilyalara ve o çok sevdiği masaya dokunmadı. Sıkıntılıydı. Boğucu sıcakta aşağıdan gelen ses ile dışarıdaki sokak lambasının koyu sarı ışığı daha da belirginleştiriyordu yalnızlığını. Özlüyordu, bir şeyler eksikti, anlaşılmayan bir kopukluk vardı; unutulmuşluk, huzursuzluk verici bir karanlık.

Öyle canlı yaşıyordu ki o zamanı, uyandığında bir süre daha o adamın hayatından çıkamıyordu. Artık vazgeçemiyordu. Birkaç ay önce rüyasına giren adam kasığından bıçaklanmıştı. Onun etine nefretini saplayan ince bıyıklı, elmacık kemikleri belirgin, uzun boylu saldırganın nefesini hissetmişti yüzünde. Titreyerek uyanmıştı. Kasığında dayanılmaz bir ağrı duymuştu. Adamın nefesindeki koku günlerce silinmemişti hafızasından. Gördüğü, hayatını yaşadığı adama hayranlık duyuyordu, biraz da korku.

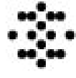
Yine kitaplara bakıyor, İstanbul'un o zamana ait resimlerinin içinde yitip gidiyordu. Bir yandan kızı Yağmur ellerinden tutup odaya götürmek

için çekiştiriyordu sanki. Sevişmeye başlamak için kur yapıyor gibiydi İlgü. Müziğin sesini açtı, yorgun sesli kadın yine aynı şarkıyı söylüyordu ağlamaklı. Duvardaki fotoğrafa takıldı, geçmiş kucaklıyordu Kerem'i, sarılıyor, öpüyordu. Öylece uzanıp kaldı üzerine uzanılmasını bekleyen yatağa. Eskiyi, hiçbir zaman kopmak istemediği, ama acılarına da bir türlü katlanamadığı geçmişi yaşıyordu. Zaman ilerledikçe bu düşler, geçmişten kopup gelen bu imler yaşamını sarmalamaya başladı. Öyle gerçekti ki bunlar, sanki asıl yaşamı orada gizliymiş, gerçek yaşamda bir düşün içindeymiş hissini duyuyordu. Uykuya daldığında o yağız adamın yaşamının tam ortasına düşüyor, onun hissettiklerini hissediyor, acılarına ortak oluyor, aşklarını yaşıyor, heyecanlarına kapılıyordu. O mekânları en ince ayrıntılarına kadar görüyor, eşyaların ağır kokusunu duyuyor, o zamanın insanlarıyla konuşuyordu. Gündüzleri ise kendi dünyasına dönüyor, İlgü ve Yağmur'u aramaya koyuluyordu bu koca kentte. Bocalıyordu. Timur'un onlara zarar vermesinden korkuyordu.

Yan tarafa döndü. Halının yanan kısmındaki sertleşen tüyler yanağını acıttı. Mutfak dolabının çekmecesinden iki tane mum çıkarttı. Ocağın yanındaki çakmakla yaktı. Masaya oturdu. Doktorun hediye ettiği kırmızı deri kaplı defteri açtı. Kalemi hazırladı. Belki bir hastaydı doktoru için, ama aynı zamanda da sadık okurları olan bir yazardı. Doktoru rüyalarını yazmasını istiyordu. Hem doktorunu hem okurlarını mutlu edecekti. En iyi romanını yaratacağına emindi. Kütüphanenin üst tarafından aldığı ciltlenmiş ağır kitabı açtı. Yüzü ateş içindeydi. Başı dönüyordu. Kitabın 26. sayfasında durdu. İşte yine aynı şeyi yaşıyordu. Derin derin solumaya, ağlamaya başladı. Titriyordu. Soğuk terleri hissediyordu ensesinden omzuna doğru süzülen. Resimdekiler bulanıklaştıkça canlılıkları artıyordu. Romanı için uzun süre düşündüğü ismi zaten yazmıştı başangıç sayfasına. Devam etti.

Dehliz

Kerem Serim

Düş 1

Deniz dalgadan elleriyle kendine doğru uzanmış evlerin tenini okşuyor, hafif bir rüzgâr diri kadın vücutlarına benzeyen servileri en olmadık, en erişilmedik yerlerine kadar öpüyordu. Bu tarih dolu mistik kentteki herkes nedensiz, değişik ve korku dolu bir şehveti tüyleri ürpererek hissediyordu. Her biri ayrı dünyalar barındırıyormuş gibi duran, yabancılara kapalı ahşap binalar akla gelmedik ihanetlere mekân oluyordu. Bu soğukkanlı kent, içinde barındırdığı acıyı, korkuyu ve aşkı ustaca saklayarak sadece sır dolu günler vaat ediyor, en olmadık insanlar bile korkunun ve yasakların ustaca açtığı, kabuk bağlaması imkânsız aşk yaralarının iltihaplı kokusunu, denizin kokusu kadar yakından duyabiliyordu.

Dünyanın başka hiçbir kentinin sahip olmadığı bir şarkısı vardı bu kentin. İnsanı büyülüyen iksirleri, korkutan karabasanları sonra. Belki bazen yaşam sevinci, biçimlerde ve renklerde keyif. Eski ile yeninin, Doğu ile Batı'nın önünde durulamaz kaynaşması, kargaşması. Yeryüzünde sadece bir kente, İstanbul'a yakışabilecek bir uyumsuzluk. Dişilik. Bu çekici kentin tükenmeye yüz tutmuş nefesinde bile şehvet hissediliyordu. Ayrı ve aykırı bir dünyaydı. Kışkırtıcıydı. İnsanı suç işlemeye teşvik ediyordu. En akla gelmedik suçlar bu kentte işleniyor, en akla gelmedik cezalar da bu kentte uygulanıyordu.

Afyon aldığı bir gece asesler Numan'ı pusuya düşürmüş bayıltıp tevkifhaneye götürmüşlerdi. Ertesi gün olanlar duyulunca koca şehir çalkalanmış, paşalar, kabadayılar hatta saraydakiler bile telaşlanmıştı. Kimse bunun nedenini anlayamamıştı. Numan kendisini kimin tevkifhaneye attırdığını biliyordu.

O gün sabah ezanından önce, tutuklanışında olduğu gibi hiçbir açıklama yapmadan salıverdiler Galatalı Numan'ı. O da hemen adamlarını bulabileceği Kapalıçarşı'nın yolunu tuttu. Kapalıçarşı'ya geldiğinde Nuruosmaniye tarafından girerek sandal bedesteninden annesi için bir top lacivert ipekli kumaş, Divrikli Sokağı'ndaki mobilyacılardan amcasına siyah toprak yazı takımı ve bıçakçılardan da kardeşi Beşir Yahya için kabzası beyaz teneke kaplı bir hançer aldı. Zeyneb'e ise çerçevesi yaldızlı ve pirinç şamdanlı ayna beğendi. Kendisine ceket almak için Beyazıt tarafındaki sokaklarda bulunan eskicilere gitti. Arnavut Vasa'nın dükkânına girdi. Kendine uygun bir ceket olup olmadığını sorduğunda irkilen Arnavut, duyduğu sesin sahibine bakmadan pamuklu, koyu mavi bir ceket getirdi. Numan para vermeden yeni ceketini sırtına geçirip çıktı. Kız Servet'in dükkânının önünden geçerken durakladı. İpek ve kadife kumaş topları öylesine güzeldi ki sanki elbise haline getirilip giyilmek için değil de sadece okşanmak için yerleştirilmişti raflara. Servet, Numan'ı görünce aniden ayağa kalktı. Galatalı Numan başını sallayarak yoluna devam etti. Kapalıçarşı çıkışında ise Samurkaş Salih ve Tatar Nazif çoktan haberi almış onu bekliyorlardı.

Büyük kayık Boğaz'da ilerledikçe kentlerin kraliçesi İstanbul'un güzel bir kadınınkine benzeyen bedenini daha yakından görüyorlardı. Tüm Boğaz her ayrıntısıyla serilmişti gözlerinin önüne. İnce minarelerden ezan sesleri duyulmaya başladığında koca duvarları, meyhaneleri ve belki de kentteki suçların yarısının işlendiği Galata'daki hareketlilik sanki daha da artmıştı. Büyük bir gemi demir atıp limandaki diğer gemilerin arasına yanaşırken yolcular Ayasofya'yı, Süleymaniye Camii'ni, Pera'nın limana tepeden bakan renkli evlerini gemilerde kalın sesleriyle bağırıp duran Rum, İtalyan, Türk denizcilerin söyledikleri şarkılar ile limanı mesken tutmuş bulut halindeki martıların çığlıkları arasında seyrediyorlardı. Etraftan sürekli kayıklar geçiyor, gözleri ve burunları dışında yüzlerini yaşmakla örtmüş, sessiz olmaya özen göstererek birbirleriyle konuşan kadınlar, uşaklarına emirler yağdıran kavuklu adamlar, gülüşen çocuklar

garip bir hareketlilik sağlıyorlardı. Suda böcekler gibi kayan yelkenliler, arada bir beyaz karınlarını gösteren yunuslarla yarışıyordu. Galatalı Numan pek konuşmuyordu. Tatar Nazif kayığının küreklerini daha hızlı çekiyordu. Bursa'nın Berdan Köyü'nden İstanbul'a geldiğinde Galatalı Numan'la tanışan ve kısa sürede en güvendiği adamlarından birisi olan Tatar Nazif karşısında oturan kalın kaşlı adamla neşeli bir sohbete başlamıştı. Samurkaş Salih, lakabını samur tüyüne benzeyen, sert ve uzun, griye çalan kaşlarından almıştı. Galatalı Numan'ın en iyi adamıydı. Tevkifhanedeyken önemli işleri o yürütmüştü.

Mahalleye yaklaştığında sokakların boş olduğunu gördü. Mahallesi İstanbul'un en büyük mahallelerindendi. Yüzden fazla aile yaşardı. Nice büyük adam buradan çıkmıştı. Eskiden arabaların geçebileceği üç tane yolu vardı, ama Şahidî Mustafa Ağa öldükten sonra miras kavgasına tutuşan oğulları ördükleri duvarlarla birisini kapatmışlardı. Öbürü de cami imamının namusu için kapatılmıştı. Evinin önündeki yoldan gelen geçen çok olduğundan altı kızının gözleri yanlışlıkla dışarı kayar da bir erkekle zina ederler diye korkmuştu. Kadı efendiden izin alıp yolu kapattırmıştı. Bunu hayatıyla ödedi. Evinde çıkan yangını söndürmeye gelen tulumbacılar yol kapalı olduğu için gecikmişlerdi. İmam ile kızlarından üçü ölmüştü. Mahalledekilerden kimi Eyüp'te kimi de Galata'da tüccarlık yaptığı için gündüzleri yaşlılar dışında pek erkek olmazdı. Ama bu vakitlerde çocuklar mahalleliyi canından bezdirir, durmadan dayak yerlerdi. Sırtlarındaki yeldirme, omuzlarından pelerin gibi sarkmış başörtüleri ve kollarındaki bohçalarıyla dolaşan gevrek sesli iki-üç bohçacının peşine takılılırlar, onların söylediklerini, seslerini benzetmeye çalışarak tekrar ederlerdi. "Haniya dokumalar, çözmeler, haniya şilebezleri, şayak eteklikler." Bu duruma alışmış zavallı bohçacılar umursamadan bağırmaya devam ederler ve hiç satış yapamadan mahalleden giderlerdi. Çocuklar sonunda hep birbirlerine girdikleri oyunlarına dönerlerdi. Yeniyetme delikanlıların bazıları duvarlara yapraklarla çizdikleri oyun alanında "dokuz oyunu" oynar, bazıları da

mahallenin kızlarını gözetlerdi. İhtiyarlar caminin avlusunda toplanır, hoşbeş ederlerdi. Kadınlar sabahları yatakları yüklüklere kaldırıp odayı oturmaya uygun hale getirirlerdi. Çeşmeden getirdikleri suyla temizlik işlerini gördükten sonra bir komşuya gidip çene çalarlardı. Bu vakitlerde hareket artardı.

Numan mahallenin meydanına geldiğinde perendebazlar çoktan perendeler atmaya, canbazlar ipte yürümeye, köçekler oynamaya başlamışlardı. Mahallenin denize bakan tarafındaki boş araziye koca bir çadır kurulmuş, etrafa renk renk kumaşlar ve kandiller asılmış, neredeyse İstanbul'daki iskemlelerin yarısı toplanarak bu koca şehrin dört bir yanından gelen misafirleri ağırlayacak bir mekân yaratılmıştı. Kira arabaları, hatta saraydan gelip kısa bir süre sonra dönen koçu arabası bile allı pullu kâğıtlar ve bayraklarla süslenmişti. Pişirilen yağlı çöreklerin kokusu, keklik pilavı ve çevirilen kuzularınkiyle karışmıştı. Köşede bucakta saraydan gönderilen hafiyelerden gizlenerek içilen şarap, meydanda içilen şerbetten çok daha fazlaydı. Galatalı Numan'ın kardeşi Beşir Yahya bir yolunu bulup saraydan -taşkınlık olmaması şartıyla- izin aldıktan hemen sonra mahalle hazır hale getirilmiş ve düğünü için kutlama bir gece önceden başlatılmış, havai fişek gösterisi yapması için bu işin erbabı Mısırlı bir ustaya keselerce para ödenmişti. Dönen, uçan, fışkıran ışıklar seyredenleri büyülemişti. Gece boyu parlayan ışıklar İstanbul'un her yanından görülmüştü. Numan tevkifhanedeki son gecesinde penceresinden bu ışıkları seyretmişti. Aslında biraz da onu selamladıklarını biliyordu. Koca Mustafa Paşa Camii'nin yakınındaki Canbazziye Mahallesi'nden getirtilen canbazlar sabah erkenden çadırın yanındaki boş araziye iplerini kurmuş, kabadîlerini giyerek kaymamaları için altlarına üstübeç sürmüş, çocukların meraklı, ama bir o kadar hayran bakışları arasında terazilerini oldukça ciddi biraz da gösterişli tavırlarla kontrol ettikten sonra gösteriye başlamışlardı. Etrafında şekerci ve helvacıların eksilmediği kayık salıncak çocuklarla dolup taşıyordu. Toz toprak arasında bağırıp çağıran yüzlerce insanın yaydığı ter, ayak ve

sarımsak kokusu açık havada bile hissediliyordu. Delikanlılar ile genç kızlar bu kokunun iyice yoğunlaştığı orta oyununda bile bakıştılar ve bazıları büyük sevdalarla yeni bir evliliğe girerken bu kokuyu hep hatırladılar.

Numan'ı itekleye çeke, öpe sürükleye bütün meydanda gezdirdiler. Canbazlardan birisi ipte kurban kesti, diğeri mangal çıkarıp külbastı yaptı. Adamlar ağzına yiyecekler tıktı. Adını bile bilmediği insanlar onunla derin sohbetlere daldı. Kalabalık, dev çadır, renkli kumaşlar, kandiller, çevirilen kuzular, kesilen kurbanlar, alnına sürülen kanlar, büyük salıncaktaki çocukların çığlıkları, yeni sahtelikler ve Beşir Yahya'nın düğününü fırsat bilip ondan çıkar sağlamak isteyenler Numan'ı bunaltmıştı. Herkes ayrı bir hesap yapıyor, bu namlı kabadayının dostluğunu kazanmanın yolunu arıyordu. Aslında herkes şaşkındı. Böyle büyük bir kutlama ancak sarayla ilgili önemli günlerde olurdu. "Acaba" diyordu herkes, "acaba sarayla ilişkili mi bu kutlama?" Beşir Yahya'nın düğünü için mi verilmişti izin yoksa Galatalı Numan'ın tevkifhaneden çıkışıyla mı ilgiliydi? Habib Ağa yoktu. Adamlarından birkaç tanesi vardı. Herkes Numan'ın vergi memurlarına yaptıklarını gammazlayan Habib Ağa'ya vereceği cezayı merak ediyordu.

Galatalı Numan şerbetler içti, çeşit çeşit et, börek, çörek yedi. Eğlenceleri seyretti. Bir ara canının sıkkınlığını bile unutur gibi oldu. Bir köşede afyon çekti. Bir süre başı dönerek meydanda gezindi. Sonra evine yollandı. Beyaz çarşaflı yatağa uzandı. Görmeye alıştığı, görmek için sabırsızlandığı garip rüyalarla baş başa kaldı. Ertesi gün İstanbul'da herkes katrana bulanmış Habib Ağa'nın Beşiktaş'taki konağından Ayazağa Ormanı'na kadar at üstünde alevler içinde dörtnala geçişini anlatıyordu.

2

Kerem o soğuk ülkelerin birisinden döndüğünde evde bulamamıştı İlgü ile Yağmur'u. Şimdi eşyaların ağır kokusunu duyuyordu. Sanki yalnızlık eşyalara geçmişi anımsatan ağır bir hava yüklemişti. Karanlık daha kasvetli, ahşaplar daha çıtırtılı, halılar daha tozlu, perdeler daha koyuydu. Tüm gün yaşadıklarını düşünmüş, içinde devinip duran yaralı hayvanın acısını hissetmişti. Başından geçen her şeyi o küçük kasetlere anlatarak, rüyalarında gördüklerini de o kırmızı deri kaplı deftere yazarak üzerindeki yükten kurtulmayı istiyordu. Köşedeki rahat koltuğa oturdu. Biraz düşündükten sonra söylediklerini kaydetmeye başladı.

"Ayaz bana doğru koşuyordu. Üzerinde lacivert-beyaz denizci giysisi vardı. Peşinde isim verdiğimiz köpeklerden biri. Tavşi'ydi galiba. Tavşana benzeyen kulakları olduğu için bir çağrışım yapmış olabilir bu isim. Ayaz bağırıp çağırıyor, elindeki kitapları, defterleri atıyordu. Mutlu anlarından birisi sanmıştım. Mutlanınca böyle garip şeyler yapar, beni de güldürürdü. Birden sendeledi Ayaz. Düştü. Ağlamaya başladı yüksek sesle. Tavşi Ayaz'ın bir metre arkasına yığıldı. Sağa sola yatarak kıvranmaya başladı. Köpeğin sağ tarafındaki yanmış tüyleri, suları akmış pembeleşmiş derisini görene dek oynadığını sanıyordum. Hayvanın beyaz tüylerinin bir kısmı kararmış, karnının ortasındaki kısım ise tamamen yanmıştı. Çaresizdim. Yerimden kıpırdayamadım. Timur geldi birkaç dakika sonra. Yerde devinen köpeğin üzerine bir kova su döktü. Rahatladım. O an belki hemen veterinere götürürsek acısını dindirebiliriz diye ümitlendim. Şoku atlattım. Harekete geçecektim ki Timur cebinden bir kibrit kutusu çıkarttı. Kibritlerden birisiyle hepsini tutuşturarak attı köpeğin üzerine. Köpek parladı bir anda. Cayır cayır yanan hayvan koşmaya başladı. Tavşi'nin

üzerine döktüğü su değil, gazmış. İğrenç, korkunç, yürek parçalayıcı, katlanılmaz bir görüntüydü. Timur'dan iyice korkmaya başlamıştık."

Kaydı durdurdu. Alnından ter damlıyordu. Uzun süre koşmuş gibi nefes alıyordu. Bir süre bekledi. Tekrar kayda başladı.

"Şimdi, yıllar sonra geçmişten kalan bu izleri silmeye uğraşıyorum belleğimden. Çok hata yaptığımı düşünüyorum. Hatta yanlış yaşadığımı. Evet, yanlış yaşadım, yaşamı yanlış anladım, yalnızlığımı yanlışlıklarla bezedim, yanlışlıklarımı yalnızlığımla yok edemedim. Yanlışlıkları yeni yanılgılarla iyice içinden çıkılamaz hale getirdim. Yalnızlığım yanlışlarımla büyüdü. Hissettiğim derin ve ağır acı giderek yaşam tarzım haline geldi. Acı, bir uyuşturucu gibi bedenim için bir gereksinime dönüştü. Acı, yalnızlığımı besledi, yalnızlığım acıyı. İlgü'nün yokluğunda hep bir şeylerden vazgeçiyor, birilerini bir yerlerde yalnız bırakıyor, durmadan, arkama bile bakmadan uzaklaşmak istiyordum. Farkına bile varmadan kendimden kaçıyordum. Yokluğunda adam gibi değildi adımlarım ve adam olamadım adımlarım gibi, hep olmadık şeyler istedim ve ben onun yokluğunda keşfettim yaşamın saniyelik bakışlarda gizlendiğini. Soğuk gecelerde eller ceplerde sabaha dek yürümenin keyfini, sıcak bir çayın tadı kadar dumanının da güzel olduğunu, anların tadına anılaşmadan varılması gerektiğini onun yokluğunda anladım. 'Yaş otuzbeş yolun yarısı eder' diyen adamla 'mutlu aşk yoktur' diyen adama yalnız kalınca hak verdim. Aslında kastettiğim bu değildi, 'Ben, beni terk edebilecek bir kadın istiyorum.' derken. Ben, beni durup dururken ve ben onu çok seviyorken değil, ben onu mutlu edemediğim zaman beni terk edebilecek bir kadın istediğimi söylemeye çalışmıştım. Uyanmalıydı içinde bulunduğu, kendi kendini yaşamaya mecbur kıldığı yapay rüyadan. Yaşadığı sahte bir mutluluktu. Yüreğinde benim için inşa ettiği barakadan tekme tokat atılmıştım.

Yalnızlıklarımızı birleştirebilseydik kalabalık bir sevgi bulacaktık.

Anlamını yitirmiş, vereceği bir şey kalmamış, eskimiş, kötü filmlere özgü, yapmacık bir sahnenin parçasıymışım gibi düşünüyorum kendimi. İlgü çok canımı yaktı. Timur da yakmıştı. Zaten Timur'la baş edemedim hiçbir zaman. Yine, bunca zaman sonra bile baş edemiyorum. İşlenen garip suçların gün ışığına çıkması için geçmişimi genç bir komiser için küçük bir ses kayıt cihazına anlatmak, rüyalarımı yine genç bir psikoterapist için kâğıtlara yazmak zorundayım. Bunaldım. Kaybolmak, izimi kaybettirmek isteğiyle uyanıyorum her sabah, artık bunun için bile çok geç olduğunu bilerek. Korkmayın sayın komiser, size verdiğim sözden dönmeyeceğim. Bu iş çözülene kadar bir yere gitmeyeceğim. Her şeyi tarafsızca anlatmaya çalışacağım. Timur'a olan nefretim ya da korkum ya da o adlandıramadığım garip his nedeniyle olayları çarpıtmak niyetinde değilim."

Teybi kapattı. Ayağa kalktı. Pencereye yürüdü. Yağmur yağıyordu. Şöminenin içindeki şarap şişelerinden birisini aldı. Etiketine baktı. Okumadı. Mutfaktaki masanın üzerinde duran tribuşonu şişenin mantarına sapladı. Çevirdi. Çevirdi. Sertçe çekti. Mantarın yarısı içeride kaldı. Tüm gücüyle içeri itekledi bu kez. Sıkışan havayla her tarafa şarap sıçradı. Bir bardak aldı. Salona giderken önünden geçtiği aynada kendisini gördü. Kırmızı şarap süzülüyordu yüzünden beyaz gömleğine, ellerinden bordo renkli halıya doğru. Kana benziyordu. Ellerini sildi.

Yüzü, baktığı resme doğru uzuyordu sanki. Ateş içinde kalmıştı. Pencereyi açtı. Yanan yüzünü yağmura rağmen esen hafif rüzgârın okşayışlarına bıraktı. Elindeki kalemden süzülen siyah mürekkep düşlerindeki gerçekleri akıtıyordu beyaz kâğıtlara.

Düş 2

Galatalı Numan uyandığında içeri süzülen ahenkli gün ışıklarının peşinden pencereye yöneldi. Alttaki kilitleri açtı. Yukarı kaldırdı. Başını uzattı. Sokağın iki yanına baktı. Köşede konuşan iki adamı fark etti. Saray hafiyeleri olabilirlerdi. İçeri girdi.

Evden çıkınca peşine takılan o iki adamı daha Galata'dayken atlattı. Bir araba tuttu. Uzun Beyoğlu mahallesinin sonundaki meydandan kışlaların önüne çıktılar. Daha sonra derin bir hendeğe doğru indiler. Araba, yaş kumlu bir yerde, üçe ayrılan bir kavşakta durdu. Numan arabadan indi. Soldaki yolu takip ederek ağaçlıklı bir düzlükten görülebilen büyük çınar ağacına doğru yürüdü. Çınarın altında hepsi birbirinden yetenekli kırk üç adamı onu bekliyordu. Numan'ı görünce ayağa kalktılar. Tek tek sarıldılar. Uzun zaman sohbet ettiler. Getirdikleri yiyecekleri şarapla beraber yediler. Ablak Emin taklitler yaparak, İncili Ahmed hikâyeler anlatarak keyfi yerindeki grubu eğlendirdi. Numan takip edildiğini, çok büyük bir iş peşinde olduğunu, yakın zamanda hepsine durumu anlatacağını ve herkesin çok dikkatli olması gerektiğini söyledi. Adamlar dağıldıktan sonra Kız Servet, Numan'a yaklaşarak cebindeki mektubu verdi.

– Zeyneb Hanım'ın kalfası uğradı. Bunu bıraktı sana.

– Sağ ol.

Galatalı'nın yüzündeki heyecan büyük çınarın altında mektubu okurken de belirgindi.

"Efendim,

Bu mektubu kardeşiniz Beşir Yahya'nın düğünü, biraz da tevkifhaneden kurtuluşunuzun şerefine düzenleneceğini pek sevinerek öğrendiğim şenliğe gelemeyeceğimden sizi tebrik etmek için kaleme alıyorum. Hüsna Kalfa'yla Kapalıçarşı'ya Kız Servet'e göndereceğim.

Hasretimi değersiz kâğıtlara aktarmaktansa bizzat size anlatmak isterim. Ancak bunun için beklemek yerinde olacaktır. Yarın öğleden sonra Madam Tirard'ın Ortaköy'deki terzihanesine Hüsna Kalfa'yla beraber elbise diktirmeye gideceğiz. Maalesef, dikkat çekmemek için, siz, sabah ezanından önce gideceksiniz. Madam Tirard sizi saklayacak.

Sadık dostunuz Zeyneb."

Numan mektubu katladı. Adamları uzaklaşmıştı. Ağacın altında, hafif bir rüzgâr yüzünü yalarken Zeyneb Hanım'ı düşünmeye başladı. İlk kez Kız Servet'in dükkânında karşılaşmışlardı. Kalfasıyla alışverişe çıkmıştı. Numan onlar içerideyken dükkâna dalmıştı. Bu iri siyah gözlü, beyaz tenli, güler yüzlü hanım o an alıvermişti Numan'ın gönlünü. Zeyneb Hanım dükkândan çıktıktan sonra Hüsna Kalfa'dan öğrenmişti içeride göz göze geldiği adamın büyük kabadayı Galatalı Numan olduğunu. Sarsılmıştı. Korkmuştu. Onu anlatılanlardan tanıyordu. Acımasız bir adamdı. Yakışıklı sayılırdı. Haraç keser, soyar, adam döverdi. Adamları ölmek pahasına sadakatlerini korurlardı.

Zeyneb Hanım, Numan'ı gördüğünden beri her alışverişe çıkışında başına olmadık şeyler gelmeye başlamıştı. Küçük çocuklar demet demet papatyalar verdiler ona bazen. Bazen çok nadide kumaşlardan hediye etti kumaşçılar. Gecelerce alın teri akıtılmış yüzükler verdi cevahirciler. Göz nuruyla işlenmiş eşsiz danteller koydu çantasına dantelci kadınlar.

Bir gün aniden karşısına dikiliverdi Numan. Kız Servet'in dükkânında onu ne kadar sevdiğini söyleyiverdi yüzüne, yanındaki hizmetçilere

rağmen. Zeyneb Hanım kaçmadı. Bu güzel bakışlı adamın yüzüne cesaretle baktı. Gülümsedi. O günden sonra her gittiği yerde Numan'la karşılaştı. Sevgileri büyüdü. Her pazartesi günü Madam Tirard'ın terzihanesinde buluşuyor, birkaç saat sarmaş dolaş oturuyorlar, sohbet ediyorlardı. Salı günü de verdiği siparişi almaya geliyordu. Yine görüşüyorlardı. Numan tevkifhaneye girdikten sonra Zeyneb Hanım garip bir inziva hayatı yaşamış, bu durum babasının dikkatini çekmişti. Koyu bir sevdanın kollarında yaşadığı belliydi. Oysa babası onu bir kabadayıyla hem de paşaları haraca kesen bir kabadayıyla değil, varlıklı ve sarayda söz sahibi bir paşayla evlendirmek istiyordu.

Aslında Numan'ın kabadayılık serüveni bir rastlantıyla başlamıştı. Babası onu büyük masraflar ederek özel hocalarla eğittikten sonra on dokuz yaşına kadar zapt etmeye çalışmış, dünyanın dayağını atıp da adam edemeyince evden kovmuştu. Bütün yazı, geceleri Çatladıkapı ve Kumkapı'daki odun yığınlarının üzerini mekân tutarak, gündüzleri de pazar kurulan yerlere giderek arka küfesiyle onun bunun aldığı sebzeleri taşıyıp kazandığı 5-10 para ve akrabalarının verdiği erzakla geçirmiş, oldukça da eğlenmişti, ama havalar soğumaya başlayınca içinde bulunduğu durumun ciddiyetini anlamıştı. Ona bakanların sabrının tükendiği rüzgârlı bir sonbahar sabahı Yedikule'de umutsuzca gezinirken yaşlıca bir adama beş-altı kişinin attığı dayağı izlemek üzere büyük bir taşa oturduğunda vicdan denen o mantıksız duygu her insanda olduğu gibi onda da en olmadık yerde devreye girmişti. Kaburgalarının kırılmasını bile göze alarak yerdeki adamın üzerine kapaklanmıştı. Adamların öfkeleri yatışıp da gittikten sonra ağzına gelen kanları tüküren adam bir yandan Numan'ın durumunu soruyor, bir yandan da Rumca küfürler ediyordu. Numan'ı omuzlayarak evine götüren bu adam Fotiyadis adında bir fırıncıydı. Fotiyadis'in bir börekçi fırını vardı ve kanuna göre ekmek çıkartamazdı. Civarda genelde Türklere ait ekmek fırınları da çörek ve gevrek yapamazlardı, ama kanuna aykırı olarak çörek satmaya başlamışlardı. Rum Fotiyadis'te buna kızıp ekmek çıkartmaya başlayınca

Türk fırıncılardan meydan dayağı yemişti. Hayatını kurtarmasının karşılığında Numan'ı fırındaki işlere yardım etmek, kalan zamanlarda da fırını korumak şartıyla yatacak yer ve bir miktar da para vereceğini vaat ederek yanına aldı. Türk fırıncılar inatla ekmek çıkartan bu fırına hemen her gün saldırıyorlardı, ama Numan sokak arkadaşlarının yardımıyla hepsini püskürtüyordu. Bir gece Numan'ı pusuya düşürtüp ölümüne dövdürten Çandarlı Ali'yi iki gün sonra kazığa oturmuş olarak bulunca Türk fırıncıların gözü iyice korkmuş, saldırılarını kesmişlerdi.

Artık adı İstanbul'da duyulmaya başlamıştı. Etrafında Samurkaş Salih, Tatar Nazif, Kız Servet gibi adamları toplamıştı. Onların da kendi adamları vardı. Başı belada olan işyeri sahibi gayrimüslimler ondan medet umuyorlar, istediği parayı ödeyerek sıkıntılarından kurtuluyorlardı. Zaman geçtikçe haraç kesmeye ve sadece saray çevresindeki zenginlerin en iyi adamlarının bile halledemediği pis işleri yapmaya başladı. Hem de akla gelmeyecek yöntemlerle. Bir cinayet çetesinin lideriydi artık. İşi; öldürmek, öldürtmek, öldürme seçeneklerini belirlemek, caydırıcı cinayetler işleyerek, bir sonraki işinin daha kolay çözülmesini sağlamaktı.

Sevdiği kadının hayaliyle evine doğru ağır ağır yürüdü. Babası ara sokaklardan birisinde böbreklerinden bıçaklanıp öldürüldükten sonra perişan olan annesini yalnız bırakmamaya yemin etmişti. Üst kattaki odasına çıktı gıcırdayan ahşap merdivenlerden. Yanan lambadan üç mumu da alevlendirdi. Lambayı söndürdü. Pencereyi kaldırdı yukarı doğru. Gökyüzüne baktı. Yıldızlar parıldıyordu. Mahallede hareket yoktu. Arada bir devinen mum ışıklarını görebiliyordu sadece. Denizin kokusunu burnuna taşıyan bir rüzgâr esti. Gözlerini kapattı. İçini çekti. Zeyneb'i düşündü gülümseyerek. Sonra birden acı duymaya başladı. Sevdiği kadına duyduğu özlem canını yaktı. Sokağın iki ucunu da kontrol ettikten sonra içeri girdi. Mumlardan ikisini söndürdü. Yüzü ve kulakları yanıyordu. Yanan tek muma bakarken Kapalıçarşı'nın gece boyunca kendisi gibi yalnız olduğunu düşünüyordu.

Çarşı'da karanlık, sessizce siyah bedenini içeri soktuğunda demir kapılar örtülür, hüzünleri, korkuları, sevinçleri ve hırslarıyla binlerce insanın çıkardığı gürültüler yerini yüzyıllara tanıklık eden duvarların fısıltılarına bırakırdı. Sandıklarca altın, keseler dolusu inci, ince kâğıt örtülerin, sedef keselerin içinde saklanan, tutkulu ellerce okşanmış değerli elmaslar, pırlantalar, zümrütler, firuze yüzükler; büyülü kelimelerle donatılmış paha biçilmez Grek ve Arap elyazmaları; her ırktan, her renkten insanın ayaklarını saran kırmızı, siyah, mavi pabuçlar, sandallar, çizmeler, altın simlerle işlenmiş terlikler, iskarpinler, karabiberden hintirmiğine kadar bin bir çeşit baharatın arasında ıstırapları hafifleten, aşk ağrılarını gideren çuvallar dolusu afyon, aktarların şifalı bitkilerle yaptıkları pastiller, macunlar; insanların bedenlerini dolaşıp duran eski giysiler; tutkuyla yapılmış, tüyü bile kesebilecek kadar keskin bıçaklar, küstah yabancı elçilerin kulaklarını uçuran yatağanlar, bir vuruşta başı yarıp kalbe inen kancalar, ülkesini savunan askerlerin kızgın ellerinde savrularak düşmanların kafasını ezen tokmaklar, kente hükmetmek isteyen kabadayıların ellerinden ölüm saçan, kıymetli taşlarla süslü sedef kakmalı kılıçlar, yeniyetme delikanlıların bellerinden sevdikleri kızlara göstermek için keyifle sallandırdıkları kadife kılıflı hançerler, acı dolu ölümleri çağrıştıran eğri kamalar; güneşe ve özenle okşanmaya hasret beyaz kadın tenlerini örten ipekler, bürümcükler, kadifeler, basmalar yine bu duvarların güvenli bakışlarına teslim edilirdi.

Her türden insanın her türden kaygısı taşınırdı buraya. Bunca geniş bir araziye yayılmış bu yalnız insanlar kentinin sakin ve dar sokaklarındaki küçük evlerinde yaşayan yüz binlerce insanın bir araya geldiği, zenginlerin yoksullarla, çirkinlerin güzellerle, aşk arayan kadınların aşk arayan erkeklerle mutlaka karşılaştığı, yaşamın kıpırdandığı bir yerdi. Yüreklerin büyük sevdalara gebe kaldığı, bedenlere şehvet tohumlarının ekildiği, geceleri yatakta rahat bırakmayan gönül hastalıklarının salgın halde olduğu bu büyük çarşının labirentleri isteyenler için bir sevda çıkmazında sonlanırdı. Demir kapılar kapandığında çeşit çeşit acılara,

sevinçlere, yenilgilere, zaferlere, salgınlara, korkulara, çaresizliklere tanıklık etmiş bu duvarlar, oturduğu halısının üzerinde nargilelerini fokurdatan sakin görünüşlü satıcıların, çarşıyı defalarca dolaşan fakirlerin, çalımlı zenginlerin, hilekârların, tutkularını mücevherlerine akıtan cevahircilerin, şehvetlerini nadide kumaşların arkasında saklayan güzel kadınların, sepetleri altında ezilirken ağır ter kokan hamalların, ortalıkta koşturan çocukların, uzak denizlerden getirdikleri köleleri satmaya uğraşan iri kıyım esircilerin, geleceği rastlantılara bağlı olan her ırktan, her milliyetten endişe dolu esirlerin, hayranlıkla korkuyu birlikte hisseden yabancıların gün boyu yaşadıklarını seyretmenin yorgunluğunu taşır, gördüklerini derinden gelen bir uğultu çıkararak anılarının arasına katarlardı.

Tüm bu keşmekeş içinde kimsenin fark edemeyeceği, dikkate almayacağı ayrıntıları yalnızca Kapalıçarşı'nın duvarları fark ederdi. Bu telaşlı kalabalığın yarattığı göz kamaştırıcı kargaşanın yaşandığı her günün ardından terk edilen büyük moloz duvarların büyük sırları kalırdı geceye. Sağır değillerdi, herşeyi duyarlar, dinlerlerdi. Dilsiz de değildiler. Geceleri çarşı içindeki uğultulardan bahsederdi bekçiler. Düdüklerini çaldıklarında çıkan tiz ses duvarlarda yankılanır, anında uğultular kesilir, bekçi gittiğinde ise uğultu yeniden başlardı. Duvarlar mı fısıldaşırdı? Tüm gün dinlediklerini kemerlerle kubbelere mi anlatırlardı? Yoksa yaşanan onca acıya, taşınan onca kaygıya, sıkıntıya onlar bile katlanamaz mıydı? Kentin bütün sırları gizliydi onlarda. Ama Numan'ın Kapalıçarşı'yla paylaştığı bir sırrı vardı ki, onu da kentten, yine bu duvarlar gizlerdi.

3

– Neden böyle boyuyorsun gözlerini?

– …

– Yeterince hüzünlü görünüyorsun zaten.

– …

– Bak bir de böyle ağlayınca.

– …

– Ağlama!

– …

– Ağla, ama şimdi değil.

– …

– Üzme beni, bir tutam mutluluğumu da alma elimden. Zor olsa da acılarını hissettirme bana. Bu çok bencilce, biliyorum; istersen “korkak” de, “senin kadar bile cesaretim olmadığını” söyle, ama inan bu durumda ben senden çok daha fazla acı çekiyorum.

– …

– Tamam inanıyorum, ben burada olduğum için ağlamıyorsun, içinden öyle geliyor, ben olmasam da tutamayacaktın kendini, ama beni böyle

çaresiz gönderme.

– …

– Evet, gideceğim yine.

– …

– Uzaklara. Sensiz. Ama mektup yazacağım sürekli, her zaman yaptığım gibi. Sevgimi acemice kâğıtlara yazıp zarflayacağım, onca mesafeden sana ulaştırmak için.

– …

– Doğru söylüyorsun. Sevginin en zoru bu, çünkü gözlerimiz, bedenlerimiz ayrı kaldıkça yüreklerimiz sevgiyi büyütüyor; acıyla sulayarak. Anlıyor musun söylemek istediklerimi?

– …

– Gitmek istemiyorum. Seni geride bırakmak “ölmek”le aynı.

– …

– Doğru, “öldürmek”le de aynı. Sen de benim yaşadıklarımı yaşıyorsun. Ama asla unutma; her zaman giden kalandan çok acı çeker.

– …

– Tabiî ki özlüyorum. Anlamadığım bir dilde, anlamadığım mimikler yaparak konuşan, farklı acılar çekip, farklı mutlulukları güzel evlerde yaşayan insanların olduğu o soğuk ülkede aradığım, özlediğim tek şey sensin.

– …

– Deniz mi? Var, ama hep soğuk.

– …

– Dediğin gibi kokusudur önemli olan. Aslında hepimiz gizliden gizliye denizin kokusuna hayranızdır kendinden çok. Deniz kıyısında hissettiğimiz o garip huzur da bu kokudandır. Orada da kentin duvarlarına, yollarına hatta insanlarına bile yosun kokusu sinmiş, bu huzuru insanların yüzlerinde bile görebilirsin.

– …

– Evet, evler bahçeli, hemen hepsi. Bahçeler de çiçekli. Çiçekler soğuğa alışkın. Bizim ülkemizde çiçekler bu soğuğa asla dayanamaz. Bizim ülkemizde çiçekler toprağında canlıyken değil, vazoda ölüyken sevilir. Bizim ülkemizde ölüler daha değerlidir.

– …

– Ölüler mi? Birinin ölümünden sonra yakınları ertesi gece toplanıp içiyorlar. Onunla yaşadıklarını diğerlerine anlatıp gülümsüyorlar.

– …

– Dediğin gibi çok yağmur yağıyor. Yağmur yağarken seni hatırlıyorum yabancı bir camdan yabancı bir sokağa bakarken. Tanıdık olan tek şey canlandırdığım hayalin. Kimi zaman o yağmurda seninle dans ettiğimizi hissediyorum. Hayal bitip de gerçeğe dönünce çok üzülüyorum. Islak sokakta seni ararken buluyorum kendimi.

– …

– Sandığının aksine ihtiyarlar güler yüzlü değil. O garip ülkenin inatçı soğuğu ihtiyarlarının bedenlerine saplanmış, ama sevecenlik kişiliklerine kazınmış, yüreklerine sinmiş sanki.

– …

– Hayır, sadece ihtiyarlar. Sevgililer hep mutlu, güler yüz taşıyorlar. Öpüşüyorlar, sürekli öpüşüyorlar. Duvarların dibinde, deniz kıyısında, şehrin en işlek caddesinde, yağmur yağarken, gün batarken, yürürken.

– …

– Ben mi? Yadırgamıyorum. Yadırganması gerekenler öpüşmeyi, sevişmeyi yadırgayanlar. Öpmek, öpülmek, kokusunu duymak sevgilinin teninin, sevişmek, özgürlüğü, yaşamı hissetmekten daha doğal, daha güzel ne olabilir ki? Sana bunları neden anlatıyorsam. Saçmalıyorum. Unut bunları.

– …

– Biliyorum anlıyorsun. Zaten anladığını bildiğim için anlatıyorum, ama başka şeylerden bahsetmeliyiz.

– …

– Tamam, sor bakalım?

– …

– Neden utanıyorsun? Neden ayıplayayım ki?

– …

– Hayır, oyuncakçı dükkânları sandığın gibi büyük değil.

– …

– Haklısın, ama filmlerde gördüğün ülke burası değil. O ülke çok daha uzakta.

– …

– Küçük ama tüm oyuncaklar özenle seçilmiş. Dükkânlar kalabalık.

– …

– Evet, haklısın. Bizim ülkemizde oyuncakçı vitrinlerinin önü kalabalıktır, dükkânların içi değil.

– …

– Çocuklar içeride oynuyorlar, saatlerce oynadıktan sonra yeni oyuncaklarını seçiyorlar.

– …

– Hayır, dükkân sahipleri oyuncaklarla oynadıkları için kızmıyorlar. Büyükleri de çocuklarının istediği oyuncakları alıyorlar. Hepsi biliyor; oyuncak gerekli, su gibi, ekmek gibi.

– …

– Ve büyüklerin ceplerinde oyuncak alabilecekleri paraları var.

– …

– Senin gibi uçurtma yürekli kızlar mutlu orada. Benim gibi babalar da. Para kazanmak için ayrı kalarak sevdiklerini üzmek zorunda değiller.

– …

– Bak yine gözlerin buğulandı. Ağlama, beni uğurlamak için yaptığın makyaj bozulacak.

– …

(Avucundaki elleri titremeye başlamıştı. Kerem Yağmur'a sarıldığında göğsünde hissettiği bedeni bu acıya katlanmak için çırpınıyordu çaresizce. Küçük bedeninin taşıdığı küçük yüreğindeki büyük sevgi, artık bu acıya tanıdıktı. Konuşmasa da onu çok iyi anlıyordu. Boğazında düğümlenen korkuyu, sıkıntıyı, karabasanı, çaresizliği biliyordu.)

Ağlama(ma)lıydı.

***

Ülkeye döndüğünde evde değillerdi. İstanbul'un, bu koca kentin her yerinde onları arıyordu. Her gün yeni bir yenilgiyle dönüyordu. Eve girince hep aynı fotoğrafa bakıyordu. Yine o fotoğrafın karşısındaydı. Elindeki teybin kayıt düğmesine bastı ve konuşmaya başladı.

"Tren hızla geçiyordu, gülüyorduk. Sarhoş bir gecenin yarı ayık bir sabahındaydık. Hayat, biraz daha kolay, biraz daha az karmaşıktı. Kim bilir kaç ülke dolaşmış, kaç insanı ıslatmış donuk bulutlar vardı üzerlerimizde. Demirin demire temasından çıkan iç gıcıklayıcı ses sürükleniyordu trenin tekerlekleriyle birlikte. Gençliğe ilk adımlarımızı attığımızda, bu bizi köleleştiremeyen düzenin dışında olmanın garip, hüzünlü mutluluğunu duyuyorduk. Timur geçen trene tüysüz kıçını açmış, bütün dünyaya gösterir gibi gösteriyordu. İçten gelen kahkahalarımız küçük, komik ayrıntıların peşine takılıyordu. Komik olmanın getirdiği bir hüzün beliriyordu yüzlerimizde. – Bu ülkede her komik anda hüzün

mutlaka vardır. – İlgü gülümsüyordu fotoğrafın en sağından, fotoğrafı çeken delikanlının, benim yüzüme bakarak.

O durağan fotoğraf. Bir makinenin yaşam parçalarımızdan birisini çekip bir kâğıda yapıştırması. Önemli olduğu düşünülen, belki başkasına anlamsız gelen durdurulmuş anlar, dondurulmuş gülücükler, kalıplaştırılmış kaypaklıklar, öylece kalakalmış sahtelikler, belki bir parça sevgi, fotoğrafın en sağındaki kızın yüzünde. Belki nefret Timur'un görünmeyen yüreğinde, fotoğrafın en sağındaki kıza ve fotoğrafı çeken delikanlıya, bana."

İlgü'yü düşlüyordu. İlgü'ye anlattığı, rüyalarına giren garip adamı. İnanmıyordu Kerem'e. Belki doktoru inanırdı yazdıklarına.

Düş 3

Kâbus görüp uyanmasaydı geç kalacaktı. Sabah ezanından önce sessizce evden çıktı. Arnavutkaldırımlarında tedirgince yürüyordu arkasını kolaçan ederek. Madam Tirard'ın terzihanesine yaklaştığında durup etrafına bakındı. Kapıyı üç kere çaldıktan sonra sabahın bu vaktinde bile güzel giyinmiş olan Madam Tirard elindeki mumla göründü. Apar topar içeri girdi, ama yine de son bir kez sokağı kontrol etti. Siyah ve ıslak bir karanlık vardı. Numan'ı alt kattaki karanlık odalardan birine götürdü. Mumu ona verdi ve kapıyı üzerinden kilitledi. Hazırlanmış bir yatak ve yatağın yanındaki sinide yiyecek bir şeyler vardı. Ceketini çıkarttı. Hafifçe titredi. Kendisi için hazırlanmış kahvaltıyı bitirdi. Yatağa uzandı. Mumun titreyen ışığını izledi tavanda. Eski günleri düşündü. Yaşadığı zorlukları, derin yaralar aldığı kavgaları, aç insanları, korkularını yeniden geçirdi aklından. Yaptığı planları değiştirdi, vazgeçti, eski planlarına eklemeler yaptı, vazgeçti, planı aynı kaldı. Uyudu.

Düşler ve düşünceler içinde kaybolmuşken kapı açıldı. Zeyneb Hanım'dı gelen. Sarıldılar. Misk kokan teni çok tanıdıktı. Gözleri kapalıydı. İçi titriyordu. Boğazındaki düğümden kurtulabilse "onu çok özlediğini" söyleyecekti. Titriyordu. Ağlıyordu. Kıpırdamadan öylece durdular.

– Seni çok özledim, dedi Zeyneb.

Numan sustu.

– Yanımda ol, dedi.

Sustu.

– Ağlıyor musun? dedi.

Numan sustu.

Zeyneb sustu.

Numan sustu.

Yürekleri çılgınca çarpıyor, bedenleri şehvete yenik düşmemek için çırpınıyordu. Açık mavi bir saten elbisenin üzerine doğru akan kestane rengi ipeksi saçlarındaki çiçek kokusu hareket ettikçe dağılıyor, Numan'ın hafızasındaki yerinden çıkartıyordu ilk sevişmelerini. Ellerini güzel kadının beline doladığında kalçalarını daha iyi hissedebiliyordu. Saten elbisede kumda kayan yılan gibi kıvrakça hareket edebilen elleri Zeyneb'in bedeninin her girinti-çıkıntısını ziyaret etti ustaca. Sonra elbiseyi zarifçe akıttı bedeninden aşağıya. Beyaz bir gövdede asılı duran iki küçük meyve gibiydi memeleri. Numan'ın büyük avuçları üzerlerinde gezinirken uçları sertleşmişti. Kalçaları öyle narin birer çıkıntıydı ki, sanki Tanrı biraz da sanat katmıştı bu işçiliğe. Belinden aşağıya doğru büyüyen oluk kalçalarına yaklaşınca yine daralıyor, hiç yerinden kaldırmadan enseden kalçalarının arasına kadar kılavuzluk ediyordu Numan'ın eline. Gözlerini kapatsa bile Zeyneb'in bedenindeki çizgiler yol gösterebilirdi ona. Zeyneb minik ellerini Numan'ın oldukça çıkık kalçalarında gezdiriyor, az sonra yaşayacakları için sabırsızlanıyordu. İki genç beden birleştiğinde ritmik inlemelerine bedenlerinden süzülen damlacıklar eşlik ediyordu.

Öğleden sonra Zeyneb Hanım, Madam Tirard'ın terzihanesinden çıkarken Saray hafiyelerinin onu takip ettiğini bilmiyordu. Yalıya vardığında babasının elini öpüp hatrını sorduktan sonra odasına geçti. Galatalı Numan'ı düşündü.

Numan Kapalıçarşı'daydı. Kız Servet'in dükkânının önünden geçti üç kez. Her defasında ayaklarını tabana vurdu. Sağına soluna iyice baktı. Servet Numan'ın yaptıklarını seyrediyor, tedirgin oluyordu. Aklını yitirdiğinden bile şüphelenmişti. Kendisine hiçbir şey söylemeden hatta hiç bakmadan gitmişti. Kıyıya indi. Sahilde oturdu. Küçük bir çocuk yaklaştı yanına.

– Galatalı, Galatalı, dedi nefes nefese.

– Söyle.

– Bu senin, dedi uzun saçlı oğlan elindeki katlanmış kâğıdı uzatarak.

– Kim gönderdi?

– Bilmem, bir adam tutuşturdu elime. İşte şurada duruyordu, dedi az ilerideki çeşmeyi göstererek.

Numan mektubu okudu. Hava kararmak üzereydi.

Gece olduğunda Vahid Mehmed Paşa evden çıktı. Her salı gecesi olduğu gibi tekne gezintisine çıkıyordu. Halılarla örtülü gümüş fenerlerle süslü yüzlerce kayık Boğaz'ın koylarına uğrarken çeşit çeşit yemekler, mezeler, şaraplar, buzlu rakılar ve fasıllar eşliğinde hareket eden küçük bir kenti andırıyordu. Ay ışığının ortaya çıkardıkları kadar sakladıkları da vardı o gece. Fasıllarda yükselen yetenekli sesler bu büyülü deniz âleminden çıkan iniltileri örtüyordu. Ay ışığında birbirlerine dokunan genç eller görmezden geliniyordu. Vahid Mehmed Paşa gösterişli teknesinde buzlu rakısını yudumlarken keyifle fasıla katılıyordu. Teknesindeki Saray hafiyesi ona Zeyneb Hanım ile Numan'ın buluşmasını anlatırken kısa bir süre sonra İstanbul'un en önemli paşası olmanın hayallerini kuruyordu. Galatalı Numan kendisine mektup gönderen Tevfik Paşa'nın teknesinden göz ucuyla Vahid Mehmed Paşa'yı izlerken kendisinden istenecekleri

tahmin edebiliyordu. Ahmed Rıza Bey'in sazını dinlerken onun hakkındaki rivayetlerin doğru olduğunu düşündü. Sazına bülbül kondurduğu söylenir, onun çaldığı yerdeki çalılara bülbüllerin konup çırpındığı bilinirdi. Numan'a ikramlarda bulunan Tevfik Paşa, sürgünde olduğu Karahisar'dan gelip Sultan'ın yakınlığını kazanan Gürcü Ali Paşa'nın korkutulmasını istediğini, karşılığında yüklüce altın vereceğini söyledi. Epeyce içtikten sonra altınların bir kısmını alıp işi kabul eden Numan, Vahid Mehmed Paşa'nın da bir şeylerin peşinde olduğunu anladı.

Eve vardığında hokkasını, tüyünü ve kâğıdını hazırladı. Zeyneb Hanım'a yazdığı mektupta Kazaz Artin Ağa'dan değerli bir taş alıp bunu İç Bedesten'e emanet etmesini, bunları yaparken de her yeri dikkatlice gözlemesini istedi. Samurkaş Salih de çarşı kapanmadan içeri girip saklanacak, gece içerideki güvenliği görecekti. Yanına bir şişe şarap almasını da tembihledi. İşini bitirdikten sonra bir köşeye sinip şarabı içecekti. Onu bulduklarında çarşı kapanmadan sızdığını sanacaklar ve şüphelenmeden, biraz okşayarak dışarı atacaklardı.

Beyaz çarşaflı yatağa uzanmadan önce yine pencereden baktı. İçeri girdi.

4

Hemen kayıt yapmaya başladı. Komiser yardımcısının, neler hissettiğini tam olarak bilmesini istiyordu.

“Soluk bir güne silik bir başlangıç. Yeni bir kaybedişin ilk ışıkları. Ya da koyu bir geceden karabasanlı bir çıkış. Alışılagelmiş yenilgilerin birinden diğerine geçişe hazırlanış. Gün doğuyor. Ay var. İşte, sokaklara düşmüş bile kahramanlar. Macerasız ve belki de çoğu zaman kişiliksiz süren yaşamları renklendiren; o yaşamı taşıyanlara acı verebilen, mutlanmayı hissettirebilen gerçek kahramanlar. Kalın yaşamlarını inceltecek bir kahramanı bekleyen macerasız ve belki de çoğu zaman kişiliksiz birer yaşam süren diğer insanlar. Pencereden bakıyorum. Aralarına düşmek geliyor içimden. Dans etmek, dönmek, bağırmak, kollarından tutup bana eşlik etmeleri için çekiştirmek, öpmek, vurmak bazılarına, çocukları tutup havaya kaldırmak, travestileri kutsamak, orospulara aşkımı anlatmak, ihtiyarlara gülümsemeleri için tehditler savurmak, güzel kadınlara iltifat etmek, ellerinde çiçeklerle bekleyen heyecanlı erkeklerle alay etmek, ortasından tramvay geçen caddede içmek, tramvaya meydan okumak, koşmak cadde boyu, ağlamak bana gülen insanların suratlarına baka baka, kitapçılardaki tüm kitapları satın almak ve savurmak insanların ortalarına, arka sokaklardaki meyhanelere dalmak ve dişleri sararmış, gözlerinin altı morarmış ayyaşlarla bağıra çağıra sohbet etmek, orospulara müşteri bulmak, müşterilere orospu bulmak, adı çıkmış otellerde adı çıkmış kadınlarla sevişmek, sevişmenin resmini çizmek, sonra alkollü bir beyin, çocuksu bir yürekle defterler doldurmak kurşun kalemlerle, çocukluktan kalma çiçekler, uçurtmalar ve bacaları tüten evlerle, fırtınalı denizlerde boğulmamak için çırpınmak sözcüklerden gemilerle, içmek, içmek ve geçmiş yaşamların eşiğinde

ölmeye yatmak, ama ölememek yine. Söyle bana komiser, tutuklar mısın beni bu söylediklerimi yaparsam? Yine gün bitecek. Gece gelecek. Düşlerim palazlanacak duvarlar ve penceremdeki yıldızlar boyunca. Bir sarhoşluğa doğru uzanacak bedenim. Sesler bir banta yapışacak dudaklarımdan kayıp, sözcükler kâğıtlara akacak elimdeki kalemden. Yeni kahramanlar türeyecek bantlar, kâğıtlar yettiğince, yeni aşklar, mekânlar, korkular, kurgular, karabasanlar, ağrılar. Yaşamanın tüm ölümcül sancılarını dinleyeceğim yüreğimin içindeki küçük müzikli kutudan. Ahenkli acılar konserini duyacağım en uyumsuz enstrümanların birlikteliğinden. Aslan payını araklayacağım geceden ve gecenin getirdiklerinden. Anılar labirentinde kaçamak yaptığım kuytularda konaklayacağım kaybolmak pahasına. Eskimiş kahkahalara hüzünden birer gülümseyiş biçeceğim. Yitirilmiş mutlulukların kırıntılarını bulursam eğer, cebimde biriktireceğim. Karanlık, anne şefkatiyle örtecek hatalarımı, utançlarımı, sıkıntılarımı ve harmanlayacak yaşama, kaybolup gitsinler diye. Uykuya dalacağım, derin bir denizin dibine doğru gözlerim açıkken yavaşça iner gibi. Geçmiş yaşamların içine düşeceğim. Onu düşüneceğim. Sadece onu.

Ve derken gece bitecek. Gün gelecek. Daha aramaya çıktığım ilk mekânda vazgeçmeye yelteneceğim. Umutlarım sikilecek.”

Teybi kapattı. Gülümsedi. Komiser yardımcısını bunları dinlerken düşündü. Sonra giyindi. İlgü ve Yağmur’u aramaya çıktı. Onları ararken ucuz orospuların pezevenkleriyle didişip durduğu, estetikten uzak hayvansal bir çiftleşme içgüdüsüne sahip aç adamların camlarından içeriye daha önce hiç görmedikleri tropikal hayvanlara bakar gibi baktıkları kerhanelere girdi. Birbirine benzeyen takma isimler ve peruklarla dans ederken günün birinde çok ünlü olup patronuna kan kusturmanın hayallerini kuran, ama çoğu zaman televizyon kanalları yerine kerhanelere düşen kadınların istila ettiği pavyonlara gitti. Müşterilerine müessesenin namusundan bahsettikten sonra yandaki odanın

duvarında açtığı delikten iktidarsız adamla işini bilen orospunun kısa sevişmesini seyredip otuzbir çeken röntgencilerin sperm kokan otelleri ile kadın bulamayan erkeklerin durmadan taciz ettikleri homoseksüellerin kolonileştiği, yatak gıcırtıları ile kalın erkek inlemelerinin birbirine karıştığı pansiyonlara uğradı.

Bunları yaptığı süre içinde birkaç kavgaya ve sayısız ağız dalaşına tanık oldu. Ama o gece bir adamın bir kadına duyduğu kinini, kıskançlığını onun etine onlarca kez sapladığı bıçaktan akıttığı bir cinayeti gördü. Meyhanenin kötürüm ışıklarında bile parlayan çelik bıçak, kadının vücuduna girerken sert bir ses çıkarttı. Sanki o parlak çelik, intikamla köpüren adamın "yapması gerekeni çok iyi bilen" bir uzvuydu. Adamın aldatılmışlık hissini ete geçiriyor, oradan da kadının kanına karıştırıyordu. İntikam alması için özellikle beslenip büyütülmüş bir katil gibiydi. Ölen kadın, neden öldürüldüğünü biliyordu. Masasına çarptığında gözlerinden medet uman gözleri yavaşça kapanıyor, yerçekimine yenik düşen vücudu gittikçe ağırlaşıyordu. Gırtlağından, boğazlanan hayvanlarınkine benzeyen bir ses çıkıyor, dudaklarından köpüklü kanlar süzülüyordu kelimelerin yerine. Kadını koltukaltlarından kavrayıp kaldırdığında katil, tehditkâr bakışlarını Kerem'in gözlerine yöneltti. "Kaç" dedi Kerem. Katil şaşkınlığı üzerinden atarak dışarı fırladı. Kollarındaki kadını, ölüm anında da olsa, yanında onu düzmek istemeyen birisinin olduğunu bilmesi için bırakmadı. Gözlerine mor ışık vuruyordu. Bu mora boyanmış gözler ona minnetle bakıyordu. Ölümü kollarında hissettikten sonra kadının cansız bedenini bir din adamı ağırbaşlılığıyla taşıyarak, yapay bir saygıyla yere bıraktı. Ruhunun gireceği yeni bedende mutlu olmasını dileyerek cinayeti, kan gölünü, meyhaneyi, meyhaneciyi, meyhanenin hüzünlü ışıklarını, masasını, masasında az önce düşündüklerini, muhtemelen az sonra gelecek uykulu polisleri geride bırakarak sahte de olsa, parayla da olsa onu kucaklayacak, tenine sıcaklığını akıtacak, çok kişiye tanıdık olan çıplaklığını ona da sunacak, düşünce orospusu değil aslında sadece beden orospusu olan bir kadın bulmak için dışarı çıktı. Kısa bir pazarlıktan sonra

kentin o bilinen caddelerinin en bilineninden aldığı kadın, ona da yıllardır sevıştiği diğer erkeklere uyguladığı tarifeyi uyguladı. Soydu, soyundu, Kerem’den bir şey beklemeden yapabileceği her şeyi yaptı ve sadece kendisini güçlü bir erkek gibi hissedebilmesi için romantiklikten çok uzak olan suni bir orgazm yaşadıktan sonra evinde uyuyup uyuyamayacağını sordu. Kollarını Kerem’in beline dolayarak uyudu. Kerem bir süre sonra kadının ellerinden kurtulup yataktan kalktı. Doktorun verdiği deftere yazmaya başladı.

Düş 4

Galatalı Numan arnavutkaldırımlarında tedrigince yürüyor, arada bir arkasını kontrol ediyordu. Madam Tirard'ın dükkânına girip Zeyneb Hanım'ı beklemeye koyuldu. Bu huysuz kadınla gittikçe yakınlaşıyordu. Zeyneb gelene kadar ona durmadan yiyecek içecek getiriyor, müşteri yokken de aşağıya inip onunla sohbet ediyordu. Etraftaki düzensizlikti konuştukları.

– Ordu çok karışık. Yeniçeriler berbat. İyice soyguncu oldular, iyice yüzsüzleştiler Galatalı.

– İşe yarıyor ama Madam. Ya paşa oluyorlar, ya zengin.

– Kimi ikisi birden. Hem paşa, hem zengin. Daha ufak çalışanlar sokaktan geçenlerin paralarına bile el koyar oldu baksana. Dağ eşkıyası gibi. Kimi ellerindeki şişelerden insanların üzerlerine zorla döktükleri gül suyu için para ister olmuş. Çıkan yangınlara da koşturanlar varmış. Yangını söndürdükten sonra kurtarılan mallardan pay alıyorlarmış.

– Bir işe yarıyorlarmış bari.

– Tabiî, tabiî. Pay almak için de bol bol yangın çıkarırlarmış. Sen içerde unutmuşsun bu adamların ne mal olduklarını.

– Kim bunlar?

– Erzurumlu Mehmed Ağa ile Âşık Eyyüb Ağa.

– Haraç kesmeye, bir yandan güçlü paşaları birbirlerine karşı kışkırtmaya sonra da onlar arasındaki kanlı işleri el altından halletmeye, çaldıkları silahları halka ucuza satıp cinayetleri kışkırtmaya, yeni afyonkeşler yaratmaya başladılar. Padişah da yetemez oldu. Tek çareleri var.

Sustular. Numan olan bitenin farkına varmakta gecikmemişti. Ama günü geldiğinde yaşanacaklara engel olamayacağını biliyordu. Çeteye karşı çeteyi kullanacaktı. Aklına gelen ilk isim tabiî ki Numan'dı. Zaten kutlamalara izin verilmesinin, kutlamada ve Zeyneb Hanım'ın peşinde Saray hafiyelerinin bulunmasının nedeni de bu olmalıydı. Yapması gerekeni çok iyi biliyordu. Adamlarına sahip olacak ve kendileri için en uygun zamanda harekete geçecekti.

Kapının çıngırağı çaldı. Numan irkildi. Madam Tirard yukarı çıkarken Numan'ın yüreği vurulmuş bir kuş gibi çırpınmaya başladı. Birazdan merdivenlerde bir ışık belirecek, gizemli bir koku saracaktı bu karanlığı. Gittikçe zorlaşan birliktelikleri aralarındaki bağları daha fazla kuvvetlendiriyordu sanki. Birbirlerini görememek arzularını kamçılıyor, içlerindeki şehveti zıvanadan çıkartıyordu. Yine konuşmadan sarıldılar. Yaşamındaki en güzel anlar ona sarılıp, konuşmadan öylece masum, öylece ağlamaklı durduğu anlardı. Onun kollarında durmak soluk alıp vermek kadar önemli, su içmek kadar gerekliydi. Bu çok zor buldukları fırsatları konuşarak tüketmektense, susarak, hissederek, koklayarak ve sevişerek geçiriyorlardı. Öptü onu, kucağına yatırdı, saçlarını okşadı. Uzun süre konuşmadılar. Mumların çıtırtısından başka ses yoktu. Numan sessizliği bozdu.

– Bir şeyler öğrenebildin mi?

Zeyneb Hanım Numan'ın bu karışıklıkta böyle işlere kalkışmasının nedenini bir türlü anlayamıyordu. Biraz da kızgındı çünkü çok az

görüşüyorlardı ve onu da böyle şeylerle konuşarak geçirmek istemiyordu.

– Söylesene, sen neler karıştırıyorsun?

– Göreceksin.

– Başına iş açma.

– Korkma ben uzun zamandır bunun hesabını yapıyorum. Sen bir şeyler öğrendin mi, onu söyle.

– Kasanın sahibi işini görürken yanında bir bölükbaşı oluyor. İşi bitirip sandığı mühürleyene kadar uzakta bekliyor. Sonra sandığın mühürüne bakıyor. Ücretini ödeyerek çıkıyorsun. Giriş çıkış kuyumcuların olduğu taraftaki kapıdan yapılıyor. Burası geç açılıp öğleden sonra erkenden kapanıyor.

– Neden?

– Buradaki tüccarlar İstanbul'dakilerin en zengin olanları. Az satışla değerli mallarından zaten epey para kazanıyorlar. Bir de Bedesten çok az ışık alır. Gün ışığı varken selametle dolapları, sandıkları kapatmak lazım. Zenneciler, takiyeciler ve sahaflar taraflarından birer giriş daha var ama buralar kapatılmış. Kapılar birbirinin aynı. Üst kısım yan duvarlarında bir adamın eni-boyu kadar birer pencere var. Binanın içinin boyu elli-altmış adım kadar. Eni kırk adım var.

– Ya giriş kapısı?

– O kadar çok bölükbaşı ve bekçi var ki, kapıya bile gerek yok.

– Gündüzleri gerek yok.

– Gece mi gireceksin? Deli misin? Kapalıçarşı’nın girişlerindeki o koca kapıları ne yapacaksın?

– Kolay. Söylediğimi yaptın mı?

– Evet. Kız Servet’in dükkânından İç Bedesten’in kapısı elli iki adım. Kız Servet’ten Abdî Subaşı’nın silah dükkânı dokuz adım. Bu ne için?

– Anlarsın.

Madam Tirard, Numan’ı uğurlarken, iri yapılı adam ona İç Bedesten’deki mallarını hemen almasını bir kez daha öğütledi. Mahalleye gitmeden önce Abid Efendi’nin meyhanesine uğradı. Daha ikinci kadehinde patlak veren ilk olayı Samurkaş Salih’ten öğrendi. Dalgıç Hasan Çavuş bir köşede kıstırılıp delik deşik edilmişti. Sonra da kafası iki şilte arasına konup ezilmişti. Üstelik Erzurumlu’nun yeşil kırmızı ipek mendili de cesetin üzerine bırakılmıştı. Cesedi Yenikapı’daki yeniçeri kolluğundaydı. Numan yeniçeri kolluğuna giderek cesedi istedi. Yeniçeri ağası suçluyu bulduklarını söyledi. Cesedi Numan’a vermedi. Yakaladıkları gariban bir bekâr uşaktı. Ertesi gün çarşıda asacaklardı. Amaç, başka cinayetlerin olmasını engellemek için gözdağı vermekti.

Olay çok çabuk yayılacak, adamları intikam için fırsat kollayacaktı. Büyük bir kargaşa bekliyordu İstanbul’u. Galatalı Numan o gece yıllardır hayalini kurduğu ve hazırlıklarını tamamladığı bir işi yapmanın tam sırası olduğunu düşünerek harekete geçme kararı aldı. Dalgıç Hasan Çavuş’u severdi. En yaşlılarıydı. Ağırbaşlı bir adamdı. Güvenilirdi. Üç kızı vardı. Evlerine gidip söylemek Numan’a kalmıştı. Karısını çocukluktan tanırdı. Kapıyı çaldı. Hâtem Hanım Numan’ı görünce sevindi. Sonra sustu. Elindeki lambayı koca kabadayının yüzüne doğru kaldırdı. Numan gözlerini hiç kaçırmadı kadının yüzünden. Konuşmadı da. Hâtem Hanım ağlamaya başladı. Numan gerisin geri tırmandı yokuşu. Yapacakları vardı.

Özellikle paşalarla ilgili önemli işleri tek başına hallederdi. Tevfik Paşa'nın istediği işi halletmenin tam sırasıydı. Gürcü Ali Paşa'yı Numan da sevmezdi. Çok zararı dokunmuştu adamlarına. Hatta en güvendiği adamlarından birisini öldürtmüştü. Erzurumlu Mehmed Ağa'yla da yakınlık kurduğu söyleniyordu. Bu Galatalı'nın baş düşmanlarından birisi olduğunu gösteriyordu. Kendisiyle de bir kez Kâğıthane'de karşılaşmış, mutlaka intikamını alacağını söylemişti. Konağına sessizce süzüldü. Gürcü Ali Paşa'yı boğdu. Sürükleye sürükleye bahçeye kadar götürdü. Sonra omzuna attı. Karanlıkta kayboldu.

Aynı gece Gürcü Ali Paşa'nın cesedi Okmeydanı'nda bir yamaçta kısa, ama kalın bir ağacın gövdesinde çengele asılmış olarak bulundu. Bacakları köpekler tarafından parçalanmış haldeydi. Ertesi sabah ise Erzurumlu'nun adamlarından birisi gözlerine mil çekilmiş ve erkeklik organı kesilmiş olarak bulundu.

5

“Kendisine katılan her insanı dev bir yaratık gibi yutuyordu kalabalık, bataklık gibi çekiyordu yakaladığı her insanı dibe daha dibe iyice dibe en dibe hiç yukarı çıkamasın diye.

Batan çıkamaz ki…

Birilerinin bataklığın üzerinde durabilmesi için ayaklarının altını doldurması gerekmez mi? Peki neden bu dev sömürü organizmasının büyük dişlerine kaptırıyorlar kendilerini?

Neden bu kalabalık?

Birileri birilerini kandırmalı, dolandırmalı, sonra da itmeli ki bataklığın dibine, nefeslenebilsin, umutlanabisin. Zaten ezilenler de itilenler değil mi? Onlar da bile isteye girişiyorlar bir gün ezmek umuduyla bu işe.

Yalnızlık; yalın olmak, tek kalmak mıdır bedenen ve ruhen, ki bunu söylemeye bile gerek yok, gerçek yalnızlar kalabalığın ortasında ruhlarını yalıtanlardır. Kalabalıktır aslında yalnızlığı ortaya çıkaran.

Ağızlarından anüslerine kadar tıka basa dolu, beyinleri ilk kıvrımından son kıvrımına kadar boş insanlar, dürüstlük zırvalarıyla kafaları gübreleyip oy bitirmeye çalışan politikacılar, çevrelerini kendilerinin aptal olduğuna inandırıp aptallıklarını paraya dönüştüren akıllılar, sokaklarda yürekleri hoplatamayan, ama penisleri kıpırdatan orospular, sokaklarda yürekleri hoplatan, penisleri kıpırdatan ve yürekleri dağlayıp giden asıl orospular, birbirlerine yumruk sallayan cahil adamlar, karılarını pataklayan kültürlü

kocalar, rüküş işkadınları, itibarlarını ellerindeki pahalı deri çantalara sığdıran hırslı işadamları, para denilen kâğıttan tanrılara tapan yaşayan cesetlerle dolu bu kalabalıkta yalnız kalabilmek hiç de zor değil aslında.”

Gülümsedi. İlgü’yü düşündü. Ona benziyordu. Öyle ahenkliydi ki düşleri ve görüşleri. Hiç ummadıkları bir anda bu kaypak gezegene merhaba diyen bebeklerine (yenidünyayerlisi diyordu ona) birer parçalarını verdiklerini öğrendiklerinde hüzün ile mutluluk arasında gidip gelen değişik bir his yaşamışlardı. Bu dünyada başına gelecekleri bilmiyordu. Canı sıkıldı. Devam etti.

“Yanlış işlerin adamıydım ben. Sıkıntı denizlerinde kürek çekerken amaçsızca, iyice dolandım yanlışlıklar yumağına. Yalnızlık bir türlü çıkmadı hayatımdan. Yanlış yaşayan adamların yazdığı yalnızlık yazılarını sevdim hep. Yanlış yaşadım, doğru yazdım. Yine de yanlışlıklarla değil yazdıklarımla kavga ettim.

Yaşam denen bu körebe oyununun sürekli ebesi oldum.

Kalıplara sokmaya çalıştılar beni. Kimine zoraki sığdırdım kendimi. Kimine asla giremedim.

Küçük Prens oldum, Gülibik’in ardından ağladım, Püsküllü Deve’me bindim, Küçük Kara Balık’ımla denizlerde yüzdüm. Sonra Camus’nün sıkıntılı dünyasını paylaştım, Dostoyevski’nin mutlanmış hüznüne ortak oldum. Kafka’nın böceği oldum, Sartre’ın sözcükleri.

Kızma komiser ama eylemlere katıldım, sloganlar attım. Kendimle barışmaya çalıştım, beceremedim. Kendimle çatışmaya çalıştım, onu da beceremedim. Anlamlandıramadım birçok şeyi. Parasız kaldım. Kimseye muhtaç olmadım. Ağladım. Ağlattım. Sayfalarca kendimi anlattım.

Annemi çok sevdim. Babamdan nefret ettim. Belki annem babamı dövseydi, ondan da nefret ederdim. Timur'dan hep korktum. Hâlâ da korkuyorum.

Çok okudum, az yazdım. Gecelerce kelimeleri ağırladım. Değiştim. Değiştirildim. Yaşamın azgın çarklarında ezildim. Geçim çıkrığında acımasızca eğirildim. Derken çocukluk aşkımla evlendim ve bir kızım oldu. Kızımdan bahsedeceğim biraz komiserim. Kızma. Canım istedi. Beni dinleyecek birisi lazım. Sen beni dinlersin değil mi? Bu bölümleri ileri sardırmazsın, biliyorum. Yağmur yağdığı için aklıma geldi. Yağmur deli gibi yağarken doğmuştu kızım. Adını da Yağmur koymamıza bu neden oldu. İlgü öyle bir şişmişti ki, iğne batırsan patlayacak gibiydi. Bir gün daha doğurmasaydı iğne batırmaya bile gerek kalmayacaktı. Dokuz ay yirmi sekiz günde doğdu. O gün ben Yağmur için üzülmüştüm. İlgü doğumdayken ben pencereden bakıyordum ve kızımın yaşayacaklarını düşünüyordum. Kim bilir kaç kez yağmur yağacaktı kentine, kendine. Kim bilir kaç kez ıslanacaktı evi, giysileri, yüreği. İlk uçurtması tellere takıldığında, tellere değil uçurtmaya küsecekti. İlk saklambacında onu sobeleyen ilk kişiyi ömrünce unutmayacak, yaşama her sobelenişinde onu anımsayacaktı. Bindiği salıncakların gıcırtısını ihtiyarladığında bile duyacaktı derinlerde. Ölümle, ona alınan sarı bir kanaryanın kafesinde tanışacak, anlamlandıramayacak, korkacaktı. Yediği ilk tokatın izi suratına değil yüreğine kazınacak, attığı ilk tokat onun da canını yakacaktı. Zorunlulukların farkına vardığında sorumluluklardan nefret edecek ama dizginleri sıkılaştıkça ehlileşecek, o güzel, o kendine özgü uyumsuzluğunu yitirecekti. İçten gülümseyişi gitgide kurallara bağlanacak, içindeki çocuk nefes alamaz olacaktı. Ağlayacaktı yalnızlığına yakışıklı bir sevgilinin ardından; küsecekti yaşama, kinlenecekti insanlara, güvenini yitirecekti, belki de kaçmaya yeltenecekti. Yeni yeni açan çiçeklere düşmanca bakacak, tepesindeki kuşlardan rahatsız olacaktı. En doğru sandığı insanlarda yanılacak ama yanılgıların yenilgi olmadığını öğrenecekti. Zaten komiser, Yağmur doğuştan yenikti."

Neredeyse ağlayacaktı. Bunun yanlış olacağını düşünerek kaydı durdurdu. O günleri düşündü. Sıradanlığı seven, sıradanlıktan mutlu olan ailelere benzemişlerdi ve gittikçe bu sıradanlığın ne kadar içine düştüklerinin farkına varamaz olmuşlardı. Artık sabahlara kadar oturup kısık bir lambanın eşliğinde yazamaz olmuştu Kerem. Gecelerle olan dostluğu bitmişti. O koca çarkların dişlileri bedenini, daha da önemlisi düşlerini, düşüncelerini, fikirlerini kemirmeye, sömürmeye, kürtaj etmeye başlamıştı. Akşam eve girer girmez Yağmur'la agu-gugu oynuyor ve İlgü'nün hazırladığı yemeği yerken o gün patronuyla nasıl dalaştığını, "x" kişiyle girdiği "y" tartışmayı, "n" müşteriyle yaptığı "m" diyaloğu anlatıyordu. Boğuyor, boğuluyordu. Evet, belki bunun bazı güzel yanları vardı. En azından eskisi gibi çok içmiyor, rezilce yaşamıyordu. Kimi zaman gerçekten mutlu olduğunu hissediyordu, ki bu zamanların bitiminde aslında mutluluğun anlık bir yanılsamadan başka bir şey olmadığını anlıyordu. On yedinci ayın sonunda doktoru Yağmur'un bazı konularda yaşıtlarından geri kaldığını tespit etti. Kâbuslar da o gün başladı. Göz teması kurmadığının, kucaklandığında pek sarılmadığının, anlamsızca ve zamansızca güldüğünün ya da ağladığının farkındaydılar, ama bunların geçici olduğunu tahmin ediyorlardı. Yanılmışlardı. Daha dikkat ettiklerinde yaşıtlarının ilgi duyduğu şeylere yönelmediğini, yine yaşıtlarının elde etmek için can attığı nesneleri geri çevirdiğini gözlediler. Tüm bunlar bir araya getirildiğinde ortaya çıkan tek kelime evliliklerini mahvetmeye yetiyordu: otizm.

Çok bunalmıştı. Teybi açtı.

"Timur'un özel ilgi alanı bilmecelerdi. Çok zor bilmeceleri çözebiliyordu. Başlangıçta sadece çözmekten başka bir şey yapmıyordu. Bir süre sonra bilmeceler yaratmaya, kâğıtlara yazıp insanlara vermeye başladı. Cevaplamaksa hiç kolay değildi. Araştırmak gerekiyordu. Zoolojiden, biyolojiden, kimyadan, Osmanlı Tarihi'nden, astrolojiden, mitolojiden ne okursa hemen bir bilmece kuruveriyordu. Garip olan benim

de bundan haz duymaya başlamamdı. Genellikle bir eşyamı araklıyor, onu bir yere saklıyor ve yerini bilmecelerle tarif ediyordu. İlk tecrübem çok acıydı. Ayaz ölmeden birkaç ay önceydi. Tavşi'nin acısını unutmamız için Ayaz'ın annesi bize gri bir tavşan almıştı. Onun adını da Tavşi koymuştuk. Küçücüktü. Büyüttük. Bir gece Ayaz'da kalıyordu, bir gece bende. Ayaz'da kaldığı bir gece ortadan kayboldu. İki gün aradık. Evden kaçması neredeyse imkânsızdı. Tam ümidimizi yitirmişken Tavşi'nin bahçede duran kutusunun içinde bir kâğıt bulduk. Gazetelerden kesilip yapıştırılmış harflerle bir bilmece yazıyordu üzerinde. Filmlerdeki gibi bir hikâyeydi. Birkaç günde ancak çözebilmiştik bilmeceyi. Şu an hatırlayamıyorum, ama Tavşi'nin yerini tarif ediyordu. Sonunda Tavşi'yi kilidi kırık olan 3 numaranın kömürlüğüne gizlenmiş bir anahtarla açtığımız 8 numaralı dairenin kömürlüğünde kafa derisi soyulmuş olarak bulmuştuk. Bunu Timur'un yaptığını biliyorduk, ama kanıtlayamıyorduk. Bir keresinde de Timur benim İlgü'ye yazdığım şiirleri çalmıştı. Yazdığı bilmecenin yerini bulmam için başka bir bilmece daha yaratmıştı. Bilmeceyi hâlâ saklarım. Hatta sana da okuyayım. Bir dakika bekle. Şuradaki çekmecede olacaktı. Kâğıtlar, kâğıtlar, yine kâğıtlar, işte bilmece. Okuyorum. Dikkat et!

'Bulmak istiyorsan kaybettiğin şiirleri

Çözmelisin bu bilmeceyi

Sarı ve siyahtır bu bilmen gereken şeyin renkleri

La notasında çırpınır tülleri

Si'ye düşer sonra artınca yükleri

Okumalısın aradaki farkın denk geldiği sayfadaki kelimeleri…'

Bir düşün komiser. Bunu çözmek için ne kadar uğraşmak gerekir. Timur çok zekiydi. Uzun zaman kitap karıştırdım. Bulmam gereken sarı ve siyah renkli şeyin balarısı olduğunu saatler sonra anladım. La notasında çırpınan tüllerin bu balarısının kanatları olduğunu ve balarılarının kanatlarını saniyede 440 kere çırptıklarını ancak onlarla ilgili geniş kapsamlı bir araştırmadan öğrendim. Bilim adamlarının bunun 'la' notasına denk düştüğünü belirlediğini bu araştırmadan okudum. Şaşkınlığım yükleri artınca yani bal taşırlarken kanatlarını saniyede 330 kere çırpabildiklerini, bunun da 'si' notasına denk düştüğünü öğrendiğimde iyice arttı. Aradaki farkı istiyordu bilmecenin son satırında. 440'tan 330'u çıkarttım. 110 neyle ilgiliydi? Bir sayfadan bahsediliyordu. Burada iyice çaresiz kalmıştım. Tam vazgeçecekken masamda duran Sular Ne Güzelse adlı kitabı gördüm. Bu kitabı okumuştum. Aradaki farkın denk geldiği sayfadaki kelimeleri okumamı istiyordu. Bulup o cümleleri de okumak istiyorum. Bir saniye. İşte burada. 110.sayfa, evet işte burada. Altını Timur'un kurşun kalemle çizdiği cümleleri okuyorum.

> '– Geliyor musunuz?
>
> – Geliyorum, dedim.
>
> İçim daralır gibi oldu. Çekinerek dipteki odaya girdim. Birtakım eski eşyalar.
>
> – Şu sandığı çekmeme yardım edin biraz.'

Öyküde yazdığı gibi dipteki odaya gittim. Dipteki odada eski eşyaların durduğu bir sandık vardı. Sandığı açtım. Timur şiirleri sandığın içine saklamıştı. Bunun gibi bilmeceler devam etti. Kaybolmalar ve ölümler de."

Teybi kapattı. Uyumak istiyordu. Uyumak ve Galatalı Numan'ı görmek. Yatmadan önce doktorun istediğini yapmalıydı. Rüyalarını

yazmalıydı. Gördüklerini belirli bir düzene koyup yazmak hoşuna gidiyordu. Ama doktorunun ona inandığından şüpheliydi. İlk yazdıklarını okuduğunda “ Gerçekten rüyalarında bu detayları da görüyor musun?” diye sormuştu alaylı bir şekilde. Sonra Kerem’in bozulduğunu anlayınca yazmayı bırakmaması için hediye ettiği kalem ile defteri Singapur’dan aldığını, özel malzemelerden yapıldığını anlatarak durumu toparlamıştı. Kerem açık sarı renkli sayfaları olan kırmızı deri kaplı defteri açtı. Daha önce yazdıklarına baktı. Önceki gece gördüğü rüyayı düşündü. Sözcükleştirip mürekkep kılığında sayfalara işlemeye başladı.

Düş 5

Galatalı Numan gürültülere uyanıp pencereye koştu. Heyecanlanmıştı. Deli Hüseyin gelmişti mahalleye, onun peşine takılmıştı çoluk çocuk. Mahalledeki hareketi seyreden Numan yeni sağılmış sütü içtikten sonra ağır ağır giyindi. Sokağa çıktığında kalabalık dağılmamıştı. Aralarından geçip Abid Efendi'nin meyhanesine yürüdü. Samurkaş Salih onu bekliyordu. Meyhaneyi göz ucuyla kolaçan ettikten sonra Salih'in masasına oturdu. Salih dayanamadı.

– Sen yine neyin peşindesin?

– İstediklerimi yaptın mı?

– Evet.

– Dur, anlatma. Birazdan Tatar Nazif gelecek. O zaman anlatırsın.

– Dün gece Gürcü Ali Paşa'yı sen mi astın çengele? Erzurumlu'nun adamını sen mi kör ettin? Bizim hiçbir şeyden haberimiz yok.

Galatalı Numan cevaplamadı. Meyhanenin her yerine dikkatlice bakıyordu. Samurkaş Salih elleriyle sürekli yüzünü ovuşturuyor, lakabını kazanmasını sağlayan kaşlarını buruyordu. Sabrı tükenmek üzereydi. Numan'ın yaptıklarına anlam veremiyordu. Tatar Nazif geldiğinde hem biraz hava alıp kafalarını toparlamak hem de rahat konuşabilmek için dışarı çıktılar. Galata'nın ara sokaklarından denize doğru yürüdüler.

– Anlat bakalım, dedi Salih'e.

– Dün gece, dediğin gibi, Kapalıçarşı kapanmadan önce Kalpakçıların ordaki Serpuşçular Sokağı’nda kuytu bir köşeye saklandım. Bölükbaşı ve bekçiler ellerindeki sopaları duvarlara vurarak önce halkı, sonra da esnafı çıkarttılar. Ana kapılar ile sapa yerlerdeki dar kapıları kapatıp düdüklerini öttürerek içeride fink atmaya başladıklarında yerimden çıktım. Bilirsin kapılar kapandı mı dükkân sahipleri bile içeri alınmaz. İçerdeki bekçilerin de anca ölüsü çıkabilir.

– Bütün gece geziniyorlar mı?

– Yok be. Pencereleri kapatmak için tırmanılan merdivenlerin tepesinde içeriye bakan küçük balkonlara çıkıyorlar. Buradan içeriyi gözetliyorlar. Ama çoğu sızıp kalıyor.

– Dediğim adama gittin mi?

– Evet. İstediklerini bana anlattı. 19 bekçi, 17 tane de bölükbaşı var içeride. Bunların 7-8 tanesi balkonlara çıkar, ana caddeleri gözetlermiş. Kalanların yarısı sohbete dalar, ondan da kalanların yarısı bir köşede sızarmış. Yani anlayacağın ortada 8-9 bekçi gezer, onlar da ara sokaklara kadar girecek vakit bulamazmış. Zaten ben çok korkmuştum, ama sabaha kadar yakalanmadan koca çarşıda gezdim.

– İç Bedesten?

– Koca kapıları öyle ihtişamlı ki, orayı kollama ihtiyacı bile duymuyorlar.

– Tamam. Sağ ol.

– Anlatsana artık.

– Biraz içelim. Yarın anlatacağım.

Meyhaneye yürüdüler tekrar. Bir süre hiç konuşmadılar. Abid Efendi'nin getirdiği içkilerle sarhoş olana dek içtiler. Numan, Salih ve Nazif gittikten sonra meyhane kapanana kadar oturdu. Yaşlı meyhaneciye zamanında garip şeyler olduğu söylenen mahzeni sormaya yeltendi. Vazgeçecekken konuyu kendisi açtı.

– Sen de merak ediyorsun değil mi?

– Evet.

– Ama merak edecek bir şey yok.

– Mahzende iki tane korkunç yaratık varmış eskiden. Bunlar geceleri meyhanenin kapısından değil, mezarlığa kadar kazdıkları dehlizden çıkarlarmış.

– Hayır. Yalan.

– Bunlardan birisi yaşıyormuş.

– Nerede?

– Aynı yerde. Sen yine mahzenine almışsın onu. Afyonkeşler gece mezarlıktan çıkarken görmüşler o kara pelerinli yaratığı.

– Afyonkeşler hep hayal görür.

– Üç tanesi aynı anda aynı hayali görmez. Bak Abid Efendi, o adamla beni görüştür. İkinize de çok para vereceğim. Belki gidip ecnebi doktorlara bile görünebilir. Sen de gider, ölene kadar başka memleketlerde gezersin.

– Sana yok dedim.

– İyi düşün. Adı her neyse o yaratığa da söyle. Benim istediğimi yaparsanız zengin olursunuz. Akşam yine uğrayacağım.

Ihlamur mesiresinde çalıların arasında aldığı afyonun ateşlendirdiği vücudunu yalıyordu hafif bir rüzgâr içi geçmeden önce.

6

"Komiser, ben yine İlgü'yle başlayacağım. Ne anlatacağımı tasarlamadım. Sen demiştin ya bana, 'İçinden gelenleri anlat' ama özellikle Timur'la ilgili olanları diye, işte sana İlgü'yü anlatarak aslında biraz da Timur'dan bahsetmiş oluyorum. Çünkü Timur İlgü'ye âşıktı. Ben de çocukluğumuzdan beri İlgü'yü ona karşı korumaya çalışıyordum. Hissettiğim garip bir sahiplenme duygusu vardı içimde. Onu kendime, yalnızca kendime saklamak, tüm yasaklara, ahlakî baskılara rağmen sadece benim olmasını sağlamak için inanılmaz bir istek büyüyordu içimde. Ona sahip olmak, koşulsuzca kendime bağlamak istiyordum. Bunun için kimi zaman 'onu öldürecek gibi olma' adını verdiğim bir duyguyu yaşıyordum. Bir yandan da intihara sürükleniyordum çaresizliklerin içinde. Benim olmayacaksa, bir başkasının bedenini sarıp sarmalayacaksa benimkinin yerine, ölmesini istiyordum. Evet, bendeki ölümcül bir sahiplenme duygusuydu, ama böyleydi işte. Tutkularıyla yaşayan her insan bu acıları çeker. Tutkulu bir insan sevdiği varlığı elde edemezse onu öldürmek gibi bir düşünceye saplanıp kalabilir. Sevdiğini kaybetmektense öldürmeyi tercih edebilir. Sen bu duyguyu hiç yaşamadın mı komiser? Yaşamışsındır. Bunların asıl nedeni sevdiğin varlığı sürekli kendinin kılmaktır. Tutku en büyük ve en acı verici rahatsızlıktır. Tutku beraberinde mutluluğu taşırken acıyı da sürükler bedenine. Mutluluktan acıya doğru bir dönüşüm başlar. Mutluluk acının kendisi olup çıkar bir an içinde. Tutku içinden durmadan seslenir: 'Sahip ol ve yalnızlığın sahip olduğun kadının yalnızlığıyla birleşsin.' Acı her zaman olacaktır. Duyguların en kaçınılmazıdır acı. En çabuk sobeleyen ebedir o. Tutku ölüm, intihar ve cinayetin kokusunu süzer heyecanla titreyen bedenlerin kokuları arasından. Benim için ölümle yüz göz olmanın en iyi yolu tutkuyla bağlanmaktır. Aşkın tanımını yapmaya kalkışanlar hep yanılırlar.

Aşk, insanın elindekinin alınması korkusudur. Duyguların en hastalıklı olanıdır. Bu hastalık öyle çabuk yayılır ki tüm duyulara ve duygulara; beden ve ruh birden felç olur. Benim duyularım, duygularım ardına dek açıktır. Mantık kapısı ise kapatılmış ve kocaman kilitler vurulmuştur üzerine. Aşkım mantığımın yitimidir. Aklımın kör olmasıdır. Sen ne dersin komiser. Doğru değil mi?”

Teybi kapatmadan mutfağa yürüdü. Buzdolabını açtı. İki şişe bira çıkardı. Kapaklarını açtı. İlgü’nün hediye ettiği büyük bardağa doldurdu. Bir buçuk şişe aldı bardak. Pencerenin önüne gitti. Büyük bir yudum gönderdi midesine. Peşinden küçük bir yudum daha. Teybi uzattı dudaklarına sol eliyle.

“Bira içiyorum komiser. Sıkıntılıyken soğuk bira içmek kadar rahatlatıcı bir şey olamaz. Denemelisin. Yok yok deneme. Düşünsene. Sokakta kavga eden, karısını döven, kendisine zarar veren sarhoşları alıp içeri tıkıyorsun, sonra sen içiyorsun. Boş ver. Sana biraz daha İlgü’yü anlatacağım hazır başlamışken. İlk gecelerimizden bahsetmek istiyorum. Tabiî ki sadece konuştuklarımızdan. İlgü’ye aramızda başka kimsenin anlayamayacağı ortak bir dil olduğunu, yüzeysel anlamlarından öte sözcüklerin içlerinde, derinliklerinde barındırdığı kimi anlamlarla konuştuğumuzu, kalabalıkta bile göz göze gelebildiğimizi söylemiştim. Onaylamıştı. Özel bir iletişim kurmuştuk aramızda. Güdüsel miydi, telepatik miydi, isimlendiremiyorum. Sadece her şey çok özeldi. O geceden yıllar sonra aramızdaki o ortak dilin, isimlendiremediğimiz iletişim biçiminin yavaş yavaş yok oluşunu, sözcüklerin anlamlarını yitirişini, gözlerimizin çarpışmamak için direnişini acı çekerek izliyordum. Yazamıyordum en kötüsü. İlk romanımla yakaladığım başarıyı ikincisiyle yakalayamamıştım. Üçüncüsü az ses getirmişti. Yavaş yavaş siliniyordum edebiyat dünyasından. Bunun en önemli nedeni İlgü’nün benden uzaklaşmasıydı. O benim yaratıcı tarafımı besleyen damardı. Şimdi garip bir düşüncem var komiser. Doktora rüyalarımdaki adamı

yazıyorum ya, işte onu roman kurgusuna büründürdüm. Hepsi gerçek, gerçek dediğim, rüyalarımda gördüklerim. Sadece mekânı anlatmak için betimlemeler yapıyorum. Ve parçaları birleştirerek, zaman sırasına sokuyorum. Bitince bunu yayımlatıp ses getireceğime inanıyorum.

Neyse ben İlgü'yle devam edeyim. Birlikteliğimiz bir rastlantı değildi. Renkleri özenle bir araya getirilmiş özgün bir tablo gibiydi. Güzel tanımladım değil mi? Peki yıllar sonra yitirdiğimiz neydi? Neydi uyumu bozan? Bilmiyorum. Bulamıyorum. Tek istediğim sadece benim olmasıydı. Olamadı. Mutluluğu başka yerde aradı. Ne garip! İnsan yanı başında duran koca mutluluklara sırtını dönüyor da gidip onu çok uzaklarda arıyor. Belki sihirli sözcük 'aramak'tır komiser, ne dersin? Aramak sözcüğü yeni bir şeyler ifade ediyor, heyecan veriyor. Ulaşılacak hedefleri işaretliyor. Değişiklik müjdeliyor sıradanlıktan söküp alınamayan yaşamlara. İlgü hep aradı; benim içimdeki aşk dışındaki her şeyi... İlgü anlık heyecanlarla idare ediyordu ilişkiyi. Bana gösterdiği olağandışı ilgi, çılgınca bir sevişme, mutlu gülümseyişleri, güven veren sözleri hep anlıktı. Bense o anları yakalamak ve zamana yaymak için delice bir uğraş veriyor, yoruluyordum. Yine de beceremiyordum. Üzülüyordum. Sevdiğim, konuşmaktan hoşlandığım insanları, bulunmaktan zevk duyduğum mekanları, dokunmaktan, görmekten mutluluk duyduğum eşyaları ardımda bırakıp gitmek istiyordum. Acı çekiyordum. Yazamıyordum. Yazarken yokluğu daha çok üzerime geliyordu. Gitmişti.

Başka insanların, başka gülümseyişlerin arasındaydı. Kaybolmuştu eski aşklarının izlerinde. Anılar kıvrak birer yılan gibi uzanırken belleğimde beni sokmaya hazırlanan bir canavara dönüşüyordu. Sözcükleri bedenime saplanmış bir akrep iğnesinden azar azar boşalan zehir gibi, öldürmüyor ama canımı yakıyordu. Aldatılmanın sancısı vardı içimde. Geri döndü tabiî ki sonra. Onu öyle seviyordum ki hiçbir şey olmamış gibi davrandım. Tek kelime bile etmedim beni aldatmasıyla ilgili.

Etsem yine gidecekti. Ben hep taşıdım aldatılmanın kamburunu komiser. Belki ben de 'şef'e hizmet etmeli ve İlgü'den intikamımı almalıydım. Timur 'şef' derdi ona. Şefe hizmet ettiğine inanırdı. Şefe hizmet etmek zorunda olduğunu çünkü şefin ona bilgi ve güç verdiğini söylerdi. O günlerdeki görevi küçük kız çocuklarını kontrol altına almaktı. Sürekli pencereden bakıyor, bahçede oynayan çocukları gözetliyor, kendi kendine konuşuyordu. (Evet, doğru yaptın. Şimdi itekle onu. Ayağına bas. Aferin kızım. Aferin. İstediklerimi yap. Şef öyle emrediyor.) Delirmiş gibiydi. Kelebekbıçaklar satın alıyor, sürekli bir tanesiyle oynuyordu. Bu çılgınlığı aylarca sürdü. Önemsemiyordum. Sıcak bir yaz günü amcamlara gittik. Çok zenginlerdi. Bizim ise, bildiğim kadarıyla bankalara borcumuz vardı. Evimizi satmıştık. Daha küçük bir eve taşınmıştık. En alt kattı. Penceresi yoktu. Sanırım hayatımızda da bir pencere kalmamıştı. Para isteyecekti babam hiç sevmediği amcamdan ve tahminime göre amcam tadabileceği en büyük zevki tatmaya çalışacaktı bu durumdan. Amcamın üç yaşındaki kızıyla birlikte arka tarafa gönderildik. Timur eve gideceğini söyledi. Babam izin vermedi. Ben gidiyorum, dedi. Bahçeye çıktık. Bir çocuğun isteyebileceği her şey fazlasıyla vardı. Ağaçlar, çimler, oyun parkı ve kocaman bir havuz. Ben ceviz ağacına tırmandım. Yengemin verdiği koca elmayı iştahla yemeye başladım. Timur gitmedi. Yeliz'le ilgileniyordu. Bir gözüm onlardaydı. Amcamın köpeği Whisky ceviz ağacının altına gelmişti. Onunla oynuyordum. Timur yine kendi kendine söyleniyordu. Muhtemelen şefiyle konuşuyordu. Ceviz ağacına küçük çakımla ismimi kazımaya başlamıştım. Gelen sesle aniden döndüm. Yeliz havuzdaydı. Çırpınıyordu. Timur bir sandalyeye oturmuş kızla konuşuyordu. Şef seni yanına alacak, sen de bana yardımcı olacaksın, diyordu. Bana baktı. Parmaklarını 'sus' dercesine dudaklarına götürdü. Çok korkmuştum. Ağaçtan atlayıp Timur'a doğru koştum. Ayağa kalktı. Bana bir yumruk savurdu. Havuza atlamak istiyordum, ama yüzme bilmiyordum. Eve doğru koşmaya başladım. Timur elbiselerimden tuttu. Elimdeki çakıyı yüzüne savurdum. Elmacıkkemiğinde bir açık oluştu. Bir daha savurdum. Alnını da açtı çakı. Eve koştum. Babamlara haber verdim. Yetişemediler. Yeliz

öldü. Timur ortadan kaybolmuştu. Eve gittiğini düşündükleri için beni suçladılar. Yıllarca Yeliz'i Timur'un öldürdüğüne kimseyi inandıramadım. Sonuçta komiser, babam amcamdan borç alamadı, evimize haciz geldi, ben 'katil' unvanını kazandım, Timur şefine hizmet etti."

Teybi kapattı. Evdeki yorgun eşyalar, sönmemek için direnen solgun sarı ışık, yalnızlığa ve hüzne hizmet eden sarı duvarlar, Yağmur'un yaptığı resimlerdeki tekillik, kurumuş çiçeklerdeki ölüm yansımaları acısını artırıyordu. Pencereden baktı. Kentteki devinim sürüyordu. Kerem ise yazmaya, yazının getirdiği büyülü heyecana gidiyordu. Hayallerine, hayallerindeki gerçeklere gidiyordu.

Düş 6

Epeyce uyumuştu. Uyandığında aklında tek şey vardı: mahzende yaşayan o adam. Koşar adımlarla gitti, ama Abid Efendi’nin meyhanesi kapalıydı. Kapıda onu beklerken içeriden sesler geldiğini fark etti. Etrafı kolaçan edip arada bir kulağını dayıyordu kapıya.

– Fareler, dedi Abid Efendi, Numan kulağını kapıya dayamış dinlerken. Müsaade edersen dükkânımı açayım.

– Aç. Sana dediklerimi düşündün mü? Konuştunuz mu?

– Kiminle?

– O yaratıkla.

– Ne diyorsun sen? Yaratık maratık yok burada.

– O zaman mahzeni göster bana. Ben biliyorum, o adam orada.

– Hangi adam?

– Dün anlattım ya! Yıllar önce arkadaşıyla beraber kazdıkları dehlizlerde gezinen adam. İkisinin de yüzleri iğrenç yaralarla kaplıymış. Ölen adam sevgilisine ulaşmak için kazıyormuş. Meşhur bir adammış. Ama burada hâlâ yaşayan adam kavuşan sevgilileri girişleri kapayarak içeride bırakmış. Buradaki de ressammış. Çıplak kadın çizdiği için ateşe atmışlar.

– Kim anlattı bunları?

– Kimse anlatmadı. Ben Fotiyadis adında bir fırıncının yanında çalışırken adamın eline geçen bir elyazmasını aldım. Mısırlı bir kadın yazmış ve bu kadın Şemsi Ahmed Paşa'nın kızı Mihriban Hanım'ın hizmetçisiymış. Yazdıklarına göre, Mihriban Hanım şimdi bu mahzendeki yaratığın arkadaşı olan Ermeni Ante'ye âşıkmış. Ermeni Ante hastalıktan, ressam Halil de yangından yüzlerine bakılamayacak hale dönüşmüşler. Hizmetçisi Mihriban Hanım'ın ona anlattıklarını olduğu gibi kâğıtlara geçirmiş, ölümünü de acılar içinde yazmış. Kadın ülkesine dönerken korsanlar gemisini ele geçirmiş, bütün eşyaları kendileriyle beraber Tunus'ta haraç mezat satılmış. El yazması da İstanbul'a kadar gelmiş. Fotiyadis bir sürü kitap, elyazması ve çizimle beraber bunu da satın almış.

– Başka ne yazıyor?

– Senin bu meyhaneyi nasıl elde ettiğin de yazıyor. Ermeni Ante denen o zavallıyı tedavi etme numaraları, abuk sabuk ilaçlar...

– Uydurma.

– Uydurma değil, biliyorsun.

– Haydi git. Bela arama.

– Bakalım kadı efendi ne diyecek?

– Bir şey demez. Denecek bir şey yok. Sen, koca Galatalı Numan, neden benimle uğraşırsın? Gitsene paşaların peşine.

– Sana zarar getirmeyecek bu iş. Çok paran olacak.

– Nasıl?

– Sana çok para vereceğim. Bana güven. Göreceksin.

– Neden güveneyim?

– Güvenmezsen başına bela olurum.

Abid Efendi söylenerek kapıyı içeriden kilitledi. Eliyle işaret ederek peşinden gelmesini istedi. Kilidi açtı. İçeri girdiler. Elindeki lambayı sağa sola üçer kez salladı. Aşağıya doğru yürüdü. Merdivenlerin altındaki boşluğa yöneldi. Çok heyecanlıydı. Gözleri karanlığa alışamamıştı ışık olmasına rağmen. Neyle karşılaşacaktı? Vahşi bir yaratık mı görecekti? Nefesi sıklaşmış, heyecanı artmıştı. Yumruklarını sıkmış, üzerine doğru gelebilecek saldırıya karşı hazır bekliyordu. Çok gergindi. Abid Efendi ışığı aşağıya doğru tuttuğunda Numan gördükleri karşısında ne yapacağını şaşırdı. Ona bakan adamın saçları, kaşları, gözkapaklarının ve burnunun yarısı yoktu. Kulaklarının sadece delikleri seçilebiliyor, dudakları çürüdüğünden dişleri görünüyordu. Üzerinde çukurcuklar oluşmuş derisi kimi yerde öyle gergin duruyordu ki, neredeyse kopacak, paramparça olacaktı. Işığı görünce ellerini gözlerine götürmüş, neredeyse yarısı olmayan gözkapaklarının görevini onlara vermişti.

– Bir de kör mü edeceksin beni? Söndür şu lambayı.

Abid Efendi lambayı iyice kısarak merdivenin ilk basamağına bıraktı. Adamla konuşmaya başladı.

– Halil, dün sana anlattım ya. Bu adam o işte.

– Bize çok para verecek adam mı? Şu meşhur Galatalı Numan mı?

– Evet.

– Ne istiyorsun benden?

Heyecanlanmıştı. Bu kadar kötü görünebileceğini düşünmüyordu.

– Ben, dedi, şeyi okudum.

– Neyi?

– Mihriban Hanım’ın hizmetçisinin yazdıklarını.

Halil irkildi. Yattığı yerden kalktı. Duvara yaslanarak oturdu. Bir şey onu rahatsız etmişti.

– Ne yazmış?

– Sizin başınıza gelenleri, Ermeni Ante’nin yakalandığı amansız hastalığı, Mihriban Hanım’ı kaçırmak için birlikte kazdığınız dehlizi...

Kalanı anlatmak istemedi. Halil’e katil olduğunu söylemek her şeyi altüst edebilirdi.

– Başka, dedi heyecanlanarak.

– Kalan sayfaları okuyamadım çünkü hepsi yanmış.

Ressam Halil rahatlamıştı. Arkasına yaslandı.

– Evet, doğru. Buradan başladık dehlize. Çok uzundu. Bakmak ister misin?

Çok akıllıca bir soruydu. Eğer Numan ona dehlizin girişlerinin kapalı olduğunu söyleseydi elyazmasının yanmadığını, sonunu okuduğunu anlayacaktı.

– İsterim.

Bir süre durakladı Halil.

– Çöktü. Artık kullanılamaz. Şimdi ne istiyorsun, onu söyle.

– Bir dehliz daha kazmanı.

– Ne? Defol git başımdan.

– Bak. O kadar uzun bir dehlizi kazmışsın. Buradan taa Şemsi Ahmed Paşa’nın konağına kadar.

– Tek başıma kazmadım o dehlizi.

– Biliyorum, ama dehliz kazmanın bütün inceliklerini biliyorsun. Senden istediğim elli iki adımlık bir dehliz.

– Bir adım bile kazamam.

– Aynaya bak o zaman. Sana vereceğim parayla belki de düzeleceksin.

– Ben düzelemem. Düzelmek de istemiyorum. Hiçbir doktor beceremez bunu.

– Fransa’dan bir doktor geldi İstanbul’a. Sarayda. Sultan Mahmud’un kızını tedavi ediyor. Yangınlarda senin gibi olmuş bir sürü adamı iyileştirmiş. Sultan’ın kızı da dolaptaki mumun çıkardığı yangınla kötü halde. Şimdi onu iyileştiriyor.

– Nasıl getireceksin onu buraya?

– Ben getirmeyeceğim. Sen gideceksin Fransa’ya.

Sessizlik oldu. Gözleri iyice karanlığa alışmıştı. Mahzeni daha iyi görebiliyordu artık. Duvarlarda yüzlerce resim vardı ve hepsi de aynı kadının çıplak resimleriydi. İnanılmaz güzellikteki aynı kadına aitti, ama hepsinde ayrı bir anlam vardı. Birisinde ağlar gibiydi yüzü, birisinde

hüzünlüydü, ama umut seziliyordu; birisinde ateşin içinde çırılçıplak yanıyordu.

– Nereye kazılacak bu dehliz?

– Kabul etmezsen söylemem.

– Söylemezsen kabul etmem.

– Kapalıçarşı’daki bir dükkândan İç Bedesten’e kadar.

– İç Bedesten’i soyacaksın.

– Evet.

– Soyduklarının bir kısmını bize ve adamlarına verip, bir kısmını da ömrünün kalanında rahatça yaşayıp ahkam kesmek için cebe atacaksın.

– Hayır. Bir kısmını size ve adamlarıma vereceğim, gerisine karışma. Ben almayacağım.

– Neden kalkışıyorsun ki bu işe o zaman?

– Paşalar, zenginler kan emiyorlar. Varlıklarının büyük kısmı İç Bedesten’de.

Sustu. Numan tablolara bakmayı sürdürürken Abid Efendi merdivenin en üst basamağına fıçı taşımaya başlamıştı. Ressam Halil’in cevabıyla elindeki fıçıyı olduğu yere bırakarak dinlemeye koyuldu.

– Tamam. Ama bana yardım edeceksin. Doktorun yerini iyice öğreneceksin.

– Anlaştık. Sabah erkenden geleceğim. Kapalıçarşı’ya gitmen için sana bir çarşaf ile peçe getireceğim.

– Var.

– Tamam. Dehlizin başlangıcı bir dükkânın alt kattaki küçük deposunda olacak.

– Dur. Öyle sandığın gibi kolay değil. Önce dışarıdan ölçüler alınması lazım.

– Hazır. Hepsi burada yazılı.

Halil şaşırmıştı.

– Kayalar çıkabilir. Çok yumuşak toprağa da denk gelebiliriz. İşimiz uzayabilir. Hem o kalabalıkta çıkarttığımız toprağı ne yapacağız?

– Taşıyacağız.

– Nasıl?

– Adamlarımdan birisi hamal gibi gezinecek çarşıda. Arada bir dükkâna girip küfesini toprakla doldurup dışarı çıkaracak.

– Senin adamlarını herkes tanır.

– Yıllardır denizlerde olan bir denizci çalışacak. Herkes onu hamal biliyor.

– Çaldıklarını ve bizi nasıl çıkaracaksın çarşıdan?

– Bana bırak.

– Peki dükkân sahibi nasıl razı oldu bu işe? Hırsız damgası yiyecek. Yakalanırsa kellesi gidecek.

– Aynı sabah Danimarka'ya gemiyle kaçacak.

– Hangi sabah?

– Görürsün. Sen yarın hazır ol.

Abid Efendi'ye dönerek çenesini tutmasını söyledi. Abid bu namlı kabadayının tehdidiyle korkudan konuşamadı, ama ona vereceği parayı duyunca gevşedi. Numan bir testi şarapla evin yolunu tuttu. Koyu karanlık vardı. Ay yoğun bulutlarla kaplıydı. Rüzgâr iyiden iyiye eserken tenha sokaklarda köpekler ulumaya başlamıştı. Arkasını döndüğünde karanlığın içinde bir şeylerin kıpırdadığını sandı. Bu karanlıkta kapkara giyinmiş bir yaratığı fark edebilir miydi? Zarar vermeyeceğinden emindi. Evine geldiğinde içeri girmeden önce son bir defa dönüp baktı. Kimse yoktu. İçeri girince kapıyı kilitledi. Odasına çıkarken lambalara üfledi. Yatağı hazırdı. Şarabını testiden içerken beyaz çarşafa döktü. Farkına varmadı. Kısa süre sonra gözleri kapanmaya başladı.

7

“Birbirinden art niyetli, birbirinden tilki, düzeni sözcüklerle bombardımana tutan, eyleme gelince de kokuşmuş mağaralarına kaçan, yüz yüze gelince gülümseyen, birbirlerine hayasızca sevgi sözcükleri savuran, sırt sırta gelince de nefretten yapılma sözcüklerden mermiler atan, tuzaklar kurup, çukurlar kazan, ihanete kendilerinden, o ne kadar saygın olduğunu bahsedip durdukları kişiliklerinden başlayıp etrafındaki herkesle devam eden, aşkı üç tane romantik sözcük söyleyip, mum ışığında şarap içmekten, sonra da sevişmekten ibaret sayarak çok iyi birer âşık olduklarını iddia eden, ama aşkın kıyısından geçemeyen, kendilerini dünyanın merkezinde sanan, benmerkezci, bencil, doyumsuz, hırslarına yenik, alçakgönüllülüklerine galip, güzel kıyafetlerle ruhlarını da süslediklerini sanan, ama çırılçıplak ortada kalan, yalanların dolambaçlı dünyasında kaybolan, cesaretin kas gücünden başka bir şey olmadığına inanan, yüreklerinde biriken sevgi tortularının ölüm anında karşılarına dikileceğini bilmeyen zavallı insanlarla birlikte çalışıyordum. Nasıl da nefret etmişim değil mi? Her gün bu saatlerde bir kez daha çalıştığıma pişman oluyordum. Çalışmamak, bu düzenin çarklarında ezilmemek için direndiğim yılları anımsıyordum. Sadece yazmış ve okumuştum. Bu ülkede sadece yazmak ve okumak para kazandırmıyor elbette. İlgü çıkıyordu telefona uykulu sesiyle. Konuşmuyordu. Ben de konuşmuyordum. İyice umutsuzlanıyordum. Her gün bu saatlerde ağlamaklı oluyordum. Aramazsam darılıyordu. Arasam konuşmuyor ya da sürekli ne kadar sıkıldığından bahsediyordu. Kimi zaman durup dururken tartışıyorduk. Beni, yaşamını mahvetmekle suçluyordu. Yaşamımdan kızımla birlikte çıkmakla tehdit ediyordu. Hemen geri çekiliyordum. İlgü’nün geçmişiyle ilgili çıkarttığım tüm arşivi toparlıyor, beynimdeki dolaba istifliyordum yeniden. O ise tüm silahlarını üzerime doğrultuyordu

her yenilgisinin başlangıcında olduğu gibi. Koşar adım gidiyordu tartışma benim yenilgime doğru. Kaybediyordum. Yalvarmaya başlıyordum. İkna ediyordum. Zarar görüyordum. Ölüyordum. Kendimi öldürüyordum. Onu öldürmekten korkuyordum. Sinik, silik günler geçiriyor, yaşamın tam ortasında, en kalabalık yerinde etleri morarmaya yüz tutmuş bir ceset gibi dolaşıyordum. Hislerine yenik bir ceset. Hep hissettim. Düşünmem gereken her an, sadece duygularımla yaşadım. Yenik düşmekse; evet. Duygularıma yenik düştüm. Mantık adındaki düşünce oyununu bir türlü beceremedim. Mantıkla yaşamak, sahtelikle yaşlanmaktır, bana göre. Mantık o anda, o durumda hissedilenleri yaşamaya engel olur. Hissedilenleri bir kenara soyunur, başka bir zaman giymek için yıpranmaya bırakırsın. Sahte bir kimlikle sahte bir oyunun içinde bulur insan kendisini. Hep hissettim. Hep yanıldım. Hep yenildim.

Bugün istifamı verdim. Eve girdiğimde önümdeki aylarda beni bekleyen maddî sorunları düşündüm. Ama diğer yandan artık tüm vaktimi onları aramaya ayırabileceğime seviniyorum.”

Küçük bir mutluluk ve bir tutam acı dolandı dudaklarına, gülümsedi. Kırmızı şarap almıştı. Açtı. Birkaç yudum aldı. Ağzında buruk bir his yarattı. Düşlerine sülükler yapışmıştı. Yazdığı en güzel sayfaları, inanılmaz mekânları, mutlulukları, umutları söküp aldılar. Kerem kahramanlar yaratırdı eskiden, peşlerine düşer, bir elinde kâğıt, bir elinde kalem onların acılarını, aşklarını, sevinçlerini hissederdi yüreğinde. Onlar mutlanınca o da gülümser, ağlayınca o da ağlardı. Yağmur yağdırırdı kimi zaman, kendisi de ıslanırdı o düşülkede. Güneşten kendi teni de yanardı onlarla birlikte.

Düşlerine sülükler yapışmıştı. Neyi var neyi yok aldılar elinden. Oysa tüm güzelliği düşlerindeydi. Tüm kendine özgülüğü, umutları, çocukluğu, heyecanları onlarda gizliydi. Gülümseryüzlübirçocuktukırkyaşlarında.

Aylarca beyninin rahminde büyütüp doğurduğu her sözcüğün anasıydı o. Yaratmanın sancılı saatlerinde, doğum yapan bir annenin çığlıklarını attı yüreğinin en derinlerinden. Çocuğuymuş gibi sevdi kelimelerinin her birini. Onları teker teker emzirip sayfalarca büyüttü. Yaşamayı, ayakta durmayı öğretti kitapların karıştırılan sayfalarında.

Yazamıyordu.

Şimdi bir omuz bekliyordu. Ağlamak için, yaslanmak, destek almak için. Bir omuz bekliyordu, yeniden yazmaya başlamak için. Bir gülümseyiş, bir umut, birkaç güzel söz. Huzur biraz. Biraz özveri. Zor bir zaman. Sülüklerle uğraşmak zor. Yaratmak sancılıysa, yaratamamak kıvranarak ölmek. Anlayış, karşılıksız sevgi. Bazen bir dokunuş, sadece yazmaya başlayabilmek için. Şatafatlı sözler değildi istediği; huzur, rahatlık, güven.

Şu da vardı: eğer kanatılırsa, kanırtılırsa, delik deşik edilirse, yüreği örselenirse, kabuk bağlarsa sevinci, aldatılırsa yine yaratırdı. Ama bu acıyı yaşamaya razı değildi. Acı mutluluğun kardeşidir demişti. Artık diğer kardeşi istiyordu.

Yine bütün gün onları aramıştı. Birlikte olduklarında daha fazla direnebileceklerini hatta bazı haklar kazanabileceklerini düşünürken zamanla tüm apartmanı işgal eden travestilerin “kurtarılmış bölge” ilan ettikleri, aralıksız her gece silahların patladığı mahallelerde yürüdü. Kadınsız serseriler ile ailelerinden kumar ya da içki yüzünden kopmuş “eski aile reisleri-yeni meyhane kuşları”nın sarhoş etmeyen su katılmış biraları temel besin belledikleri salaş meyhanelerde içti. Zengin adamların sanki kişilik sahibiymiş hissi uyandıran pahalı ve koyu renkli arabalarını önlerine çekip, kendileri gibi zengin olan ve konuşurken durmadan dudaklarını öne uzatan, söyledikleri her kelimeyi dikkatle seçen kadınlarla buluştuğu, garsonların ciddi tavırlarla ortada gezerek sahte gülücükler

dağıtırken aslında her sahteliklerinin bahşiş demek olduğunu bildikleri gösterişli bir lokantada yemek yedi. İnsanlara saldırmak istedi. Beceremedi. Evine gitti. Kendini içinde bulduğu tüm anlamsızlıkların ortasında geçmiş yaşamına dönebilmek için ilaçlardan içti yine. Biraz dozunu artırarak hem de. Uyumadan önce biraz konuşmak istedi. Karşısında komiser vardı sanki.

“Bunları anlatırken kahverengi bantlara sesimi kopyaladığımı unutuyorum. Sanki karşımdasın. Sana anlatıyorum. Bana tepki veriyor, beni yönlendiriyorsun. Bilmiyorum, belki de bu anlattıklarım çok geneldir. İnsanlık hallerinden birisidir ve beni olduğu gibi dinleyecek ya da okuyacak olan herkesi ilgilendiriyordur. Öyle çok acınacak, yadsınacak, ayıplanacak şeyler değil. Basit belki, abartılmaması gerek, küçücük bir sıkıntı. Ağrı, sadece ağrı, bedenimin katlanması, içimdeki ikinci kişinin aşması gereken. Duygularım; dürüstçe anlatmam gerekirse saflık ile iğrenme arasında geziniyor. İlgü’nün beni tam ortasına bıraktığı çelişkili dünya zorluyor zaten az olan mantığımı. Kuşkuların öldürücü mekânına konuk oluyorum ve ondan öldüresiye nefret ediyorum. Dinliyor musun beni?”

Pencereden baktı. Hiç olmazsa düşlerini aktarabiliyordu kâğıtlara ve en azından bir okuru vardı.

Düş 7

Kapalıçarşı’nın Nuruosmaniye Kapısı’nın kuzeyinde kurulan tavuk pazarının yakınlarındaki esir pazarı sabah erkenden açılır, öğleyin kapanırdı. Yeni kölelerden satılmayanlar avlunun ortasındaki binada, kadınlar da kafeslerle bölünmüş odalarda tutulurdu. Zincire vurulmuş cezalı köleler için de hastalıklı, pis, tonozlu odalar vardı. Avludaki kahvehanede esirciler ile müşteriler sürekli pazarlık ederdi. Defalarca satılan kadınlar, ilk kez satılan küçük kızlar, durmadan dayak yiyen zenci erkekler, bazı iriyarı ağaların ağzını sulandıran oğlanlar ortak bir korkuyu paylaşırlardı. Galatalı Numan, peşindeki adamı atlatabilmek için o gün sabah erkenden çıkıp esir pazarına yürüdü. Adamı atlatınca pazarlıkların tek tük sürdüğü kahvehanede adamlarını beklemeye başladı. Nargile istedi. Onu gören esirciler yanaşıp ellerindeki güzel kadınlardan ve oğlanlardan bahsetmeye başladılar. Bir süre sonra Samurkaş Salih, Tatar Nazif ve Kız Servet geldi.

– Ne yaptınız? Topladınız mı istediğim adamları?

– Evet.

– Tamam o zaman. Salı gecesi hazır olun. Yalnız bir derdimiz var. Peşimde adam var. Saray’ın hafiyesi de olabilir, Erzurumlu Mehmed Ağa’nın da.

– Sana bir şey danışacağım Numan.

– Söyle Nazif.

– Şu benim Dilâviz var ya. Yavuklum.

– Eeee. Geveleme.

– Hasan Basri denen bir adam rahatsız ediyormuş. İstemeye bile gitmişler. Babası da olmaz deyince peşinden ayrılmaz olmuş. Ne yapayım dersin?

– Ben hallederim. Siz sakın kavgaya girmeyin. Sıkın dişinizi. Hiçbirinizi kaybetmek istemiyorum. Sen bana mahalleyi tarif et.

– Eyüp’te. Eyüp’e varınca mezarlığın arasındaki bozuk yoldan yokuş yukarı çık. Diyarıbekir Kıraathanesi’ni sor. Orada bulursun. Ben de giderdim, ama sana haber vermeden gitmek istemedim.

– Ben hallederim.

– Ben de geleceğim.

– Hayır. Sen başını belaya sokma şimdi.

Bu işi ertelemeden halletmeliydi. Dilâviz’in oturduğu o kuytu mahallenin kahvehanesine girer girmez onu tanıyan üç beş kişi hareketlendi. Kahveci çay getirdi. Bir emri olup olmadığını sordu.

– Hasan Basri’yi tanır mısın?

– Evet Beyim. Bu mahallede oturur. Bir kusur mu etmiştir?

– Etmiştir. Bana getirin onu.

– Beyim, onu tanımazsınız. Ateşli bir delikanlıdır. Hata etmiştir. Affedin.

Kahvecinin bu sözleri iyiye işaret etmiyordu, ama bu işi halletmeliydi.

– Onu buraya getirin.

İkinci çay gelmişti ki içeri giren bir delikanlı sessizliğe neden oldu. Hasan Basri denen delikanlı bu olmalıydı. Gözlerini gözlerinden kaçırmadan Numan'ın masasına doğru yürüdü. Başı tıraşlı, yüzü yaralı, iriyarıydı. Karşısındaki sandalyeye oturdu. Kuşağında yeşil-kırmızı mendil vardı. Erzurumlu Mehmed Ağa'nın itlerinden biriydi. Hazır karşısına almışken ona tembih edilen görevi de yerine getirip hem ağasının gözüne girmek hem de bol para kazanmak istiyordu. Bu bir rastlantı mıydı yoksa çeteleri birbirine kırdırmak için düzenlenmiş oyunun bir parçası mıydı?

– Ne var hapishane kuşu?

– Sen kabadayı mısın?

– Evet, ne olacak?

– Kabadayı kendi muhitini korur. Muhitindeki kadına kıza kötü gözle bakmaz.

– Sen bana ahkâm keseceğine kendi haline bak. Kabadayılıktan eser kalmamış sende. Bitmişsin be.

Çare yoktu. Bu adamı iyice dövecekti. Elinde sıkıca tuttuğu çay bardağını yüzüne geçirir geçirmez Hasan Basri'nin alnı boydan boya açıldı. Numan'ı belinden kavrayıp duvara kadar sürükledi. Numan diziyle yüzüne vurdu. Hasan Basri kuşağındaki kamayı çekti. Numan kıvrak bir hareketle mavi ceketini çıkarıp eline doladı. Her saldırısını savuşturdu. Karşısındaki iri adamın alnından akan kanlar gözlerine doluyordu. Bir anlık boşluğundan faydalanıp üzerine atıldı. Altına aldığında kamasını Numan'ın bacağına sokmuştu. Numan delikanlının ağzının ortasına geçirdiği yumrukla dişlerini kırdı.

– Şimdi beni dinle. Dilâviz'e yaklaşmayacaksın. Ağana da selamlarımı söyle. Beni kızdırırsa sana yaptığımı ona da yaparım.

O an, ona tuzak kuranların kapanlarına kolayca yakalandığını düşündü. Eve gitmeliydi. Bacağı kötü kanıyordu, ama Halil'i almalıydı. Gitmezse Halil vazgeçebilirdi.

Abid Efendi'nin meyhanesine uğrayarak siyah çarşafa bürünmüş Halil'i aldı. Kimsenin görmemesi için çok dikkatli çıktılar. Artık her an Erzurumlu Mehmed Ağa'nın adamlarıyla karşılaşabilirdi. Adamlarına da bulaşabilirlerdi. Kapalıçarşı'da dikkat çekmemek için topallamamaya çalışıyordu. Hasan Basri'nin bacağına sapladığı bıçak çok derine girmemişti, ama canını yakıyordu. Yakın olmasına rağmen Çuhacılar Hanı tarafından girmediler. Tam ters taraftan, Yolgeçen Hanı'nın oradan Sipahi Caddesi'ne çıktılar. Dolanarak Servet'in dükkânına girdiler. Salih'le göz göze geldiğinde ona kileri işaret etti. Samurkaş Salih uzun süredir denizde olan adamı Çolak Turhan'la birlikte aşağıda bekliyordu. Küfeyle kumu o taşıyacaktı. Çok güvenilir bir adamdı. Halil üzerindekileri çıkarınca Samurkaş Salih şaşkınlığını gizleyemedi. Konuşmaması, Halil'in moralini bozmaması için Numan hemen bir soru sordu.

– Malzemeleri getirdin mi?

– Bu ne ya? dedi Salih şaşkınlıktan, garip garip bakmaması için kaş göz işareti yapan Numan'ın hareketlerini fark edememişti.

– Bu Halil. Dehlizi o kazacak. Malzemeleri getirdin mi dedim.

– Evet. Orada, küfede.

Halil kendisine bakan gözleri umursamadan küfenin üzerindeki çuhayı açtı. Çekici ve küçük keskiyi aldı. Büyük keskiyi, küreği ve kazmayı köşeye bıraktı. Kendisine verilen ölçülere göre çizdiği haritayı çıkardı

cebinden. Kendi kendine konuşarak bazı hesaplar yaptı. Yıllarını mahzende geçirmiş bir adam için çok hareketliydi. Küçücük kilerde sürekli yürüdü. Merdivenleri inceledi, dükkânın girişine göre nerede durduğunu hesapladı. Yukarı baktı. Ayağıyla tabana vurdu. Dışarıdan gelen sesleri dinledi. Keskiyi duvara yerleştirdi. Çekiçle küçük darbeler indirdi keskiye. Cebinden çıkarttığı büyük bir mendili ağzını ve burnunu kapatacak şekilde bağladı. Samurkaş Salih ve Çolak Turhan hâlâ şaşkın şaşkın Halil'i inceliyorlardı. Numan bunu fark etmişti, ama onları uyaramadan Halil aniden dönerek sert bir şekilde konuştu.

– Öyle dikilecek misiniz, yoksa dökülmeye başlayan toprağı karşı köşeye yığmaya girişecek misiniz?

Çolak Turhan hemen atıldı. Yerdeki toprağı küfesine doldurdu. Öbür köşeye döktü. Halil arada bir toprağı avuçluyor, parmakları arasında sıkıyordu. Kendi kendine konuşarak işine devam ediyordu. Yarı deliydi sanki. Arkasına dönüyor, arkasında birisi varmış gibi kaş göz işaretleri yapıyordu.

– Yarın gelirken bana sağlam kalaslar getirmeniz lazım.

– Ne için?

– Dayanaklar için. Dehliz çöksün istemezsin herhalde.

– Ancak küfelerle getirebiliriz.

– O boydaki kalaslarla daracık bir dehliz kazabilirim.

– Olsun. Geçeriz. Sen kaç gün süreceğini söyleyebilir misin?

– Bu gece en az on adımlık yer kazarım. Yarın kalaslar geldikten sonra yirmi beş adım daha ilerlerim. Sonraki gece bitmiş olur.

– Savaşlarda lağımcılar bir gecede kazıyor bu kadar yeri.

– Toprak çok yumuşak. Üç günden önce bitmez.

Numan, Salih'ten önce kolunun altına bir top kumaş alıp çıktı. Sözleştikleri gibi Salih'i Kürkçüler Hamamı'nın önünde beklemeye başladı. Samurkaş Salih meydanda yoktu. İyice meraklanmıştı. Hava kararmak üzereyken geri döndü. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissediyordu. Mahmutpaşa Yokuşu'nun sonundaki Aynacılar'da büyük bir kalabalık vardı. Elindeki kumaşı fırlatmış, koşmaya başlamıştı. Ne olduğunu görmek için çevredekileri itekledi. Bacağındaki yaradan kan akmaya başladı.

Üç kişi Samurkaş Salih'i paralıyordu. Bıçağını çekip aralarına daldı. Elindeki bıçağı adamlardan birisinin böğrüne daldırıverdi. Yüzüne doğru gelen palayı savuşturduktan sonra okkalı bir yumruk indirdi iri adamın çenesine. İkisini yaralayınca üçüncü kaçtı. Yere yığıldı. Salih berbat durumdaydı. Onu kaldırdı. Çevredeki insanlar da destek oldular. Galata'ya, Abid Efendi'nin meyhanesine gittiler. Mahzene indiler. Abid Efendi yaralı adamlara hemen içecek bir şeyler hazırladı. Yaralarını sardı. Numan yere uzanır uzanmaz gözleri kapanmıştı.

8

“Kaç yıl geçtiğini hatırlamıyorum. Babam ölmüştü. Gidemedim cenazesine. Gitmek gelmedi içimden. İlgü’den gidip mezarına bir demet kır çiçeği bırakmasını rica ettim. Aslında onunla son bir kez görüşmek, yalan dolan katmadan konuşarak hesaplaşmak, yılların biriktirdiği hayallerin gerçekleşmiş olanlarını gerçekleşmeyenlerle karşılaştırmak isterdim. Ona yanlış yaşadın demek isterdim. Babam bir insanın onun gibi yaşaması gerektiğini, hayattaki doğruların, olmazsa olmazların onun düşünceleriyle, yaşam tarzıyla paralel olduğunu iddia eder dururdu. Asıl yanlışlık burada değil mi komiser, hayatın doğruları ya da yanlışları olur mu? Olmaz tabiî ki. Babam böbreklerinden bıçaklanarak öldürülmüştü. Yanında bir kelebekbıçak bulunmuştu.

Üşüyorum komiser. Elbiselere bürünmek yetmiyor. Artık aramaktan yorgun düştüm. Hayallerimdeki adam kaçışım oldu. Kurmaca dünyam aslında gerçek olmasını istediğim. Kelimelerden kurduğum dünya. Kelime yontarım, bedava...acı duyarım çok derinlerde bir yerde, istemem, sevmesin beni hiç kimse, aramasın sormasın dostlarım, kadınım olmasın, sırdaşım, yataktaşım, ev arkadaşım, konuşacak kimsem olmasın yaşamımda, yazdıklarımın tek okuru kendim olayım, yazılır-okunur-yırtılır-atılır-unutulur kelimeleri sobeleyeyim kâğıtlara, insanlar okuryazar oldukları için hep yeniliyor aslında, yazarokur olsalardı, önce yazmayı, yaratmayı deneselerdi, sonra okusalardı, hiç olmazsa yazmanın ne kadar zor bir edim olduğunu anlasalardı, kelimelerin tek tek örülüp koca bir duvar oluşturduğunu fark etselerdi; öyle savurmasalardı köşelere bucaklara kitapları, küçümsemeselerdi yazmak ve yazarken ayakta durabilmek için çırpınanları, bir kitabı okumak birkaç saatlik zevkse, o kitabı yazmanın senelerce acı çekmek olduğunu ve yazarın tek

mutluluğunun okurunun dünyasını birkaç saat için de olsa değiştirip hayalleme gücüne lokomotiflik ettiğini bilmenin tariflenemez hazzını tatmak olduğunu bilselerdi; azıcık özen gösterselerdi cümleleri uçurtmaların kuyruklarına bağlayıp göklerde uçuranlara, bu parasevmezsevgiister insanlara hakları olan sevgiyi verselerdi, çalanlara çırpanlara değil de yoktan var edenlere, yaratanlara, yaşamlara renk katanlara saygı duysalardı. Belleklerine, kimliklerine, geçmişlerine, geleceklerine, onurlarına yaratanların yarattıklarıyla sahip çıksalardı; dilin sınırsız imkânlarını, renklerin değişken terörünü, notaların bitmek tükenmek bilmeyen enerjisini, dansın melankolisini parayla, kendilerini satmayla ancak ölüme dek değiştirebileceklerini anlasalardı. Ölüm değil mi renklerin en koyusu, notaların sonuncusu, kelimelerin en korkuncu, işte burada durmalıyım; ölüme meydan okumanın tek yolunun hayal kurmak olduğunu anlamalı ve hayal kuramayanların adına hayal kuranları mutlandırmalılar ki daha çok hayal kursunlar, daha çok insanı bu büyülü dünyaya taşısınlar, yoksa olmaz, hayal kuramayanlar kendilerine dayatılanlardan öteye geçemez, kendisine verilenlerden ötesini de istemez. İşte hayal kuranlar ve hayal kuramayanlara hayal kurdurtanlar bu yüzden sevilmez, kısırdöngü bir yaşama kelepçelerler kelimeleri görüntülere dönüştürmeyi bilmeyenleri ve öğrenmek istemeyenleri. İlgü'ye unutmuşum söylemeyi; bana büyücü derler, ben büyücüyüm, büyülerimi kelimeleri karıştırarak yaparım; bir ölçek korku, bir buçuk ölçek umut, iki ölçek aşk, dört ölçek acıyla çalmadan çırpmadan, korkmadan yaşarım, yaratırım ve yaratmanın en büyük onur olduğuna inanırım, boyun eğmem, dayatmaları kabullenmem, şablon cümleler üretmem, satılık değilim ben."

Nefes nefese kalmıştı. Sakinleşmeyi bekledi. Hep yazmayı, sözcükleri, sözcüklerle yaşam kuranlara yapılan haksızlıkları düşünüyordu. Sözdizimleri insanın yaşamını derinden etkiliyordu. İlgü bir romancı için bunun ne anlama geldiğini bilemezdi. Konuşmak, anlatmaya çalışmak kimi zaman sahteliklere yol açardı. Sözcüklere seslerle örülmüş elbiseler giydirildiğinde büyülerini yitirirler, içleri boşalır, anlamsızlaşırlardı.

Bundan ötesi; seslendirilmiş sözcükler uçar giderdi. Tutulamazlardı. Silinemezlerdi. Karalanamazlardı. Değiştirilemezlerdi. Konuşmayı sevmiyordu. Konuşurken “kendisi” olamıyordu. Yazarken düşüncenin ışığını tutuyordu kâğıtlara, yüreğinin içtenliğiyle birlikte. Gereksiz yaralar açmıyordu hem kendinde, hem İlgü’de. Kerem’i söyledikleriyle değil, yazdıklarıyla dinlemeliydi. Seslere değil, mürekkebe bulanmış kelimelere bakmalıydı; Kerem’i görecekti.

Birazdan İlgü’nün hayaliyle yatacaktı. Onun için neredeyse bir ayine dönüşen bu “tekbedenleşme” her gece biraz daha heyecanlandırıyordu Kerem’i. Duygularıyla yaşamaktan, hatta duygularına esir olmaktan, saçmalamaktan, ağlamaktan, acıdan kıvranmaktan, suçlanmaktan utanmıyordu. Böyle yaşamak kendi seçimiydi. Kaybederken kazanıyordu. Mantığının “emrettiği”ni değil, duygularının istediğini yapıyordu. Yaşıyordu. Emir altında değil, isteklerle. Yanlış olsalar bile.

Büyük bir keyifle kırmızı deri kaplı defteri açtı. Belki de bu onun en önemli eseri olacaktı. Numan’ın yaşamını yazmaya başladı.

Düş 8

Yanında yatan Samurkaş Salih'i dürtükledi. Uyanmaya niyeti yoktu. Her tarafı morarmıştı, ama bunlara alışkındı. Etrafına baktı. Gözleri karanlığa uyum sağladıktan bir süre sonra aynı kadının yüzlerce farklı tablosunu gördü. Hepsi acı doluydu, ama öyle büyük bir sevgi işlenmişti ki renklerle, bakanın içinde bir şeyler kıpırdanıyordu. Renkler aynı kadının yüzünde hüzne bulanıp bakanın gözlerine doğru süzülüyor, şehvet desenlerde dans ediyordu. Böyle resimler çok azdı, ama olanların en güzelleri bunlar olmalıydı. Kim bilir nasıl bir aşktı bu adamın yaşadığı. Abid Efendi'nin mahzenini iki lamba aydınlatıyor ve burada yaşayan Halil'in varını yoğunu ortaya çıkarıyordu. Merdivenin altındaki yatağı rahattı. Etraf tablo, bez, boya ve fıçıyla doluydu. Acaba dehliz girişi neredeydi? Gerçekten iki sevgiliyi içeride bırakmış mıydı? Garip bir uğultu duyuyordu mahzenin duvarlarından gelen. Kalktı. Merdivenin tam karşısındaki duvara kulağını dayadı. Yavaş yavaş yürüyerek sesin geldiği yeri bulmaya çalışıyordu. Fıçıların dizili olduğu büyük rafların arkasında kalan duvar dışındakiler değildi sesin kaynağı. Vazgeçti.

Gıcırdayan merdivenlerden ürpererek çıktı. Mahzenin meyhaneye açılan kapısı kilitliydi. Ne kadar zorlasa da açamadı. Kapıyı birkaç kez yumruklayınca Abid Efendi telaşlı telaşlı açtı. İçeride iki sarhoş Ermeni'den başka kimse yoktu. Çıkışın yanındaki masaya oturdu. Başını geriye doğru bıraktı. Derin bir nefes çekti. Gözlerini açtı. Abid Efendi'ye baktı. Yaşlı meyhaneci korkusunu gizlemeye çabalasa da tedirgin davranışları ele veriyordu kapana kısılmış bir tilki gibi çaresiz bedenini. Tek kelime konuşmadan baktı ona uzun süre. Sonra ayağa kalktı. Sağ elini ahşap kapıya sürttü. Kolundan çekti ve gıcırdatarak açtı. Kapalıçarşı'nın yolunu tuttu. Gidene kadar çok dikkatli davrandı. Giriş kapısına gelince

durakladı. Her gün aynı kapıdan giriş çıkışı dikkat çekip işi tehlikeye atabilirdi. Kalpakçılar'ın olduğu yere yürüdü. Kız Servet'in dükkânına geldiğinde takip edilmediğinden emindi. İçeri girdi. Aşağıya indi. Halil yedi-sekiz adımlık bir yer kazmıştı bile.

– Berbat haldesin, dedi Halil, Numan'a.

Numan cevaplamadı.

– Hâlâ vazgeçebiliriz. Burayı kapatırım. Kimsenin de ruhu duymaz.

– Hayır. Ne zaman biter?

– Dediğim zamanda bitecek dehliz. Tabiî çökmezse. Toprak çok yumuşak. Ne kadar destek vursan da tehlikeli. Gel bak istersen.

Numan, Halil'in peşinden dehlize girdi. Bu korkunç adamla yerin altındaki karanlık bir delikte yalnız kalmak ürkütücüydü, ama onda insanı çeken garip bir yan vardı. Pek konuşmuyordu. Numan soru sorunca ya başını sallıyor ya da en kısa cevapla geçiştiriyordu. Yüzünü ona dönmüyordu. Halil'in bu dehlizde mutluluk duyduğunu bile söyleyebilirdi. Numan'a çökme tehlikesi olan yerleri gösterdi. Birlikte biraz daha sağlamlaştırdılar. Bekçiler geçerken Servet topuğuyla kilerin tahta kapağına vuruyor, aşağıdakiler de gürültü yapmamaya çalışıyordu. Kısa bir süre sonra Numan'ın bacağı kanamaya başladı. Duyduğu ağrıdan kurtulmak için afyonundan aldı.

– İyi gelir, dedi Halil, elindeki lambayı Numan'ın yüzüne doğru tutarak.

– İyi geliyor, dedi Numan. Sen de ister misin?

– Evet, biraz.

İki adam afyonu çektikten bir süre sonra hayaller kurmaya başladılar. Halil alışkındı afyona. Bir yandan çalışıyor, bir yandan Peride'yi düşünüyordu. Usta ressamın narin elleri işlerini çok iyi biliyor, ezbere kazıyorlardı toprağı. Bilinen en usta lağımcı bile hiçbir savaşta bunca hızlı kazamamıştır bir dehlizi. Halil orduya katılsa düşman ordusunun göbeğine kazardı bir gecede. Aynı saatlerde, Hasan Basri saç telini bile kesebilecek bir hançerle Samurkaş Salih'in bağırsaklarını parçalarken, Numan nemli dehlizde iyot kokusu duyuyordu karanlığa bakarken yarı baygın halde.

9

“Bir ilkyaz günbatımından geriye kalanlar: pastel bir deniz, iyot kokusu, evlerine dönen insanlar, keyifle süzülen martılar, kızıllaşmış camlar, ürperten bir esinti, çiçek satan çingeneler, yorgun vapur düdükleri, dumanı tüten bir bardak koyu çayın yanında duran soldu solacak papatyalar, yokluğu, yalnızlığı, sağ elimde mürekkebi parmaklarımı ıslatan siyah dolmakalem, sol elimde kâğıtlar, dudağımda belli belirsiz bir titreme, aklımda parmaklarıma az sonra yürüyecek kelimeler, asla ona ulaşamayacak mektuplar, öyküler. İlgü’yü aramayı bıraktığım ya da ara verdiğim saatler. Yorgunluğun yüreğimden taşıp bacaklarıma sonra da bedenimin her noktasına yürüdüğü zaman. Çay zamanı. Düşünme, kurcalama, kurgulama, yazma zamanı. Sen de olsaydın komiser. Sana da bir bardak dumanı üstünde çay verirdim.”

Cebinden mürekkep şişesini çıkarttı. Kurumuş papatyalar ile çayın arasına koydu. Küçük bir şişe siyah sıvı. Masaya dökse leke olurdu. Atsa çöp. Kimisi için fazlalıktı. Anlamsız bir sıvıydı kimilerine göre. Kerem için şişedeki koyu sıvı yeni yaşamlara açılan bir pencereydi. Bir kalemin ucundan kâğıtlara aktıkça şekillenen yeni maceraların, tanımlanacak, anlamlanacak yeni yaşamların habercisiydi. Herkes tılsımların, büyülerin peşinde koşar dururdu. İşte gerçek büyü bu sıvının özünde gizliydi. Ve gerçek büyücülük bu sıvıyı şekillendirmekteydi.

Bir ilkyaz günbatımından geriye kalanlar: şişeden çekilen iksir, kıpırdayan parmakların ucundaki kalemden süzülen kelimeler, denizde birer yılan gibi kıvrılan kâğıtlar. Yaratmak elindeydi, yok etmek de.

“Ona durmadan yaşamdan, hayal kırıklıklarından, yorgunluklardan, kırgınlıklardan bahsediyordum. İnsanların yüreklerine kazınmış

kötülükleri, yaşanan sahtelikleri, sıradanlığa yapışıp kalmış ilişkileri, klişe sevgileri, anlık mutlulukları, çirkinlikleri, kalıplaşmış heyecanları anlatıyordum. Ama İlgü tüm bunları biliyordu. Tanıdıktı sahte sevgilere, alışmıştı, hayal kırıklıklarına ve bir sevgi uğruna yaşanmış yorgunluklara. İnsanların içine işleyen bencillikten, kopyalanmış aşklardan, birbirinin tekrarı olan sahte sözcüklerden, mecburiyete dönüşmüş zoraki sevişmelerden haberdardı. Bıkkınlık veren aynılıkları günbegün yaşamıştı. İlgü her gündoğumunda yeni heyecanlarla uyanmalıydı. Ona her anı farklı yaşatacak birisiyle birlikte olmalıydı. Bunu ondan ayrı gittiğim ilk tatilde anladım. Çünkü oradayken İlgü'nün başkasıyla birlikte olduğunu biliyordum. Deniz kıyısında küçük bir kasabaydı. Bahçelere açılmış birahaneler, o iyot mu iyot deniz kokusu, taştan sokaklar, hepsi ayrı telden çalan müzisyenler ve bir otelin önünde duran arka bacakları kesilmiş, onların yerine tahta tekerlekler takılmış uzun kulaklı kahverengi bir köpek o küçük kasabanın hatırlayabildiğim ayrıntıları. Geceleri de açık olan postahaneden şimdi elimde duran bu günbatımı manzaralı kartı alıp tartışmalarımızı düşünmeden yazmış ve göndermiştim, ona olan duygularımın küçük yansımaları olarak, bu değişmeyen, en azından o günbatımı manzaralı kartın arkasında hep aynı kalacak kelimelerle. Bu karttaki duygularla şimdikiler benziyor nedense; ikisinde de acı var, ikisinde de yokluğu. Kartın arkasına ne yazmışım biliyor musun:

> ‘Gün bitiyor. Seni düşünüyorum. Bu küçük kasabada senden uzak olmanın, seni özlemenin, belki acı çekmenin tadını çıkarıyorum. Evler; buradaki evler en güzeli. Başka yerlerden gelen onca insanın ilk dikkatini çeken şey. Hepsi beyaz. Günbatımındaysa güneşin kızıllığı boyuyor beyazı, camlar parlıyor, evler bir uçlarından alevleniyor sanki. Gün bitiyor. Seni düşünüyorum. Seni özlüyoruz; beyaz evler, kızıl günbatımı, en çok da ben.’”

Bir yudum çay aldı. Yazmaya başladı.

Düş 9

Panikle uyandı. Boğulacak gibiydi. Sanki bir el ağzını sıkıca kapatmış, nefes almasını engelliyordu. Ter içindeydi, ama üşüyordu. Birkaç kez öksürdü. Nemli toprağa uzanmıştı. Kalktı. Oturdu. Halil'in elindeki lambanın ışığının epey ileride olduğunu gördü. Yanına gitti emekleyerek.

– Amma kazmışsın.

– Toprak killi. Kolay kazılıyor. Destekler tutuyor. Söylediğimden çabuk bitecek.

– Yarın?

– Evet. Acele et. Çarşı kapanacak.

– Öbür dehliz ne olacak?

– Bu gece halledeceğim. Kimse bilmeyecek.

– Sağ ol.

– Doktor?

– Seni Fransa'da görecek.

– İyi edecek mi beni?

– Eder.

– Eğer ederse....

– Evet.

– Boş ver.

– Resim yapmaya devam et. Mahzende değil hem de. Avrupa'da. Oralarda çizebilirsin istediğin resimleri.

– Bakalım.

– İyi olacaksın. Ben eminim.

– Haydi git, dedi Halil, titreyen sesiyle.

Numan dehlizden çıktı. Kız Servet'e ertesi gün herkesin yapacaklarını anlattı. Ama Kız Servet'te bir gariplik vardı.

– Söylesene ne oldu?

Kız Servet ağlamaya başladı.

– Samurkaş. Samurkaş'ın bağırsaklarını parçalamışlar.

Numan olduğu yere çöktü. Kız Servet'in ayaklarına bakıyordu. Sallanıyordu. Sadece sallanıyordu.

– Kim yapmış? dedi Numan.

– Bilmiyorum.

– Sadece kimin yaptığını söyle?

– Bilmiyorum.

– Gömüldü mü?

– Evet. Ben gömdürdüm. Galata’da kulenin dibine atmışlar. Kediler yiyormuş bağırsaklarını.

– Bunu yaptırtanı biliyorum. Ödeteceğim. Yapanı bulursam derisini yüzeceğim. Öylece güneşin altına bırakacağım.

Dükkândan çıktı. Evine gitti. Uyumaya çalıştı. Beceremedi. İçebildiği kadar şarap içti. Olmadı. Afyon çekti. Yine olmadı. Samurkaş Salih’le ilgili anıları rahat bırakmıyordu onu.

10

Sokaklarda gezinmenin, geçtiği her yere bakınmanın, otelleri, pansiyonları, hastaneleri aramanın, birlikte gittikleri yerlerde, olur da gelir diye vakit geçirmenin, kafelere, barlara girmenin faydası olmayacağını Kerem de biliyordu. Sadece çırpınıyor, umutsuzluk içinde deviniyordu koca kentin içinde.

Kişiliğini yitirmişti. Bedeni bir sıvı gibiydi; günlerin şekillendirdiği biçimde akıyordu. Düşleri ona ait değildi, onları bile pencereden seyrediyordu sanki. Ölse; en feci şekilde öldürülse acı duymayacağından emindi. Ölümün geldiğini bile anlayamayacak durumdaydı. Televizyonu hiç kapatmıyor, kayan görüntülere anlamsızca bakıyordu. Uzak bir ülkedeki büyük selde kalan küçük çocuğun çamurlu sulara kendini bırakışı ile yarı çıplak dans eden, etraftaki bıyıklı adamları eğlendiren kadının yakın çekime alınan kalçalarını aynı tepkisizlikle seyrediyor; yine aynı tepkisizlikle arada bir pencereden dışarı bakıp içkisini içiyordu ilaçlarla birlikte.

Gürültü ve kalabalık istedi bir anda. Çok önemli bir işe geç kalmış gibi hızla hazırlandı. Televizyonda kayan görüntüleri, büyük selde boğulan küçük çocuğu, yarı çıplak dans eden kadının kalçalarını - bunların altı yıl önce bir erkeğe ait olduğunu bilmiyordu - ardında bırakıp evden çıktı. Yerin metrelerce altına inşa edilen ve bir sürü merdivenle inilen o karanlık, gürültülü - ki duvarlarda iri harflerle içerideki ses düzeyi duyma bozukluğuna yol açabilir yazmışlardı - mekânlardan birisine girdi.

Kalabalığa karıştı ve onların anlamsız oyunlarına ortak oldu, sarhoşluğunu yeniledi, güldü. Yaşayacakları ilk sevişmenin heyecanıyla hayaller kuran, bakireliklerini dünyanın en önemli hazinesiymiş gibi

sakladıklarına, saklatıldıklarına ilk sevişmede pişman olacaklarını bilmeyen ve bir erkeğe penise bakar gibi bakan, bu yüzden de ona baktıkça yanakları kızaran genç kızlara gülümsedi. Onları dürtüklerken bir yandan sevgililerinden korkan, bir yandan da ondan medet uman aşka aç, sınırları konmamış sevişmelere aç, kadınlıklarını bir erkeğin istekli bakışlarında bile hissedebilen, sıradanlıktan sıkıldıklarını kendilerine bile itiraf edemeyen, ama aykırı sevişmelerin en ince ayrıntılarını bile hayallerinde canlandırabilmeyi başarabilen ve bunları yaşama geçirebilmek için kendisi gibi gelip geçici yani düzenlerini, alışkanlıklarını bozmayacak, ama bilinçaltlarında besleyip büyüttükleri bütün fantezileri gerçekleştirebilecek adamlara ihtiyaç duyan orta yaşlı kadınların bakışlarına cevap verdi. Gülerek, bağırarak oynayanların arasında kalıp uyduğu bu garip oyunun gereklerini yerine getirirken, müzikten hoşlanıyormuş gibi yaparak kolayca ezberlenebilen sözleri tekrarlarken etrafındaki kadınların içini gıcıklayan kaçamak ve şehvetli temaslarını hissetti.

Kendisini yatakta bulduğunda yanında yatan orta yaştaki kadın aceleci hareketlerle ve yapay sözlerle onu istiyordu. Yıllardır birlikte olduğu iğrenç bir adamın ihanetlerine karşılık verebilmek ve yaşamında bir kez olsun aykırı bir sevişme yaşayabilmekti tüm istediği. Görünüşte Kerem bir araçtı, ama aslında o güne dek bir yabancıyı hayalleyerek mastürbasyon yaptığından, bir amaçtı. Hayvansal bir içgüdüyle estetikten uzak, hatta estetiğin kıyısından geçmemiş bir şekilde sevişen sevgilisinin yatakta yapamayacağı her şeyi yaparak kadını mutlu etti. Kadın Kerem'in sırtına tırnaklarını geçiriyor, farkında olmadan kanatıyordu. İki üç dakika içinde çığlık çığlığa bağırarak orgazm oldu. Apar topar giyindi hemen, biraz da utanarak "Sağ ol" dedi, Kerem'in yüzüne bakmadan. Saçlarını bile toparlamadan çıktı.

Kerem içkinin de etkisiyle odasını kaplayan ter kokusunu duyumsayarak kustu. Sıcak su olmadığından soğuk bir duş aldı. Sırtındaki

yaralara su değince yanıyordu, ama Kerem hiç tepki vermiyordu. Duştan çıktı. Büyük beyaz havluyla kuruladı tenini. Havlu kızıla bürünmüştü. Uyuyana dek içmeye devam etti. Sanki onu gördü; saçları dökülmüştü, kaşları ve kirpikleriyle birlikte. Zayıflamıştı, kusuyordu durmadan. Kan çanağına dönmüş gözlerinin etrafı morarmış ve koyu mavi damarlar belirmişti alnının ortasında. Dudaklarının rengi kaçmıştı. Boynu var mı yok mu, belli değildi. Ölmeye hazırlanıyordu her gece yatmadan önce ve sabah uyandığında lanet ediyordu Azrailine. Durup dururken ölüyordu ve adamların ucuz bir beze sardıkları cansız, ölümü istemiş, ölümü hak etmiş ve kazanmış bedenini yer altına gönderip son görevini yerine getirmesini sağlıyorlardı; kaygan tenli solucanların, beyaz kurtçukların, siyah, kırmızı, sarı böceklerin ve bir gözünden girip öbüründen çıkacak parlak derili yılanların karnını doyurmak. Bu kâbustan kurtulamıyor, boğulacağını hissediyordu.

Ter içinde kalktı. Üzerine yapışmış giysileri çıkarttı. Sırtındaki yaralar tuzlu terden yanıyordu. Ses kayıt cihazını açtı. Biraz bekledi ve konuşmaya başladı:

“Komiser, babamın ölümünden iki ay sonra İlgü’nün olmadığı bir gece iyice içip sarhoş olayım dedim. Eskiden takıldığım nezih bir yere gittim. Epeyce içtim, ama çok gecikmeden evdeydim. Ilık bir duş yapıp tek başıma uyumanın tadını çıkarmanın hayallerini kurarak kapıyı açtım. Yatak odasına girdim. Sokak lambasının ışığı vuruyordu içeri, ama perdenin önünde bir karaltı vardı. Kıpırdayamadım. İçim çekildi.

– Işıkları yakma sakın, dedi orada duran adam.

Çok gerilmiştim.

– Otursana Kerem, dedi.

– Timur, sen misin?

– Benim. Otur. Sana birşey anlatıp gideceğim.

– Ne anlatacaksın? Babamı nasıl öldürdüğünü mü? Şefine hizmet mi ediyorsun hâlâ?

***

– Kapı açıktı. Belki de kapı yoktu. İplere dizilmiş metal parçaları olabilirdi bende bir kapı varmış izlenimini uyandıran. Küçük bir masa ve iki tahta sandalyeden başka eşya yoktu. Tabandaki mozaik kaplamanın beyaz taşları belirgindi. Sandalyelerden kapıya yakın olanına oturdum. İçerideki bunaltıcı sıcak yüzünden bir süre sonra üzerimdeki gömlekte terimi emecek kuru doku kalmamıştı. Ter kokusunu andıran ekşimsi bir koku duyuyordum. Havada uçuşan toz tabakası genzime dolduğunda gitmeye yeltendim. Vazgeçtim. Kendimi çok huzursuz hissediyordum. Gözlerim karanlığa uyum sağladıkça odadaki ayrıntıları daha iyi seçmeye başladım. Duvarlar koyu bir renkle boyalı olmalıydı. Tavanda kullanılmayan bir ampul vardı. Kolumu dayadığımda gıcırdayan masanın üzerinde küçük madenî bir tabak duruyordu. Tabak, biten mumların kalıntılarıyla doluydu. Tam karşımda duran birisinin bana baktığı hissine kapıldım. Son zamanlarda bu tür hayalleri çok kurar olmuştum. Gözlerimi kısarak karanlığa baktım. Ayaklarıma bir yaratık çarpınca tüylerim ürperdi. Ensemden sırtıma doğru bir damla ter süzüldü. Kıpırdayamadım. Yavaşça eğildim. Beyaz bir kedi kabararak ayaklarıma sürtünüyordu. Rahatladım. Epeyce bekledim. Bekledikçe duyduğum huzursuzluk arttı. Birçok insanın buralarda aldığı mikroplarla öldüğünü duymuştum. Kalkmak üzereyken daha önce varlığını ayrımsayamadığım bir kapıdan içeriye dolan ışıkta, bu karanlığa pek uymayan beyaz kıyafetli bir adam belirdi.

– İçeri gelin.

Heyecanlandım. Korkmuyordum, ama nedensiz bir tedirginlik yaşıyordum. Adamın peşinden içeri girdim. Soru sormasına fırsat bırakmadan köşedeki paravanın arkasına geçtim. Gömleğim dışındaki her şeyi çıkardım. Sanki daha önce bu işi defalarca yapmış gibi davranıyordum. Adam dişçi koltuğuna benzeyen eski püskü bir koltuğu işaret etti. Tepesindeki beyaz lambayı yaktı. Yaptığı işe ciddi bir hava katan, belki de çocukluğundan beri doktor olmaya çalışmış, ama becerememiş beyaz kıyafetli adam aletlerini bu eski dişçi koltuğunun masasına yerleştirdi. Birkaç demir parçası, pamuk, alkol gibi malzemeler kullanıyordu.

– Emin misin? diye sordu.

Başımı salladım.

– Normalden fazla acı duyacağını biliyor musun?

– Biliyorum.

– Kalıcı olduğunu?

– Onu da biliyorum.

– Kataloğa bakmak ister misin?

– Hayır.

– Kararını verdin o zaman.

– Evet.

– Ne istiyorsun?

– Sericopelma communis.

– Bu Latince değil mi? Latince bilmiyorum.

– Kuşörümceği. Küçük kuşlarla beslenir. Fotoğrafını getirdim. Herhalde becerebilirsin.

– Kolay. Nereden çıktı bu?

– Ben bu türe hayranım. Başlayacak mısın?

Hazır olduğumu göstermek için bacaklarımı iyice açtığımda doktor hafifçe eğildi. Fotoğrafı bacaklarımın arasındaki boşluğa yerleştirdi. Bu örümceği sevmemin nedeni pek bulunmamasıydı belki de. Ya da kendinden çok daha güçlü olan başka bir türü, kuşları öldürmesiydi. Belki de orama yakışacağını sanmamdı. Bilmiyorum. Üzerinde pek uzun olmayan, ama rahatlıkla seçilebilen siyah tüyleri vardı. Dövme yapıldıktan sonra örümceğimin üzerinde aslındaki gibi tüyler bırakabilecektim.

– Boyutları nasıl olacak? diye sordu, ter içinde kalan doktor.

– Tam fotoğraftaki kadar.

Bacaklarımı iyice açtım.

– Kafası anüse doğru olursa gövdesi tam şu boşluğa yerleşecek, bacaklarından beşi sağ tarafta, beşi sol tarafta olacak. Yukarıdan aşağıya gövdesi yaklaşık altı santim, enine ise bacakları hariç 2-2,5 santim. Kafasına yakın olan iki bacağı üçer santim, diğerleri de dörder santim kadar.

– Epey araştırmışsın. Bir iğne yapmamı ister misin? Burası omza ya da sırta benzemez.

– Hayır. Başla.

Doktor eldivenlerini giydi. İstediğim dövmeyi yapmaya başladığında duyduğum acıyla gözlerimi kapattım. Geçmişe ait anları tekrar yaşadım.

***

– Abaküsünü unutma! diyor annem.

Abaküsün ne olduğunu bilmiyorum. Anlamadan bakıyorum.

– Sayı boncukların, diyor anlamadığımı görünce.

– Çantamda, diyorum elimi çantama vurarak. Annem elimden tutuyor kapıyı kilitledikten sonra. Her sabah aynı saatte kaldırılarak, tereyağlı-reçelli ekmekler yediriliyor, giydiriliyor ve okula götürülüyorum. Sen anneaneme bırakılıyorsun. Babam bizden sonra çıkıyor. Akşam da çok geç geliyor. Derse girdiğimizde yeni giysilerimden utanıyorum. Mutlu değilim. Kızıyorum. Bir an önce eve gitmeyi diliyorum. Dileğim gerçekleşiyor. Öğretmen sonraki derslere gelemiyor. Bizi evlerimize gönderiyorlar. Hepimizi değil. Evleri yakın olanları. Annemin, çantamın ön cebine kaybetmememi tembihleyerek koyduğu anahtarları ve parayı çıkarıyorum. Doya doya dondurma yiyorum. Parktaki boş salıncağa oturuyorum. Yüzüme çarpan rüzgâr mutlu ediyor beni. Birkaç böcek yakalayıp kibrit kutusuna doldurduktan sonra başım dönene kadar sallanıyorum. Yağmur başladığında midem bulanarak eve gidiyorum. Kapıyı açmakta biraz zorlanıyorum. Çantamı hemen girişe bırakıp yukarı çıkıyorum. Aralık kapıdan babamın hâlâ uyuduğunu görüyorum. Sessizce odama girip kapıyı kilitliyorum. Kibrit kutusundaki böcekleri annemin dikiş ipliklerine tek tek bağlayıp pencerenin koluna asıyorum. İşaretler geldikçe yakıyorum birer birer. Yağmur başlıyor. Zorla öğrettikleri şarkıyı söylüyorum.

‘Yağmur yağıyor / Seller akıyor / Arap kızı camdan bakıyor.’

Kapı çalınıyor. Ses çıkarmadan bekliyorum.

– Aç Timur.

– ...

– Aç, sana bir şey soracağım. Çok önemli. Okulunla ilgili.

– ...

– Açmazsan annene her şeyi söylerim.

Babam parka gittiğimi, dondurma yediğimi nasıl bilebilir ki? Kapıyı açıp hızla yatağıma koşuyorum. Sakin hareketlerle yanıma geliyor. Koltukaltlarımdan kavrayarak dizlerine oturtuyor. Kızacağını sanıyorum. Hep oynadığımız oyunlara başlıyoruz. Beni zıplatıyor, havaya atıyor. Tekerlemeler söylüyor. Kahkahalar atıyoruz. Yastık savaşına başlıyoruz. Peşinden bana kitap okuyor. Arada bir ellerimi tutuyor, yanaklarımı öpüyor. Sonra boynumu öpüyor. Yine oyunun sonu geliyor. Her oyundan sonra buna başlıyor. Ağlıyorum. Üzerimdekilerin hepsini çıkarıyor. O kıllı yaratığıyla oynamamı istiyor. İstediklerini yapıyorum. Sonra yüzüstü yatırıyor beni. O kıllı yaratığını soktuğunda önceki acıları duymuyorum artık. Onun vücudundaki kasılmaları fark ediyorum. Sonra titriyor. Büyük bedenini beni ezmeden çekiyor, yana fırlatıyor kendini. 'Bak, sana demedim mi bir daha acımayacağını? Bana inanmalısın.' diyor giyinirken. Odadan çıkıyor. Elbiselerimi giyiyorum. Pencerenin önüne oturuyorum. Yine aynı şarkıya başlıyorum.

'Yağmur yağıyor

Seller akıyor

Arap kızı camdan bakıyor.'

***

– Örümceğiniz tamam, dedi doktor. Giyindim ve çıktım. Artık beni koruyan bir dövmem var. Şimdi de sana anlattım. Babamı neden öldürdüğümü bilmelisin. Soru sorma. Gidiyorum.

Hoşça kal, diyerek gitti Timur, komiser. Anlattıkları dehşet vericiydi. Babamın böyle bir insan olması beni üzdü. Timur'un yaptıklarına neden olarak görülebilir mi, bilmiyorum. Kendimi çaresiz hissediyorum. Timur'a hak vermek geliyor içimden. Aynı şeyleri ben yaşasaydım katlanabilir miydim? Sanmıyorum. Katlanmak kabullenmektir ayrıca. Kabullenmemek içinse ne yapılması gerektiğini bilmiyorum. Öldürmek sağlar mı olanlardan kurtulmayı? Artık yazmak istiyorum. Sana kolay gelsin komiser."

Düş 10

Zeyneb Hamın’ın elleri Numan’ın kalçalarında geziniyordu. Dudakları göğsündeydi. Bedeni kasılmıştı. Onunla birleşmek için sabırsızlanıyordu. Nefesi daralmış, boğazı kurumuştu ki uyandı. Tavana baktı. Bir süre kıpırdamadı. Yorganı attı üzerinden. Dizlerini karnına çekti. Başını dayadı. Kalktı. Yıkandı. Giyindi. Evden çıktı. Cuma namazı için Asmalımescit Camii’ne gitti. Bu camiin mescidinin üstü asmalarla kaplıydı. Salkım salkım üzümlerin altından Tanrı’ya uzanırdı yüzlerce insanın elleri. Namaz bitene kadar tedirgindi Numan. Takip edildiğini biliyordu. Kapalıçarşı’da dükkâna girmeden önce arkasına baktı. Adamlar peşindeydi. Kız Servet’le göz göze geldi. Düz geçti. Kapalıçarşı’nın ara sokaklarında izini kaybettirdikten sonra döndü. Mahzene indi. Dehlize girdi. Girişte elbiselerini değiştirdi. Halil’in yanına kadar emekleyerek gitti. Halil tavan kısmında elleriyle çalışıyordu.

– Az kaldı, dedi Halil heyecanla.

– Ne kadar var?

– 5 adım kadar.

– Çökmesin.

– Şimdi şu destekleri koyacağım. Peki silahları nasıl çıkaracaksın?

– Dükkân sahibi Abdi Subaşı’nın babası ölmüş. Dükkân zaten kapalı. Çarşı kapanmadan önce bir dehliz kazarsan girip silahları alacağım. Bohçalarla çıkartırız.

– Kaç adım kazmak gerek?

– Bu dehlizin yirmi birinci adımından sola doğru on beş adım yeter.

– Böyle basit hesaplarla olmaz bu iş.

– O zaman bugün çarşafları giyip bir çık. Ona göre kaz.

– Kazarım, yetiştiririm inşallah.

– Bu soygundan daha önemli. Eğer yetiştiremezsen adamlarımın çoğu ölür.

– Yetiştirmeye uğraşırım. İç Bedesten’den aldıklarımız ne olacak?

– Sabah çarşı açılır açılmaz çıkartacağız.

– Çıkartamayız. İç Bedesten’in soyulduğunu anlarlarsa kapıları tutarlar.

– İç Bedesten öğleyin açılıyor.

– Sonra?

– Sonra sen payını alacaksın. Gideceksin.

– Sen?

– Bilmiyorum. Adamlarıma paylarını verip İstanbul dışına göndereceğim hepsini. Olacak büyük kavgadan sonra uzun süre görünmemeleri lazım.

– Sen ne yapacaksın dedim sana.

– Ben Zeyneb'i kaçıracağım.

– O gelmek isteyecek mi?

– İster, ama nereye, nasıl gideceğimizi bilmiyorum. Kavgadan sonra da hemen İstanbul'dan çıkamayabiliriz. Hem Erzurumlu beni arayacak, hem de sarayın adamları.

Halil tepki vermeden bekledi. Avcundaki kumları ufalıyordu. Birden başını kaldırdı. Numan'a bir şey söyleyecek oldu, durdu. Başını yine önüne eğdi.

– Numan, dedi.

Numan sessizliğe kaptırmıştı kendisini. İrkildi.

– Sana güzel bir teklifim var.

– Neyle ilgili?

– Sizin kaçışınızla.

– Zeyneb ile benim mi?

– Evet. Benim mahzenden iyi yer yoktur saklanmak için. Bir-iki hafta kalırsınız. Bir gece de çıkar gidersiniz.

– Mehmed Vahid Paşa her yeri arattırır. Ya oraya da bakarlarsa?

– Sen bana Mısırlı hizmetçinin günlüğünden bahsetmiştin. Benim mahzenden başlayan dehlizi biliyorsun.

– Ermeni Ante'yle beraber kazdığınız dehliz değil mi? Hani şu Mihriban Hanım'ın evine kadar uzanan, senin …

– Benim ne?

– Hiç?

– Evet, benim girişini kapatıp iki sevgiliyi içeride bıraktığım dehliz. Mecburdum, öylesine yalnızdım ki yaşamda. Katlanamadım Ante’nin beni bırakıp gidecek olmasına.

– Boş ver bunları. Devam et.

– Dehlizde bir süre kalabilirsiniz. Ben size yiyecek temin ederim. Orada kimse bulamaz sizi.

– Neden yapıyorsun bunu?

– Vicdan azabı diyebilirsin.

– Sen ne yapacaksın?

– Ben de düzelirsem Avrupa’ya gidip resimlerimi yapmaya devam edeceğim. Eski halime dönebilirsem belki Peride’ye benzeyen bir kadını sevebilirim. Tablolarını çizebilirim.

– Çizersin elbet. Ben hemen kaçmayı düşünüyorum. Yine de sağ ol. Yarın gece bu iş bitince gideceğim.

– Yarın gece demek.

– Evet.

– Zeyneb’i nasıl, ne zaman kaçıracaksın?

– Kavgadan sonra.

– Bu gece ne yapacaksın? Ortalıkta görünme.

– Lavirentos’a gideceğim. Abid Efendi saklar beni.

Sakinliğini korumaya çalışarak yürüyordu İstanbul’un ıssızlaşmaya başlayan sokaklarında. Garip bir heyecan duyuyordu içinde. Bu işleri belki de sadece bu duyguyu yaşamak için yapmıştı bugüne dek. Lavirentos’a gidene kadar içindeki tatlı heyecanı havada hissedilen iyot kokusuyla birleştirdi. Korkusunu yenmek için deniz kokusu birebirdi. Bütün önemli işlerden önce deniz kıyısına gider, temiz havayı çekerdi içine. Rahatlardı. Cesaret kazanırdı biraz da afyonla birlikte.

Lavirentos’ta kimse yoktu. Abid Efendi kapıyı açtı. Numan’ı hemen mahzene indirdi. Afyon ve şarabın ona sunduğu garip düşlerin içinde kayboldu yeniden. Samurkaş Salih’i düşündü.

11

“Geçenlerde, Timur’un gelmesinden iki gün sonra, uyandığımda ayaklarımı sürüye sürüye tuvalete gittim. Sokak kapısının önünden geçerken bir şeye çarptım. Yarı kapalı gözlerimi iyice açarak çarptığım nesneye baktım. Bir zarftı. Adım yazılıydı. İçinde bir kartpostal vardı. Arkasında ‘Başka nerede olabilirler?’ yazıyordu. Kartın üzerindeki Kaş’ın tepeden çekilmiş bir fotoğrafıydı. Kartpostalın oraya nasıl gelmiş olabileceğini düşündüm. Giyindim. Timur’un işi olmalıydı. Hiçbir şey yemedim. Kapıyı kilitlemeden gittim. İlgü’yle gittiğimiz o kıyı kasabasına hareket eden ilk otobüse bindim. Otobüste uykunun hafif kollarına bıraktım kendimi yavaş yavaş. Ağaçlar, köyler, insanlar geçiyorlardı. Gözkapaklarım giderek ağırlaşıyordu. Gözlerimi açtığımda kötü sesli bir adamın özellikle anlaşılmamak için yaptığı anonsların dünyanın en önemli haberi veriliyormuş gibi dinlendiği, kötü çorbaların, karbonatlı çayların içildiği bir yerde durduğumuzu anladım. Aşağıya indim. Boş masa yoktu. Gözlüklü bir ihtiyarın masasına yöneldim. Yüzüne hiç bakmamıştım, ama bu adamın otobüste yanımda oturduğunu sanıyordum. Garson önüme bir bardak çay bıraktı geçerken. İlk yudumu aldım.

– Çok mu özledin? dedi adam, gülümseyerek.

– Kimi? dedim şaşkınlıkla.

– Zeynep’i.

– Zeynep kim?

– Zeynep, diye sayıkladın durdun.

Tüylerim ürpermişti. Heyecanlandım. Çayı çabucak içip kendimi tuvalete attım. Kapıyı kilitledim. Klozetin üstüne oturdum. Korkuyordum. Kusacak gibi oldum. Cebimdeki ilaçlardan aldım. Başımı klozetin hemen yanındaki sunta duvara dayadım. Otobüsün kalkacağı anons edilene kadar kıpırdamadım. Otobüste de epeyce uyudum. Uzun bir yolculuktan sonra vardığımda kartpostaldaki görüntünün alındığı tepeyi bulmaya çalıştım. Kaş'ta gezindim. Her yerde, her yüzde bir işaret aradım. Her şey boşunaydı. Timur benimle oyun oynuyordu sadece. Geceyi geçirip sabah dönmeye karar verdim. Bir otel ararken gördüğüm tabela ile gelen kartpostal arasında ilginç bir bağlantı kuruldu.

'Dehliz Otel-Timur'un Yeri'.

Bu tabeladaki Timur kardeşim olabilir miydi? İlgü'nün yeryüzünde en çok sevdiği yer bu kıyı kasabasıydı. Timur burada bir yer açmış olabilirdi. Tamam da, İlgü'ye olan aşkından buraya yerleşmiş ya da burada otel açmış olabilirdi, ama benim Berrak Hanım için yazdığımı, romanımı nereden bilebilirdi ki otelinin adını 'Dehliz' koysun. Yoksa Berrak Hanım'ı da mı kendisine ortak etti. Komiser, bunu araştırmalısın.

Neyse, otele girdim. Resepsiyonda oturan 20 yaşlarındaki esmer genç beni kibarca karşıladı. Kaç gün kalacağımı falan filan sordu. O konuşurken ben etrafı inceliyordum, ama Timur'a ait hiçbir şey bulamadım. Sonunda gence Timur Serim'i tanıyıp tanımadığını, bu otelin onun olup olmadığını sordum. Belgeler 'Samet Temas' adına kayıtlıydı. Adres olarak Beyoğlu Asmalımescit Sokak verilmişti. Boşuna uğraştığımı düşünerek odamın anahtarını aldım ve çıktım. Tabiî ki fazla oturamadım. Hava kararmıştı. Kötü bir müzisyenin ellerinde inleyen bir sazdan feryatlarla dolu bir müzik sesi geliyordu. Limanın yanındaki çay bahçesinde düğün vardı. Oturup İstanbul'daki insanlar ile buradakilerin ne kadar farklı olduklarını seyrettim.

Daha sonra bir traktörün arkasına takılmış, oturaklı hoş bir römorkla Kaş'ın dışındaki bir otelin diskosuna gittim. Üstü açıktı. Deniz kenarına kurulmuş yarım daire şeklindeki tahta oturaklardan birisinde içmeye devam ettim. Safari'yi Archer's ile karıştırıp içine biraz da şeftali suyu ekletiyordum. Bu tatlı içkinin beni sarhoş etmediğini fark edince tam zıddı ekşi bir içki istedim. Tekila ve limona başladım. Bir ara dans ediyordum. Sonrasını pek hatırlayamıyorum. Kendimi yatakta bulduğumda yanımda yatan sarışın turist kadın aceleci hareketlerle ve anlamadığım bir dilde, isterik olduğunu porno filmlerden bildiğim tanıdık sözcüklerle beni istiyordu. İnanılmaz bir zevkle seviştim. Kadınla olmadık şeyler deniyorduk. Bittiğinde birkaç saat benimle uyudu. Sonra sakince giyindi. 'Danke' diyerek odadan çıktı. Epeyce kustum. Rüyalarım beni rahat bırakmıyordu. Ben de o çıktıktan sonra yazdım."

Düş 11

Abid Efendi başını duvara dayayıp uyuyan Numan'ı sarsarak uyandırdı.

– Erzurumlu Mehmed Ağa'nın adamları geldi. Seni sordular. Yukarıda oturuyorlar hâlâ.

– Sen git. Bir şey belli etme. Üzerine gelirlerse sabret. Bu gece bitecek her şey, dedi Numan sersemlemiş bir halde.

– Bir aksilik olmasın Beyim.

– Olmaz olmaz. Sakin ol.

– Hepimiz zengin olacağız değil mi?

– Evet, olacaksınız. Sen beni ikindi ezanından önce uyandır.

– Tamam.

Abid Efendi mahzenden çıkana kadar onu izledi. Sonra Halil'in tablolarına baktı. Halil'in yaşadıklarını düşündü. Az önce gördüğü rüyayı hatırlamaya çalıştı.

12

“Sabah otelin parasını ödedikten sonra İstanbul’a giden otobüslerin kalktığı yere doğru yürümeye başladım. Pek uzaklaşmamıştım ki resepsiyondaki genç koşturarak geldi.

– Bu sizin adınıza geldi, diyerek bir zarf uzattı.

– Ne zaman, geldi dedim, sesimi yükselterek.

– Bu sabah, diye cevapladı benden çekinen delikanlı.

– Kim getirdi?

– Bilmiyorum Bir ara tuvalete gitmiştim. Dönünce resepsiyonda buldum.

– Emin misin?

– Eminim Kerem Bey.

– Peki. Sağ ol.

– Güle güle. İyi yolculuklar.

Zarfın üzerinde adım ve otelin adresi yazılıydı. İçindeyse bir anahtar ve sarı bir kağıtta anlam veremediğim dört cümle vardı.

‘Alvario Gritti, Maktul’ün arkadaşıydı ve ilginç bir adamdı

Her gün üzümlerin altından Tanrı’ya uzananlara bakardı

Öldürülmeden önce suyu kâğıtta kaynattı sonra suyu kâğıttan çıkarttı

Katili görmek için tam karşısına baktı’

Zarfı cebime koydum. İlk otobüse bindim. Otobüste yine uykunun hafif kollarına bıraktım kendimi yavaş yavaş. Ağaçlar, köyler, insanlar geçiyorduk. Gözkapaklarım giderek ağırlaşıyordu. Sürekli kendime şu soruyu soruyordum: Bu zarfı almak için mi Kaş’a getirtildim?

Muavin sarsarak uyandırdığında otogara girmek üzereydik. Gözlerimi açtım, tekrar kapadım. Birden fırladım yerimden. Etrafa baktım. Apar topar otobüsten indim. Zarfı yokladım. Cebimdeydi. Taksiye bindim. Ellerim titriyordu. Anahtarlarımı ve taksiye vereceğim parayı hazırladım. Pencereyi açtım sonuna kadar. Midem bulanıyordu. Haplarımı içtim. Terim soğudu. Yanımızdan geçen arabalardaki insanların yüzlerine bakıyor, ama görmüyordum. Evi geçtikten sonra fark ettim kendi sokağımda ilerlediğimizi. ‘Dur’ dedim bağırarak. Şoför hızla frene bastı. Yüzümü öndeki koltuğa çarptım. ‘Geri’ dedim. Geri geri giderken yine bağırdım. ‘Dur.’ Adamın parasını uzattım. Her yerimden ter damlıyordu, ama üşüyordum. Arabadan inerken dengemi yitirdim. Düşmedim. Evimin önündeki basamaklara takıldım. Etraftaki herkes bana bakıyordu. Anahtarlarımı hazırlarken apartmanın kapısında duran iki adam dikkatimi çekti. Kapıyı açtığımda hemen oraya bıraktım kendimi. Gözkapaklarım ağırlaşmıştı. Başımı duvara dayadım. Küçük bir titreme hissettim vücudumda. Tam uykuya dalacakken kapı çaldı. Eve girerken bekleyen adamlardı. Bu iki polisle apar topar emniyet müdürlüğüne gittim. Garip şeyler oluyordu. Arabada cebimdeki zarfı yırtık astarımın içine attım fark ettirmeden. Komiser, sanırım sizin teşkilatın birbirinden haberi yok. Beni senin sorguladığını bilmiyorlar. Gerçi bu durum biraz daha farklı. İlgü’nün sevgilisinin öldürüldüğünü ve benden şüphelenildiğini söylediler. Üzerimi aradılar. Polis belimden yukarı doğru çıktı. Adamın elleri sırtıma

sürtününce kabuklanmaya başlayan yaralar acıdı. Hafifçe öne attım kendimi.

– Hayrola, dedi polis.

– Sırtım ağrıyor, dedim.

– Soyun.

– Neden?

– Soyun, dedim sana.

Çaresiz olduğumu anlayınca soyundum. Sırtımı dönmemi istediler.

– Nasıl oldu bu yaralar?

– Geçen gece. Bardaki kadın.

– Hangi bardaki?

– Adını bilmiyorum.

– Parayla mı?

– Hayır.

– Kadının adı neydi?

– Bilmiyorum.

– Sizi başka gören var mı?

– Hayır.

– Bu ilaçlar.

– Benim.

– Reçeteli mi?

– Değil.

– Bunlar ne biçim kafa yapar biliyor musun?

– Biliyorum.

– Bunları içtiğinde ne yaptığını da hatırlamaz insan kolay kolay.

– Ben hatırlıyorum.

– Sanmam. Öldürülen adam senin karının sevgilisi.

– Tanımıyorum.

– Sanmam. İşinden ayrıldığını, sabahtan akşama kadar şehirde onları aradığını öğrendik.

– Onları değil. Kızımı arıyorum. Volkan Komiser de biliyor.

– Şimdi ben varım. İntikamını aldın değil mi?

– Hayır.

Birkaç saat ifademi aldılar. Kesin bir kanıt olmadığından bırakmak zorundaydılar ancak ben önemli zanlıydım. Habersiz hiçbir yere kıpırdamamı isteyerek serbest bıraktılar. Peşime de bir adam taktılar. Komiser, kızma ama galiba seni pek takan yok.

Binadan çıkar çıkmaz astarımdaki zarfı çıkarttım. Bilmeceye baktım. Bu olayla mutlaka bir ilintisi vardı bu dört cümlenin.

> ‘Alvario Gritti, Maktul’ün arkadaşıydı ve ilginç bir adamdı
>
> Her gün üzümlerin altından Tanrı’ya uzananlara bakardı
>
> Öldürülmeden önce suyu kağıtta kaynattı sonra suyu kağıttan çıkarttı
>
> Katili görmek için tam karşısına baktı’

Alvario Gritti kim olabilir? Bildiğim bütün büyük ansiklopedilerde bulunmayan birisi. Ünlüler, yazarlar ve şairler ansiklopedilerinde yok. Kentin en büyük kütüphanesinin rafları arasında saatler geçirdikten sonra çalışma odalarından birisine girip iki Xanax, bir Prozac aldım. Peşinden de midem bulanmasın diye bir emedur içtim. Cebimdeki ufak viski şişesinin de dibini buldum. Uyumamalıyım. Direniyorum. Galatalı Numan’ın romanını da bitirmeliyim. Şimdi onu yazmalıyım.”

Düş 12

Bir sürü kitabın arasında gördüğü adamdan onu koparan Abid Efendi'nin sesiydi. Kitap ciltlerinin kokusunu hâlâ duyuyordu sanki.

– Az sonra ikindi okunacak. Kalk.

– Tamam.

– Alvario kim?

– Kim kim?

– Neyse, sayıklıyordun da. Hadi, geç kalma.

– Yukarıda kimse var mı, yani Erzurumlu'nun adamlarından.

– Yok yok. Gittiler.

– Bir şey dediler mi giderken?

– Evet. Seni mutlaka bulacaklarını söyleyecekmişim sana, eğer gelirsen.

– Başka?

– Korkakmışsın. Hırsızmışsın.

– Başka?

– Başka ne olsun ki?

– İt oğlu itler.

– Evet, öyleler. Para ödemediler.

– Çok paran olacak, korkma.

– İnanayım mı?

– İnan. Ben gidiyorum artık. Zaman geldi.

Gıcırdayan merdivenlerden çıktı tırabzandan tutarak. Gözlerini kısmıştı. Heyecanlıydı. Kendisininkiyle birlikte çok kişinin de geleceğini etkileyecek olan olayların içine doğru atıyordu adımlarını Galata’nın sokaklarında. Zeyneb Hanım’ın görüntüsü ile etraftaki ölüm kokusu arasında vücudu titriyor, Kapalıçarşı’ya ezbere gidiyordu.

13

Başını zor kaldırdı çalışma masasından. Büyük rafların arasında çaresizce geziniyordu. Koca ansiklopediler, dergiler, araştırma kitapları içinde kaybolmak üzereydi. İnternet'i denemek için gerekli bölmeye girdi. Tüm arama motorlarını denedi. Alvario Gritti adına rastlayamadı. Maktul kelimesiyle denedi şansını. Karşısına bir yığın gazete haberi çıktı. Osmanlı Tarihi'yle ilgili bir site dikkatini çekti. "Maktul" İbrahim Paşa adında bir adam vardı. Heyecanla okumayı sürdürdü. Bir şeyler yakalamıştı.

"Komiser, Alvario Gritti Maktul İbrahim Paşa'nın sağ koluymuş ve Taksim'deki sarayında otururmuş. Venedik Balyosu'ymuş. Kendisine gelen mektuplarda, resmî yazışmalarda "Beyoğlu" diye anılırmış. İlk mısrada "Beyoğlu" ve "maktul" sözcükleri vardı."

Yine çalışma odasına girdi. Oturdu. Gözlerini kapattı. Bir süre düşündükten sonra mırıldandı: Üzümlerin altından Tanrı'ya uzanan adamlar. İçini çekti. Bir kâğıt aldı önüne. Üzüm yazdı en üste. Altını çizdi. Bilmeceleri çözerken yaptığı gibi sıralamaya başladı.

Üzüm

Bağ

Çardak

Asma

Şarap

Sirke

Koru

Uzunca bir süre bu kelimeler üzerinde düşündü. Üzümlerin altında olması için ya çardak ya da asma olması gerektiğini tahmin etti. Çardak altında Tanrı'ya uzanan adamlar; üzümlere uzanan adamlar demek olabilirdi. Üzümler tanrıları mıydı onların. Yoksa üzümlerden yapılan şarap mıydı tanrıları? Bulamadı. İlaçlar onu sersemletmişti. Başını sağ kolunun üzerine koydu ve düşünmeye-görmeye başladı. Yarı uyur halde yazıyordu.

Düş 13

Kapalıçarşı'ya girdiğinde tenhalığa şaşırdı. Kız Servet'in kumaşçı dükkânına dikkat çekmeden girmeliydi. Az ilerideki sokakta bekledi. Dükkânın önü kalabalıklaşınca içeri girdi. Aşağıya indi. Kız Servet dehlizin hemen girişindeydi.

– Numan, dedi.

Numan başını salladı. Dehlizin sonuna ilerlediler peş peşe. Halil dayanakları sağlamlaştırıyordu. Numan'ı görünce konuşmadı. Sadece yüzüne baktı. İşine devam etti.

– Abdi Subaşı'nın silah dükkânına dehlizi kazabildin mi?

– Evet.

– O zaman ben giriyorum, dedi Numan.

Halil başını salladı.

Numan, peşinden de Kız Servet daracık dehlize girdiler. Emekleyerek, neredeyse sürünerek ilerlediler. Dehlizin sonunda Numan durakladı.

– Biraz daha beklemeliyiz.

İki adam oldukları yerde kaldılar.

– Çok kayıp vermeyiz inşallah, dedi Servet.

– Endişe etme. Kazanacağız. Artık dönüş yok bu işten. Bu son.

– Neden son? Meydanı bu itlere bırakıp kaçacak mıyız?

– Hayır. Bu meydanın bize ait olduğunu ispat edeceğiz. Senin benim gibilerin ekmeğini yiyenlerin parasını da alacağız ellerinden. Al şu afyondan biraz. Rahatlatır.

Numan tam başının yanındaki dayanağı hareket ettirdi ve geriye çekildi. Kumlar döküldü. Eliyle biraz kazdıktan sonra dükkânın tabanına ulaştı. Dayanak olarak kullandığı kalaslardan birisiyle vurmaya başladı. Servet çok tedirgindi. Numan dikkatsiz davranıyordu. Büyük bir gürültüyle tabanı kırdı. Dükkâna açılan deliği genişleterek yukarı çıktı. Tüyü bile kesebilecek kadar keskin bıçaklar, yatağanlar, kancalar, kafa ezen tokmaklar, kıymetli taşlarla süslü sedef kakmalı kılıçlar, kadife kılıflı hançerler, eğri kamalar ve dünyadaki en usta ellerden çıkma çeşit çeşit silahlar dizilmişti özenle. En çok işine yarayacakları seçti. Gömleğini çıkarttı. İçine sardı. Servet'e uzattı. Servet geri geri giderken içi silah dolu gömleği de çekiyordu. Numan silah seçmeye devam ediyordu. İkinci ve üçüncü seferden sonra Numan'da girdi dehlize. Geri geri giderken dayanakları da söküyordu. Kimi yer çöküyordu. Halil silahçı dükkânına giden dehlizin başında bekliyordu. Numan'la vedalaştılar. Dehlizden çıktı. Silahları kumaşlara sardı. Küfelere doldurdu. Yukarı çıktı. Çarşı kapanmak üzereydi. İki hamal tuttu. Galata'ya inen yokuşun üzerindeki küçük mezarlığa götürdü silahları. Adamları etrafa dağılmıştı. Hava kararana dek beklediler. Sonra köşede toplandılar. Osmanlı'da yapılan en iyi silahları seçtiler.

Halil, İç Bedesten kapandıktan sonra dehlizi bitirdi ve içeri girip gerekenleri aldı. Geri dönerken dehlizi çökertti. Çarşafını giydi. Hamallarla mücevherleri ve paraları kumaşların içinde Kapalıçarşı'dan çıkarttı. Bu dükkândan bu kadar çok mal çıkması epey dikkat çekmişti. Halil çok tedirgindi. Bir bekçi durdurup küfeye baksa her şey biterdi. Sağ salim Kapalıçarşı'dan çıkmayı başardı. Zeyneb Lavirentos'ta Abid

Efendi’yle birlikte Halil’i bekliyordu. Abid Efendi sabah erkenden kapıya cenazesi olduğunu belirten bir yazı asarak Lavirentos’u hiç açmamıştı. Gelenler yazıya bakıp geri dönüyordu. Halil hava kararırken geldi. Abid Efendi kumaşları aldıktan sonra hamallara bol bahşiş vererek gönderdi. Mahzene indiler. Numan’ı beklemeye başladılar.

Erzurumlu Mehmed Ağa’nın adamları hava karardıktan sonra gelmeye başladı. Numan bu işte bir hainlik olacağını zaten biliyordu. Etraflarının çevrildiğini hemen anladı. Dağıldılar. Çığlıklar, naralar, inlemeler başlamadan önceki bir savaş alanı sessizliği vardı. İlk hamle ölümleri beraberinde getirecekti. Numan ilk hamleyi kendilerinin yapmasını istemiyordu. Beklemelerini söylemişti adamlarına. Erzurumlu’nun silahlardan haberi yoktu. Onun yaptığı kalleşliğe karşılık böyle bir önlem gerekliydi. Deniz tarafındaki sokaktan hızla gelen bir grup ilk saldırıyı yaptı. Numan ilk kaybını verdi. Herkes bellerindeki silahlara davrandı. Kıyasıya bir mücadele başladı. Çığlıklar atan adamlar birbirlerini öldürmek için saldırıyorlardı. Numan, Abdi Subaşı’nın silah dükkânından özel seçtiği koca kılıcı çekti ve adamların arasına daldı. Önce bacaklarını ve kollarını yaralıyordu. Acı dolu çığlıklar, kan ve ter kokusuyla karışmıştı. Meydan kavgasının boyutlarını aşmıştı artık olay. Küçük çaplı bir savaşa dönüşmüştü ve bunun sorumluluğu, Numan’ı adamlarını korumaya itiyordu. Her yere yetişmeye çalışıyor, çırpındıkça çırpınıyordu. Adamları da ellerindeki silahlarla üstünlüğü ele geçirmişti.

Kavgayı kazanmak üzerelerdi. Erzurumlu Mehmed Ağa’nın adamları kaçıyordu. Kız Servet ağır yaralanmıştı. Numan’da da sıyrıklar vardı, ama iş bitmişti. Adamlarının bir köşeye sıkıştırdıkları Hasan Basri’yi gördü. Bırakmalarını istedi. Yanına çağırdı. Hançerini çekti. Yüzünde ve boynunda iki derin yara açtı.

– Ölmeyeceksin. Aynaya her bakışında beni nefretle anacaksın. Beni öldürmek için can atacaksın, dedi dişlerini sıkarak ve iki kulağını kesti.

Tek kelime söylemedi Hasan Basri. Ensesine yediği kabzayla yere yığıldı.

Numan'ın emriyle yaralı arkadaşlarını meydandan alarak kaçtılar.

14

“Komiser, elimde kesinleştirebildiğim tek kelime var: Beyoğlu. Onun üzerine çalışmak en doğrusu. Nasıl bulduğumu yüzüne anlatırım. Biraz önce Beyoğlu’nun tarihinden haritasına kadar bütün kaynakları toparladım. Elimde bazı kelimeler var ve bu kelimelerle uyuşan her bölüme dikkatle göz gezdiriyorum. Renkli kalemlerle işaretler koyuyorum. Bir yandan da Tanrı’ya uzananların kimler olabileceğini düşünüyorum. Yine liste yapmaya başladım.”

Kerem bir sürü liste yaptı. Daha önceki bilmeceleri çözerken bu yol işine yaramıştı.

Tanrı’ya uzananlar

İmamlar

Cemaat

Ayyaşlar(üzümler tanrılarıysa)

Müslümanlar

Ölüler

Tanrı’ya uzananların bulunabileceği yerler

İmamlar (cami, mescit)

Cemaat (cami, mescit)

Müslümanlar (Kâbe, cami, mescit)

Ayyaşlar (meyhane, sokaklar, kuytular vs.)

Ölüler (morg, mezarlık, tabut, kefen)

İçinden çıkamayacağını anladığında liste yapmayı bıraktı. Deftere yazdıklarına göz gezdirdi. Üzüm salkımlarının altında namaz kılan adamlarla ilgili bir şeyler yazmıştı. Asmalımescit Camii vardı. Haritada bu kelimelerle uyuşan bir sokak adı dikkatini çekti. Asmalımescit Sokak. Üzümlerin altından Tanrı'ya uzananları tam anlamıyla karşılıyordu. Ama asıl garip olan Kaş'taki otelin belgelerinde de adres olarak burasının yazmasıydı. Büyülenmiş gibiydi. Belgelerde yazan isim Samet Temas'tı. Düşündü. Timur'la ilgisi yoktu. İsmi önündeki kâğıda yazdı. Evirdi çevirdi. Anlam veremedi. Tersten okudu. Garipti. Kayıt yapmaya başladı.

"Komiser, Beyoğlu ve Asmalımescit Sokak kesinleşti. Bir adres gizlenmiş bilmeceye ve zarftaki anahtar da bu adres için olmalı. Timur'un sıkı bilmecelerinden biri daha. Tamamen rastlantıyla çözdüm. Bilmiyorum, rüyalarıma giren o kabadayı bana yardımcı oluyor galiba. Neyse şimdi parapsikolojik olayları açıklamaya çalışmaktan daha önemli işler var. Bir sonraki mısraı çözmek neredeyse imkânsız gibi görünüyor. Hakkında fikir bile yürütemeyeceğim. Bu yüzden eski dostum Cemil'in Beşiktaş'taki evine gidiyorum. Umarım taşınmamıştır."

Kimyager dostunun en sevdiği içkiden bir şişe aldı, yoldaki büyük bir marketten. Cemil, Kerem'i kapıda gördüğünde bu yıkılmış adamın eski dostu olan adama hiç benzemediğini fark etti. İlgü'nün onu terk ettiğini eski bir ortak dostlarından öğrenmişti. Konuyu açmamaya özen gösterdikçe kelimeler İlgü ve Yağmur'a doğru yürüyor ve sohbeti yapaylaştırıyordu. Sonunda Kerem dayanamadı.

– Onları çok özledim. İlgü'yle gülmeyi. Yağmur'la oynamayı, resim çizmeyi, televizyon seyretmeyi.

– Nerede olduklarını biliyor musun?

– Hayır. Onları arıyorum.

– Neden kaçıyorlar senden?

– Bilmiyorum. Anlamıyorum.

– Bu halin nedir? Bırakma kendini.

– Rüyalar. Garip bir adam. Ne bileyim? Bir şey soracağım sana.

– Kâğıtta su kaynar mı?

Şaşırmıştı Cemil, ama hemen cevapladı.

– Kaynar.

– Kâğıt yanmaz mı?

– Ateşin üzerine koyarsan yanar.

– Olmaz yani.

– Olur. Kâğıdın yanma derecesi suyun kaynama derecesinden yüksektir. Ateşin üzerine koymaz, başka yollar denersen ince bir kağıttan yapılmış üstü açık bir kapta, kâğıt tutuşmadan su kaynayabilir.

– İnanılmaz.

– Kâğıt 451 fahrenhaytta tutuşur. Bu sıcaklık normal hava basıncında suyun kaynama noktasından çok daha yüksektir. Su 212’de kaynar. İnce, ama sert kâğıttan yapılmış üstü açık bir kapta, kabı yakmadan su kaynatılabilir.

– Sağ ol. Hoşça kal.

– Ne oldu? Ne bu acele?

– Affet. Görüşürüz.

Kerem hızla çıktı evden. Koşarken ses kayıt cihazının düğmesine bastı.

“Komiser, sanırım çözdüm bilmeceyi. Evinde suyu kaynattı, suyu kâğıttan çıkarttı. Kâğıt 451, su 212. Suyu kağıttan çıkarınca, dur biraz. Kaç kalır? 239. Bu da kapı numarası olmalı komiser. Nasıl bir oyunun içindeyim? Olanlar gerçek mi?”

Kerem bir büfenin önünde durdu. Bir şişe su aldı. Sakinleşmek için yol kenarındaki banklardan birisine oturdu. Kayda devam etti.

“Bu adrese gitmeli miyim? Adres: Beyoğlu, Asmalımescit Sokak, 239 numara ve zarfta yazana göre katili tam karşımda bulacağım. İlgü’nün sevgilisini öldürmedim ve bunu yapan her kimse benimle oyun oynuyor. Ve biliyor musun komiser, Timur böyle oyunların ustasıdır. Bu oyuna katılmak beni bir yandan rahatsız ediyor, bir yandan da esrarlı havasıyla haz veriyor. Karşılaşacaklarım beni ürkütüyor.”

Bir süre konuşmadı Kerem. Taksiye bindi. Şoför sokağı ve evi çok aramadan buldu. Eski ve eskiliğini kaybetmemesi için korunmaya alınmış bir evdi. Küçük bir bahçesi vardı ve bu bahçeye girmek için açtığı demir

kapının gıcırtısı çok rahatsız ediciydi. Bahçeye girerken kayıt yapmaya devam etti.

"Adrese geldim. Bahçeli bir ev. Şu anda bahçeye giriyorum. Yakın zamanda yağmur yağmamasına rağmen çamurlu. Giriş kapısına doğru yürüyorum. İnce beton yol bitti. Dış kapı ahşap. Açıyorum. Koyu bir karanlığa girdim. Körleştim. Gözlerim uyum sağlayamıyor. Elimi duvara sürterek koridorun diğer ucuna gidiyorum. Nem kokuyor. Sert bir şeye çarptım. İçimi garip bir korku kapladı. İşte bir kapı. Kapıyı açmak için zarfın içindeki anahtarı çıkarıyorum. Anahtarı düşürdüm. Soğuk demir sanki parmaklarıma bir akım verdi. Anahtarı yere attım aslında."

Kayıt durdu. Düşen anahtarı aramak için eğildiğinde arkasında duran birisini hissetti. Teni bacaklarından yukarı doğru buz kesti. Bir ses duyabilmek için soluğunu tuttu. Aniden döndü, yumruğunu savurdu. Kimse yoktu. Dışarı çıkmak için birkaç adım attı. Bu işi bitirmeliydi. Kapının önüne geldi. El yordamıyla anahtarı buldu. Kilide takmak için çok uğraştı. Anahtarı yavaşça itekledi. Çevirdi. Kapı açıldı. Öylece bekledi. Nefes nefese kalmıştı. Ayakları üşüyordu. Yüzü yanıyordu. İşaretparmağıyla kapıyı itekledi. Göreceği şeye hazır değildi. Bir katille yüzleşecekti şiirde yazana göre. Havadaki baygın kokuyu anımsıyordu bir yerden. İlgü'nün tütsülerine benziyordu. Kapı gıcırdayarak açılırken ses kayıt cihazına konuştu: "Komiser, kapı açılınca katili göreceğim, şiirde yazdığına göre." Tamamen açıldığında neredeyse bitmiş bir mumun yaydığı ışıkta tam karşısına baktı. Ortadaki sütuna dayanmış büyük bir ayna vardı. Kıpırdamadı. Dakikalarca baktı kendisine. Korkak adımlarla yaklaştı. Kayıt yapmaya başladı.

"Timur bu. Timur'u görüyorum tam karşımda. Komiser, gözlerimin içine bakıyor. Birisinin bana yardım etmesi lazım. Yine çıktı karşıma. Korkuyorum. Ya bana da bir şey yaparsa? Ya 'şef' beni de öldürmesini

isterse? Korkuyorum. Üşüyorum komiser. Git buradan. Lütfen git. Ben sana zarar vermedim. Korkutma beni. Dokunma bana.”

Bir el dokundu omzuna. Tüyleri ürperdi. Üzerine atılmak için geriye döndü. Yüzüne bir yumruk yedi. Duvara çarptı.

– Teori doğruymuş, dedi, silahını Kerem’e doğrultan adam. Karanlıktaydı. Yüzü çok net görünmüyordu.

– Kimsin sen? dedi Kerem elmacıkkemiğini ovuşturarak.

– Katiller mutlaka uğrarmış cinayet mekânına.

Kerem hızla atıldı adamın üzerine. Elindeki silahı etkisiz hale getirebilmek için bileğini tutmaya çalıştı. O sırada karanlıkta bir ateş parladı. Çıkan ses duvarlarda yankılandı. Kerem adamın üzerine yüklendi var gücüyle. Adam başını duvara çarptı. Olduğu yere yıkıldı. Kerem yalpalayarak çıktı sokağa. Koşmaya çalışıyordu.

Işıklar, arabalar, insanlar, bedeninden akan kan, İlgü, Galatalı Numan, mide bulantısı, Yağmur, dönen başı, Timur, Ayaz, çocukluğu, yanan köpek, yattığı orospular, babası, komiser, doktor, ilk kitabı, Samurkaş Salih, titreme, ölüm sardı bedenini.

Evine girdiğinde midesinden akan kanlar çoraplarına kadar süzülmüştü. Tüm acısına rağmen soyundu. Odaya sadece kan kustu. Köşedeki sarı ekoseli mavi koltuğa oturdu. Gözleri kararıyordu. Yanındaki sehpada duran çerçeveyi aldı eline. O durağan fotoğrafa baktı. Bir parça sevgi gördü fotoğrafın sağındaki kızın yüzünde. Belki nefret, Timur’un görünmeyen yüreğinde fotoğrafın sağındaki kıza.

Franny’nin gövdesini tuttu. Elinden kan bulaştı çiçeğe. Sonra eli yavaşça aşağıya kaydı. Bir daha da kıpırdamadı.

Bir saat geçmeden komiser ve iki polis girdi eve. Adamları etrafa bakınırlarken, komiser masadaki defterin açık olan son iki sayfasını okudu.

Düş 14

Kavganın yorgunluğu, aldığı yaralar Numan'ın bedenini epey zorluyordu. Lavirentos'a doğru koşarken arka sokaklardan geçiyor, sürekli arkasını kolaçan ediyordu. Hemen duyulan olay İstanbul halkını tedirgin etmişti. Herkes evlerine çekilmiş, ışıkları söndürmüş, pencerelerin köşelerinden bakıyordu. Lavirentos'a varmak üzereyken sokağın ucunda Erzurumlu'nun adamlarını gördü. Birisi yaralıydı. Diğeri onu taşıyordu. Saklandı. Adamlar geçene kadar hançerinin kabzasını sıkıca tuttu. Sonra Abid Efendi'nin araladığı kapıdan Lavirentos'a süzülüverdi.

– Tamam mı? dedi Numan, mahzene iner inmez Halil'e bakarak.

– Evet, dedi Halil.

– Eline sağlık.

– Şimdi ne olacak Galatalı.

– Abid Efendi ve sen payınıza düşeni alacaksınız.

– Sonra.

– Sonrasını siz bilirsiniz. Avrupa'ya gidin. Tedavini yaptır, resimlerini çiz.

– Sen ne yapacaksın?

– Gideceğim.

– Nereye?

– Bilmiyorum.

Abid Efendi ve Halil paylarını aldılar. Numan birkaç tane değerli mücevher alarak kalanları güzelce istifledi mahzendeki çantaya. Bu arada Kız Servet geldi. Yarası kanıyordu, ama düzelecek gibi görünüyordu. Numan çantayı Kız Servet'e teslim etti. Bu gece kendilerini bekleyen adamlarına dağıtıp ortadan kaybolmasını istedi.

– Ben gidiyorum, dedi Zeyneb'e dönerek.

– Ben?

– Sana döneceğim. Seni alacağım. Şimdi gelme. Sana bir şey olmasına dayanamam.

– Geleceğim.

– Seni tehlikeye atmak istemiyorum. Mutlaka geleceğim. Biraz sabret. Ben çıktıktan sonra evine git. Çok dikkatli ol. Birkaç gün dışarı çıkma.

Numan Zeyneb'e sarıldı. Hızla çıktı mahzenden. Kapıyı açacaktı ki dışarıdan gelen seslerle durdu. Kapıya dayadı kulağını. Erzurumlu'nun adamlarıydı. Kız Servet'i takip etmiş olmalıydılar. Hemen aşağıya döndü.

– Erzurumlu'nun adamları gelmiş.

– Eyvah. Ne yapacağız?

– Dehliz, dehliz vardı burada!

– Çökmüştür Numan artık orası.

– Başka şansımız var mı? Şimdi toplanıyorlar. Birazdan içeri girerler.

– Şurada. Şarapların arkasındaki duvarda.

– Haydi o zaman.

Rafları çektiler. Gürültü yapmamaya çalışıyorlardı. Bu arada Halil malzemelerini hazırlamıştı. Dehliz girişine ördüğü duvarı kırmaya başladı. Küçük bir oyuk açıldığında ışığı içeriye doğru tuttu Numan. Halil'e önden gitmesini söyledi. Peşinden Numan dehlize girdi. Zeyneb, Abid Efendi ve Kız Servet onu takip ediyordu. Çok ağır nem vardı. Kimi yer oldukça çökmüştü. Halil hemen geçebilecekleri hale getiriyordu. Sonunda dehliz yukarı doğru eğimlendi.

– Aslında burası çökmüştü. Bir gün lazım olabileceğini düşünerek yeniden açtım, dedi Halil.

– Nereye açılıyor?

– Mezarlık.

– Haydi çık.

– Tamam. Oldu işte.

Dehlizden çıktılar. Halil dehlizin girişinde kaldı.

– Haydi Halil, dedi Abid Efendi.

– Ben gelmiyorum, dedi Halil dehlizin karanlığına doğru bakarak.

– Yürüsene, diyerek çekiştirdi Abid Efendi, Halil'i kolundan tutarak.

– Bırak, diye araya girdi Numan.

– Hani gelecekti? Hani tedavi olacaktı? diye yakardı Abid, ağlamaklı bir sesle.

– Onu resimleriyle, dehlizleriyle bırakmak en doğrusu. Haydi biz gidelim. O da dehlizi kapatsın.

Vedalaştılar. Ayrı yönlere dağıldılar. Numan Zeyneb’i evine kadar götürdü. Hiçbir şey söylemediler. Bir öpücükten sonra Numan hızla limana koştu. Sabah kalkacak olan Danimarka gemisine bindi. Filikalardan birisine girerek yattı. Gemiye gelip saklanana kadar çok hızlı geçen zaman sanki durmuştu. Gökyüzüne baktı. Açık bir geceydi. Kısa süre sonra bir gece gelip Zeyneb’i de alabileceğini düşündü. Her şey bitmişti. Kaybettiği adamlarının kimler olduğunu hatırlamaya çalıştı. Cebindeki afyonu çıkarttı yavaşça. İçine çekti. Rahatladı. Yosun kokusu duyumsadı hafifçe başı dönerken. O adamı gördü yine düşünde. Kocaman ışık dolu binaların arasında gözlerinden sarı ışıklar fışkıran dev demir böceklerin önünde koşturuyordu. Karnını tutuyordu. Ara sokaklardan birisinde yere yığıldı. Kanlar içinde yatıyordu. Birden sarsıldı. Korkuyla gözlerini açtı. Tüyleri ürpermişti. Derin bir nefes aldı. Tekrar kapadı gözlerini. Böbreklerine yediği tekmelerle uyandı. İki adamın dört elini gördü üzerine doğru gelen. Erzurumlu’nun adamlarıydı. Ellerindeki bıçakları karnına sapladılar. Kusmak üzereydi. Ağzında kan ve tuz tadı vardı. Bedenindeki onlarca yaradan durmadan kan akıyordu. Ölüyordu Galatalı Numan.

15

Defteri kapattı komiser. Cesede baktı. Midesinden akan kanlar yavaş yavaş pıhtılaşmaya, kararmaya başlamıştı. Torbaya koyarlarken kalçasındaki örümcek dövmesi dikkatini çekti. Kan bulaşmış ses kayıt cihazını biraz geriye sardırdı. Açtı. “ Timur bu. Timur’u görüyorum tam karşımda. Komiser, gözlerimin içine bakıyor. Birisinin bana yardım etmesi lazım. Yine çıktı karşıma. Korkuyorum. Ya bana da birşey yaparsa? Ya ‘şef’ beni de öldürmesini isterse? Korkuyorum. Üşüyorum komiser. Git buradan. Lütfen git. Ben sana zarar vermedim. Korkutma beni. Dokunma bana.”

Komiser köşedeki koltuğun üzerinde duran çerçevedeki resme baktı. İlgü ve Kerem vardı resimde. Kerem kıçını geçen trene doğru açmıştı. İlgü ona gülümseyerek bakıyordu. Çerçeveyi, evdeki tüm kasetleri ve kırmızı kaplı defteri alarak karanlık sokaklara çıktı. Kerem’i, Timur’u ve Galatalı Numan’ı düşünüyordu serin havada yürürken.

Sonsöz ya da kentim…

İsimsizşairlerkenti bu.

Satılıksevgilerkenti.

Bu kent insanların hayallerine bir gecede ulaştığı, varını yoğunu bir gecede kaybettiği bir mekân değil mi? Zevksizliğin adamakıllı benimsendiği, özgürlüğün yanlış yorumlandığı, kuralların abartıldığı, zorbalığın sıradanlaştığı, arsızlığın meziyet olduğu, ihanetin salgın bir hastalık halini aldığı, aşkı unutanların konakladığı, mutsuzumutsuzinsanlarkenti, yüzlerimaskeliinsanlarkenti değil mi?

Okur! Söyle bana!

Hiç şiir yazmadın mı? İsimsiz bir şair değil misin sen de? Sevgini satmadın mı ya da sevgin satılmadı mı bu kentte?

Bu satırları okuyan kişi! Söyle bana!

Mutlu musun?

Umutlu musun bu kentte?

Birbirlerine karşı uzun uzun düşünülmüş, her adımı hesaplanmış taktikler geliştiren, uzman yıkıcılar, usta kırıcılar ve profesyonel yürek avcılarıyla dolu bir kent değil mi bu? İlişkilerinde mutlaka bir kazanan bir de kaybeden olan, sevişmeleri bile hesaplar üzerine kurulmuş, ruhlarıkostümlüinsanlarkenti değil mi bu?

Lanetolasısevgisizbirkent değil mi?

Okur!

Şimdi kostümünü çıkar. Sevgini geçir çıplak bedenine.

Kendine bak. Bir parça aşk damlat kurumuş yüreğine.

Kalemim...

Defterim dürüldü artık. Kalemim kırıldı. Mürekkepsizim. Kansızım. Damarsızım. Kâğıtsızım. Kurgusuzum. Ruhsuzum. Yaşamsız, katıksız, susuzum. Defterim dürüldü artık. Kalemim kırıldı. Kalemsizim. Kalesizim.

Kalem kalemdi. Kalem düştü.

DK DOĞAN KİTAP

Bedensiz bir gölgeden hem kaçan hem de onu yaşatan, çocukluğu çalınmış bir adam. Yaralı bir bilinçle, bilinçaltındaki sızılarıyla gidebileceği bir yer arıyor. Uyanıkken düş görülmeyen, gölgesiz, dünsüz bir yer...
Düş... gerçek... bulantı... ve bir belirip bir yok olan acımasız bir gölge.
İnsan yeni bir yaşama başlamaya karar verirse yaralarını nerede bırakmalı?..
Ya o yaraları sırtlayıp peşinden gelen bir gölgeden nasıl saklanmalı?..
Nasıl?..

"...Anılar labirentinde kaçamak yaptığım kuytularda konaklayacağım kaybolmak pahasına. Eskimiş kahkahalara hüzünden birer gülümseyiş biçeceğim. Yitirilmiş mutlulukların kırıntılarını bulursam eğer, cebimde biriktireceğim. Karanlık, anne şefkatiyle örtecek hatalarımı, utançlarımı, sıkıntılarımı ve harmanlayacak yaşama, kaybolup gitsinler diye. Uykuya dalacağım, derin bir denizin dibine doğru gözlerim açıkken yavaşça iner gibi. Geçmiş yaşamların içine düşeceğim. Onu düşüneceğim. Sadece onu."

Hakan Akdoğan, 1971 yılında Ankara'da doğdu. Yükseliş Koleji'nin ardından girdiği Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dil Bilimi Bölümü'nden mezun oldu. Akdoğan'ın ilk kez 15 yaşında hissettiği yazma arzusu üniversite yıllarında varoluşçuları okurken bir tutkuya dönüştü. Bu yıllarda *Mermerden Ev* adını verdiği iki uzun öyküden oluşan ilk kitabını bir arkadaşının matbaasında bastırdı. Bu kitap üniversite çevrelerinde olumlu eleştiriler aldı. Hakan Akdoğan asıl büyük çıkışını ise 1998 yılında yaşadı: *Nü Peride* adlı romanı. Yunus Nadi Roman Ödülü'ne layık görüldü ve hemen ardından yayımlandı. Kitap kısa sürede 8 baskıya ulaştı. Bazı senaryo denemeleri de bulunan Akdoğan, yakında Anglosakson edebiyat çevrelerinin karşısına çıkacak. Yazar, 1998 eylülünde başladığı yeni romanı *Gölge Yaşatan*'ı 2001 haziranında tamamladı.